

ДЕЛИЯН МАРИНОВ

ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ СПОМЕНИ

Част 1 от „Истории от Последното измерение“

chitanka.info

ПОСЛЕДНОТО ИЗМЕРЕНИЕ

ВЪВЕДЕНИЕ В СВЕТА

... В него устройството бе запланувано така, че само Животът и всичките му блаженства да властват над съществуващите раси и народи.

Ето защо, в това последно измерение съществуваха единствено богове, символизиращи естествения и непорочен кръговрат на самия Живот. Това бяха петимата Зити — на Прераждането, на Кръвта, на Изцелението, на Природата и на Магията.

Не съществуваха Божества на злото, войната и бунта. Защото в това Последно Измерение трябваше да царува единствено Животът, за да бъде запазен вовеки.

В началото Великите Зити създадоха земята, която нарекоха Сявасугда. Тя беше реплика на тяхната материя. Създателите вградиха частица от себе си във всичко материално и нематериално, духовно и отвъд духовно.

За да могат, обаче, да управляват по-добре делата и равновесието в Последното Измерение, Зитите създадоха Аморфидите и Аморфериите. Първите, за да свързват подизмерението на мъртвите с това на живите. Вторите, за да свързват подизмерението на Божественото със самата земя.

Аморфидите помещаваха свое лично подизмерение, където спяха, докато някой жив не умреше и душата му нямаше нужда от това да бъде съпроводена към подизмерението на Мъртвите, където да е в покой, очаквайки Великия Зит на прераждането да я върне в Сявасугда в друга форма на екзистенция. Когато биваха призовани, Аморфидите приемаха формата на някое случайно избрано животно — най-често гарвани, лешояди и котки, — което суеверните смъртни свързваха с различните си вярвания. Аморфидите, обаче, можеха да бъдат призовавани и от добри магове или ясновидци. В повечето случаи

пратениците на Зитите сами избираха дали да последват това призоваване, като откликваха най-вече на по-могъщите заклинатели.

От своя страна, хората, успели да ги повикат, ги използваха, за да общуват посредством тях с някой мъртъв, тъй като аморфидите успешно свързваха подизмерението на загиналите с това на все още живите.

Доста често се случваше някои аморфиди да станат доброволно компаньони на някои магове, особено когато се изморяваха от това само да спят. Аморфериите бяха също пратеници на Великите Богове, но не притежаваха свое собствено подизмерение като Аморфидите. Самите аморфериите скитаха по земята в човешки облик, но бяха дълголетни. Тяхната задача бе да влияят на човешката природа по такъв начин, че да клони към доброто, към нравствеността и порядките. Аморфериите трябваше да учат хората на добродетели и вяра във Великите Зити. Така Последното Измерение щеше да бъде съхранено и опазено от саморазрушение. Зитите само трябваше да контролират двойствената природа на хората и да ги връщат винаги в правилния път, когато се налагаше. А аморфериите бяха най-добрият инструмент. И доброто щеше да бъде запазено завинаги в този свят.

Но се случи така, че Боговете не предвидиха нещо много важно. И сгрешиха...

... Давайки човешки лик и отчасти съзнание на Аморфериите, Великите Зити забравиха да изолират онова човешко качество, което най-често караше злото да покълне в сърцето. Завистта.

Постепенно, докато обикаляха из Сявасугда, Аморфериите започваха да осъзнават, че другите пратеници на Боговете — Аморфидите — ги превъзхождат.

Те имаха собствено лично подизмерение, можеха да приемат различна животинска форма. Сякаш Аморфидите бяха любимците на Зитите, а аморфериите — низвергнати и наказани с това да обитават човешка форма.

Потънали в безгранична завист и гняв, Аморфериите се обединиха един по един и решиха да се опълчат на Зитите. Ето защо, тайно от Боговете, съществата започнаха да разпространяват грешни вероизповедания и идеи. За няколко века, различните раси в Сявасугда

започнаха да се кланят на различни идоли — на омразата, съперничеството, войната, покварата и извращенията.

Появиха се и множество различни религии. Но за да бъде хаосът още по-пълнен, Аморфериите подклаждаха пряко враждата между вероизповеданията. После хората забравиха за Великите Зити и повярваха или във фалшивите религии, или, още по-лошо, не вярваха в нищо.

А вярата в Живота и Надеждата бяха отритнати от сърцата им, вечно двоумящи се и стоящи на границата между доброто и злото.

Това беше грехопадението на Последното Измерение.

А Великите Зити, които късно осъзнаха какво се бе случило, отслабнаха неимоверно...

... И бяха пленени и оковани от Аморфериите, които като ги затвориха в различни части на света, започнаха бавно и решително да абсорбират божествената им есенция и материя.

А когато успеяха да погълнат цялата мощ на Великите Зити, Аморфериите щяха да станат като тях и да се заемат с Аморфидите, като в крайна сметка заличат всичко и всички.

Този момент щеше да дойде рано или късно. Времето нямаше значение, защото нито хората, нито преданията помнеха кои са Великите Зити и как е устроен светът им...

Макар изненадани в последния момент и покорени, Петимата Богове успяха да реагират по някакъв начин и да оставят частица Надежда за Последното Измерение. Всеки един от зитите заключи част от есенцията си във вълшебна сфера, изпращайки я на земята при различните раси.

Така в Сявасугда бяха разпръснати: Камъкът на прераждането, Камъкът на изцелението, Камъкът на кръвта, Камъкът на природата и Камъкът на магията.

Зитите се надяваха, че когато Аморфидите разберат какво е станало и бъдат пробудени, ще потърсят вълшебните сфери и с тяхната сила ще намерят Великите си Създатели и ще ги освободят...

Случи се, обаче, нещо непредвидено.

Тъкмо Епохата на Грехопадението беше в кулминацията си, когато камъкът на природата, запратен към Сявасугда, се разпръсна на четирите основни елемента на природата — вода, въздух, огън и земя.

Тези части бяха успешно намерени от четири различни Аморфида. Съществата, обаче, съществуващи в изменен свят, подчинен на човешките недостатъци, също бяха изгубили силата си.

Така четирите Аморфида, вместо да се обединят, започнаха да воюват помежду си. Всеки един желаше сам да завладее и обедини частите на сферата и да бъде герой в очите на Великия Зит на природата.

Така Епохата на грехопадението премина в Епохата на Катаклизма — ужасяващи времена на природни стихии, които за малко да унищожат Сявасугда. Времена, в които злата природа на расите се доразпали още повече. Времена, в които, доволни от случващото се, Аморфериите, скрити в най-недостъпните части на Измерението, продължаваха да изсмукват есенцията на Боговете.

За щастие, от дългата борба, четирите Аморфида изгубиха енергията си и се оттеглиха в своето измерение, където да съберат сили за вбъдеще.

Тогава Сявасугда успя да си отдъхне, макар и за малко. Време, през което се родиха и умряха множество поколения хора, неподозиращи за случващото се. Епохата на Катаклизма доведе на жителите на Последното Измерение урагани, пожари, потоци и земетресения и така подреди събитията в света, че множество народи се преселиха на други територии, търсейки по-добър живот.

След това настъпи следващата Епоха, тази на Трите Камъка.

В нея бяха намерени и използвани сферите на прераждането, изцелението и кръвта.

Само, че не от Аморфиди, а от хора, които, неразбиращи напълно есенцията на магическите камъни, ги използваха за човешките си цели.

Камъкът на Изцелението беше намерен от магьосник-пътешественик, бягащ от бедствията в собствената си страна и следван от оцелелия ѝ народ. Мъжът, неподозиращ за истинското значение на Камъка и разгадал само част от силите му, реши да го използва за своите дела, които, за радост бяха в добра насока. В новообразуваното Кралство силата на Камъка спомогна за създаването на Школите на Изцелението. И тъкмо хората там започваха да се обръщат, макар и бавно към доброто, когато беше намерен друг камък — този на Прераждането, наричан още Камъкът на Живота...

... Уви, Камъкът на Прераждането бе намерен от зъл човек, който, познаващ добре язвите в процъфтяващото ново Кралство, реши да използва силата на божествения артефакт със зли намерения и мисия...

... Така започва и настоящата история...

В петата епоха на Последното Измерение. Епохата на трите Камъка...

ПРОЛОГ

Скар лежеше по корем на черната пепелява земя. Първата му мисъл, когато отвори очи, бе, че е преминал в отвъдния свят. След това, обаче, си спомни, че никога не бе вярвал в него. Когато проумя този факт, той бързо се надигна и се изкашля, както би се предполагало да направи човек, чието лице е било заровено дълго в пепел. Но той не дишаше. С ужас прозря, че дробовете му са празни. Липсваше усещането за въздух. За момент си помисли, че сънува, но острият аромат на изгоряло бързо го върна към реалността. Той беше жив. Или не съвсем.

След като се изправи, Скар обходи с поглед всичко до хоризонта: пепел, изгорели дънери, сиви облаци и никакви наченки на живот. Доста огън бе бушувал по тези изстрадали земи!

Но как се беше озовал тук? Къде се бе озовал? Изведнъж проумя, че онова място в главата му, където по принцип стоят разхвърляни спомените му, е напълно празно с изключение на... с изключение на...

„... нещо го бе разбудило в пиянския му сън. Бяха празнували дълго обира на търговския керван. Не се нуждаеха от пари или стока — направиха го за забавление...

Чуваше някаква гълчава... Опита се да тръсне глава, но ефектът от тръстиковия ликьор още не беше отминал. Някой го ритна в стомаха. Друг извика. Макар мозъкът му да работеше бавно, рефлексите на войн реагираха мигновено. Скар се претърколи и посегна инстинктивно към колана си, където държеше двуострия меч. За негово нещастие, обаче, оръжието не беше там.

Някой го ритна отново, този път в слепоочието. В последния миг, преди черната и блудкава тъма да се спусне над съзнанието му, Скар си

спомни за камата, която държеше в десния ботуш. Това, което видя за последно, бе друга кама с орнаментирана змия. Кама, която проблесна в черно. Кама, която преряза гърлото му с прецизна точност...“

* * *

Скар трябваше да бъде мъртъв. В момента, в който прозря този факт, той инстинктивно посегна към гърлото си, очаквайки да напипа мястото, където то бе прерязано. Такова, обаче, нямаше.

Колко време бе лежал в пепелта? Кой го беше довел тук? Въпроси, чиито отговори, нямаше как да разбере. Не и сега.

Високият почти два метра войн се огледа отново. Навсякъде бе пустош. Нямаше никакъв ориентир, който да напомня дали е посещавал това място някога. Скар погледна небето. Сивкавите облаци бавно се разместваха, само за да покажат, че зад тях се крие още потъмня и празна бездна. Абсолютно нищо. Дори лекият повей на вятъра не му носеше аромати, сигнализиращи за нещо различно от пепел и сажди.

Изведнъж, в далечината проблесна зелена светлина. За един кратък момент може би, но Скар я фиксира и с нерешителна стъпка тръгна в тази посока. Сега поне имаше ориентир. Всичко, което искаше, беше да се измъкне от това проклето място. Отговори щеше да търси след това.

Сигурно беше вървял с часове. Не можеше да реши точно. Времето също бе напуснало това проклето място. Не усещаше нито глад, нито жажда. Беше забравил значението на тези думи. Нямаше нужда от тях. Светлината отново се появи в далечината.

„Ето защо мога да виждам толкова надалече, макар небето да е празно!“ — с ужас отбеляза той. Всичко, което погледът му можеше да съзре в тъмнината, имаше зеленикав оттенък. Отблъскващо зелен. Но не и като онзи блясък, към който се беше устремил в началото неуверено, а сетне с умерена стъпка. Сякаш знаеше какво ще намери там, сякаш го очакваше.

С всяка крачка войнът се чувстваше все по-завладян и все по-очарован от тази светлина. Тя го призоваваше. Измести всичко, дори множеството въпроси и мисли, които пускаха кълнове в главата му.

Сега целта му бе не да се измъкне от пъкленото място, а да достигне зелената светлина и да се потопи в нея.

Всъщност, колкото повече вървеше към странната и завладяваща зелена светлина, толкова повече отговори намираще или поне си въобразяваше, че е намерил. Първо, Скар осъзна, че съвсем не е нощ, както бе сметнал в началото, а по-скоро утро.

„Да, утро. Утро, на което му липсва изгревът...“ — осъзна безучастно той. Прозрението го сепна, но не заради пронизващо празното утро, а заради пронизващо празната си вътрешна реакция към този факт. Тогава той се сети за...

... небето, което беше толкова чисто и бодро, че дори неопитно око би могло да забележи полета на птичката, напуснала гнездото си, да се наслади на удоволствието от полета си и... и...

Беше ранна пролет. Макар земята все още да пазеше спомена за сковаващия зимен студ, навсякъде се виждаха следи от борба. Плахата зеленина, украсена с нежни кокичета, бавно се надигаше от зимния си покой, за да ознаменува поредния успешен кръговрат на природата.

Скар седеше, скръстил крака и ръце, на ръба на една пропаст. Дивите животни, които обикаляха гората зад него в търсене на плячка или нови убежища, дори не го забелязваха. Не че не го усещаха. Мирисът на човешка кръв бе както призив за едни, така и предупреждение за други. Застиналата фигура на война излъчваше покой, възвишеност, сила, увереност. Качества, отблъскващи хищниците, и усмиряващи другите не толкова опасни животинки в гората.

Едно красиво утро, в което Скар щеше да поеме на поредното пътешествие към... към...

* * *

Спомените изчезнаха с бързината, с която се бяха появили в главата му.

Скар въздъхна. Това щеше да е първото, за което да се погрижи, след като стигнеше светлината — да се опита да разбере какво се бе случило с всичките му спомени.

Светлината...

Войнът се сепна за пореден път, осъзнал, че е спрял да върви. Оглеждайки се, за да се съсредоточи върху местоположението на зеления светлик, той видя нещо живо за първи път откакто се бе пробудил. Живо... или не съвсем. Във всяка посока, в която се разстилаше хоризонтът, ветеранът засичаше с поглед други движещи се фигури — бронирани, екипирани, въоръжени. Приличаха си. Приличаха си по това, че никой от тях не даваше признаци на разум и всички те се бяха запътили към светлината.

А, ето я! Скар почувства отново несекващото си желание да се потопи в нея. А докато вървеше, проумя и друго нещо. Цялото му бойно снаряжение бе върху него. Непокътнато. От орнаментираната броня на... на... професионален наемник от втора специална кралска част до... до двуострия му меч, чието блестящо острие бе отразило множество битки, ужасени противници и щастливи лица на хора, върнали надеждата си в живота. Неща, за които Скар все още нямаше как да си спомни.

Най-интересен за него беше фактът, че колкото повече се приближаваше към светлината, размерите ѝ не се увеличаваха. За сметка на това, зеленото сияние ставаше все по-наситено и концентрирано.

„Нещо трябва да я излъчва“ — помисли си войнът и забърза крачка. Ако кожата му беше жива, сигурно щеше да е настръхнал от вълнение. Но тя не беше... Във вените му също не течеше кръв. Когато бе напипал гърлото си в търсене на порезна рана, Скар не отбеляза липсата на пулс, така лесно доловим около сънната артерия. А сега, като се сети за това, ветеранът само кимна мрачно. Каквото и да му се беше случило, то имаше нещо общо с призрачната светлина.

Скар я погледна отново с обожание, вече виждайки ясно откъде идва. Беше на един малък хълм, само на двеста крачки от него. Вече можеше да разгледа спокойно околността, без да има нужда да насилва

зрението си — виждаха се малки детайли. Самата земя не беше вече толкова пепелява, колкото песъчлива и скалиста. Войнът забеляза други пробуждащи се мъже и жени в бойно снаряжение като на лицата им се четеше същото объркване, каквото той бе усетил при първите си минути престой на това странно място.

Хълмът, от който извираше светлината, изглеждаше още по-самотно дори от празния хоризонт. Тъй като бе висок и открояващ се, той контрастираше с безличната равна околност от черен пясък и камъни. Изглеждаше по-самотен дори от празното небе... Скар се вгледа още по-съсредоточено и съзря сива камара, която стърчеше като злокобен обелиск.

Изминаха още няколко минути във вървене, през които той почти не мислеше, съсредоточил се жадно върху зелената светлина, към която вървеше. Струваше му се, че дори огромна скала да се стовари в непосредствена близост до него, не би могла да отклони вниманието му. Тогава войнът чу ужасяващия рев на гръмотевица, после още един и още един... Нещо го накара да спре точно там, пред хълма и огромната канара, в чиято сърцевина зееше черна пещера. Всички около Скар бяха спрели и затаили несъществуващия си дъх. Тогава войнът ги видя. Две фигури пред пещерата. Единият беше много нисък, с рошава къдрава коса и мургава кожа, най-вероятно резултат от непрестанно стоене под безмилостно жаркото слънце. Дори от това разстояние очите на дребния човечец се отличаваха — пронизващо лукави и тъмни. За момент Скар си помисли, че би предпочел да се потопи в пещерата зад човека, отколкото в очите му, в които зееше непроницаема пропаст от хитрост и коварство.

Той отмести поглед към другата фигура и с ужас отбеляза факта, че се чувства изключително дребен и нищожен пред нея, макар и да бяха на еднаква, доста внушителна височина. Това беше мъж на средна възраст, със сива дълга коса и сбръчкано лице. Въпреки определено неприветливите черти на лицето си, мъжът изглеждаше повелително и дори застрашително. Въпреки тях и въпреки крехкото си за този ръст тяло.

„Нещо, което дори черната солидна броня, която беше облякъл, не можеше да прикрие...“ — отбеляза наум жлъчно Скар.

Не, този мъж определено не беше воин. Защо тогава излъчваше могъщество?... После Скар го видя. В дясната си ръка, мъжът

държеше дълъг жезъл, чиято големина бе достойна за рицарска пика. Жезълът бе напълно лишен от всякаква украса, като изключим зеления камък, който бе вграден на върха му. Именно този камък излъчваше призрачната лъчиста зелена светлина, която Скар и войните, струпали се мълчаливо под хълма, бяха последвали.

Изведнъж високият мъж вдигна повелително ръка и гръмотевиците, които идваха не от небето, а от собствения му жезъл, стихнаха. Тогава Скар чу за първи път Гласа в главата си:

„Ти беше призван!“ — този глас беше плътен, заповеден, ала и някак си благ, но от онези благи неща, които често те подвеждат. — „Единственото, което от тук нататък се очаква да правиш, е да служиш на това, към което винаги си вървял приживе!“

В главата на Скар пробягваха много въпроси, но той осъзна, че не може да ги зададе, нито да се обърне към господарския глас, кънтаящ в мозъка му:

„Разбирам объркването ти, но ще получиш отговори на въпросите си постепенно. Те ще те направят по-силен и по-лоялен. Към мен, твоят Мрачен Господар...“

Скар чувстваше волята си сломена. Той трябваше да служи на този странен и злокобен мъж. Опита се да се възпротиви поне за миг, но светлината в жезъла го погълна и той забрави мислите, които се въртяха в главата му преди броени секунди.

„Нямаш друг избор. Всеки път, по който поеме човек, води така или иначе до смърт. Съдбата ни е обвързана със смъртта, още от самото ни раждане. Дори още от самото прераждане, чийто плод в момента си ти. Нужен съм ти. Само моята магия те поддържа силен и жив. Пардон — полужив, защото от днес нататък, ти никога няма да почувстваш свежестта на въздуха или ударите на сърцето... Но те не са ти нужни, защото те правят несъвършен, слаб и зависим. Както и емоциите, които вървят в комплект с тях. Ти си подобрен. Ето защо, ще ми служиш добре. Ще ми служиш вярно, докато врагът, срещу когото се борим, не те сломи в битка. Тогава някой друг ще заеме мястото ти в моите редици.“

Безучастният, дори циничен тон в Гласа не направи никакво впечатление на Скар. Той чуваше само думите, загледан хипнотизирано в зелената светлина. Щеше да следва този човек. Този Господар. Такава беше повелята.

В главата му, обаче, изплува неочаквана и неканена мисълта:

„Кой съм аз?“

„Много скоро ще разбереш, робе мой, много скоро ще разбереш. Единственият отговор, който ще ти дам за в момента е, че ти си най-вече роб на себе си. Или по-скоро на това, което си бил!“

Зелената светлина изригна за част от секундата и потопа всичко в призрачно студената си мекота, след което заобикалящият свят изчезна за Скар.

ПЪРВА ГЛАВА

ПОДОБРЕНИ

Планът беше да обградят храма незабелязани и след това да го нападнат бързо и неочаквано. Затова се придвижваха предимно вечерта, когато сенките бяха най-гъсти, а кошмарите — най-стряскащи. От опита си на професионален войн, чиито рефлексии бе запазил, за разлика от спомените си, Скар знаеше, че повечето планове се провалят и променят спрямо ситуациите, които възникват впоследствие. Това се случваше най-често или заради слабо командване, или заради нелоялни членове на бойния отряд — неща, които общо взето бяха силно свързани.

Планът им нямаше как да се провали. Въпреки че нямаха ясно изразен водач в групата си, всички бяха обвързани със съзнанието на Мрачния си Господар. Заповедите идваха пряко от него. Скар с изумление си спомни момента, в който ефектът от зелената светлина отмина и чу писъците на агония, обгърнали го от всички страни.

„Това се случва с непокорните и с тези, които не ми се подчиняват...“ — думите, които Гласът му нашепна в онзи ужасяващ момент, все още кънтяха в главата му.

„Засега ще се придържам към плана и Господаря си, поне докато получа нужните отговори...“ — помисли си Скар, все така оглеждайки белите мраморни стени на храма, който щяха да нападнат с първия леден полъх, предшестваша нощта. Нощ, която щеше да приюти последните жални стонове на много живи.

Скар спря да мисли за храма. През последните няколко дни той и бойният отряд, в който бе включен, се бяха придвижвали към него със завидна организация и бяха сигурни, че никой вражески съгледвач не бе успял да ги забележи. Повечето постове и скаути, на които се натъкнаха по пътя към храма, бяха или пияни, или потънали в дълбок сън, което улесни задачата на гарнизона от полуживи.

Храмът, който имаха за задача да завладеят, се наричаше Анър и се намираще в непосредствена близост до мястото, където се бяха

пробудили. Скар си отбеляза наум, че са напуснали пепелявата земя, която Господарят им беше нарекъл Забравената долина. Доста подходящо име, имайки предвид факта, че отдавна никой жив, или поне човек със здрав разум, не я беше доближавал. Той все още не знаеше, с каква цел трябва да завладеят священото място. Мрачният Господар им даде ясно да разберат, че това бе първата точка от мащабната военна кампания, която подготвя и че тя е от особена важност за бъдещите им начинания. Нещо, свързано с магически енергии, което ветеранът не можеше, а и не искаше особено да разбере.

„Като отплата, покорни мои, ще получите част от отговорите на въпросите, които все още си задавате. Ще си спомните неща, които ще ви направят по-силни и още по-верни, ще опознаете себе си и това, което сте оставили като наследство в стария си живот. Никога няма да бъдете същите!“ — бяха последните думи на Повелителя им.

Отрядът им наброяваше четиридесет закоравели бойци. По мрачните им и уверени изражения, Скар можеше да прочете за стотиците битки, които бяха видели в предишния си живот. Живот... толкова далечна му беше вече тази дума. Макар че бързо свикна с липсата на топлота и жива енергия, които тялото му осигуряваше, той бе по-изумен от другия тип енергия, поддържаща го силен и ловък — „подобрен“. Думата изскочи ненадейно в съзнанието му и върна спомените отпреди няколко дни. Ето на какво се дължеше бързият им и безпроблемен преход — не бяха спирали нито да се хранят, нито да пият вода. Дори не бяха спирали за сън. Те не изпитваха нужда — плътта им бе полужива. Бяха пъргави, могъщи, почти недосегаеми, лишени от човешките си слабости. Една невиждана до сега сила.

„Спомените ще са вашите сънища. Те ще ви зареждат с нужната енергия. Както и верността ви към мен.“

Едва доловим шум в близките храсти прекъсна мислите на война. Отрядът лагеруваше в гъсто обрасъл с шипкови храсти и драки, пущинак. Мястото бе тъмно, дори когато слънцето беше в пиковите си часове, затова бе идеалното прикритие. Наоколо ги обграждаха множество високи дървета, някои от които гниеци и изсъхнали. Мъртвата атмосфера подхождаше напълно на смълчаната група войни, лагеруващи в дъбравата. Самата тя, обрасла и неподдържана, почти мъртва, контрастиреше изумително със сградата на храма, изграден от

бял мрамор и орнаментиран със знаците и символите както на Кралския двор, така и на Ордена на Белия камък.

Тези орнаменти, обаче, не говореха нищо на Скар и съратниците от бойния му отряд. Цялата им концентрация беше ясно доловима не при физическата част на храма, а при магическата. Те не разбираха енергиите, които витаеха там, но не се и чувстваха застрашени от тях. Силата на Господаря им ги пазеше.

„Черната му сила...“ — смразено помисли Скар и погледна отново хрусталака, от който идваха звуците на приближаващ човек.

Войните не бяха уплашени, защото ясно доловиха тъмната аура. Затова те стягаха бойното си снаряжение — не от страх, че някой би ги нападнал, а защото знаеха, че това е съгледвачът им. Бе дошло време да действат.

Чу се съскацията звук на меч, излитащ от ножница, след което няколко високи папрати пред тях паднаха съсечени. Слабата фигура, изникнала на мястото, което папратите преграждаха, изгледа събралите се войни и им кимна мрачно:

— Предпочетох да разчистя част от пътя ни към храма. Главните му порти се охраняват от двадесетина пехотинеца, но докато го наблюдавах през цялата сутрин, забелязах две групи от по тридесетина рицари, които постоянно идваха и си отиваха. Явно патрулират по главните пътища. Какви глупци!

Скар и останалите ветерани кимнаха. Някои от тях бяха запознати със задълженията на стражата. Още повече бяха запознати с отегчението от това да вършиш едно и също нещо в продължение на месеци, без да очакваш да се случи някакво грандиозно събитие. Моментът бе повече от подходящ.

Скаутът се отдели от тях и отиде при останалата част от отряда, за да ги информира. Всички му имаха доверие — той бе първият, който получи спомен, след което бе станал неимоверно по-бърз и енергичен. В последните няколко дни всички получаваха спомени и по израженията им ясно личеше задоволството от ефекта. Всички се чувстваха свежи и силни. Скар се замисли за себе си. Предполагаше, че и неговото време ще дойде.

Забрава ги свика. Той бе нещо като неформален водач на групата — снажен и излъчващ неимоверна физическа мощ. Осанката му бе горда и арогантна. През по-голямата част от пътуването се беше

превърнал в нещо като подкомандващ, защото не само им даваше идеи накъде да тръгнат или как да действат, а дори им заповядваше. Никой не се съпротивляваше. Така или иначе, важна беше целта — да завладеят храма в името на Мрачния Господар.

Снажният войн държеше праметната през рамото си двуостра секира, която дори високият и мускулест Скар не би могъл дълго да задържи в ръцете си. Ясно бе, че Забрава е варварин — от онези туземци, които бяха нещо като коренно население в тази част от континента. Вместо доспехи, той носеше дълго наметало и кожен панталон и за изненада на всички останали, се движеше бързо и пъргаво, напук на телосложението си. „Подобрени“ — думата отново отекна неканена в главата на Скар. Той се замисли за самия себе си и за това как бронята му, макар стоманена и тежка, бе по-крехка от самото му тяло. Войнът буквално не изпитваше болка в мускулите, въпреки дългия преход и тежкото снаряжение. Докосна кожата си — тя бе абсолютно безчувствена. Най-доброто доказателство бяха десетките резки и убождания от трънливия храсталак, в който лагеруваха. Абсолютно никаква болка.

— Време е. Ще се разделим на две групи — гласът на Забрава прокълна и извади всички от мислите им. — Аз и още тридесетина мъже поемаме главния вход. Там ще отвлечем вниманието на защитниците.

Снажният войн изгледа всеки един полужив от отряда си с абсолютна увереност. Победата бе тяхна, още преди да са започнали битката. Погледът на Забрава срещна този на Скар.

— Ти! И останалите! Нахлуйте в храма през тайния проход, който Призрак е открил. Избийте всяка форма на живот, която намерите там, без значение дали е въоръжена или не. Без значение дори дали се съпротивлява!

Скар издържа на стоманения му поглед и се замисли. Една много мъничка част от съзнанието му не беше съгласна с план за подобно клане. Все пак целта им беше да завладеят храма. Защо трябваше всички да измират? Засякъл лекото недоумение у него, Забрава отбеляза с цинично изкривен, равнодушен тон:

— Заповедта идва пряко от Мрачния Господар. Тръгнете на север от сегашния ни лагер. Там ще ви чака Призрак и ще ви заведе при тайния проход към вътрешността на храма, който е открил.

Скар кимна и се обърна към тази част от отряда, която щеше да отиде с него. Мъжете го гледаха мрачно и очакваха да ги поведе. По лицата им не се четеше дори капка умора. Единствената емоция, която можеше да съзре в погледите им, бе пламенното очакване на предстоящата битка. За момент си помисли, че за добро или лошо, това са неговите съратници в момента. Помисли и за Господаря си, и за Зелената светлина. Нямахше да го разочарова. Особено сега, когато нямаше нищо друго, освен тях.

— Пригответе се! Когато частта на Забрава напусне лагера, тръгваме и ние. Победата е победа дори, когато е безславна.

ВТОРА ГЛАВА

БЕЗЧЕСТИВИ

„... Конникът препускаше със скорост, която не оставяше никакви съмнения у Скар. Още преди да види гневното изражение на ординареца си, войнът знаеше — преговорите се бяха провалили.

— Проклетници с проклетници! Казаха, че по-скоро ще се самоубият с дръжките на мечовете си, отколкото да се предадат мирно и да получат присъдите си, според Кралският устав — дишайки на пресекулки, дипломатът изобщо не прикриваше силното си раздражение.

Скар го познаваше прекалено добре и знаеше, че ядът на Ллойд идва не толкова от провалените преговори с бандитите, колкото от грубото им отношение и погазване на протокола. Но какво друго можеше да се очаква от шайка недостойни мъже, занимаващи се с обири и други престъпления?

Войнът погледна верния си дипломат, с когото бе създад наемническия си отряд. Под реброто на Ллойд стърчеше стрела. Едва сега Скар забеляза кръвта, попила белите одежди на подчинения си. За пореден път ветеранът се изуми от силната воля и верността на този човек.

— Когато подадох ръка на онази гнусна отрепка, която ми изпратиха за преговорите, той я заплю. А после...

— Спокойно, Ллойд! Отиди в при лечителя да се погрижи за раната ти. Не ги мисли. Още този следобед ще заплатят за всичките си злодеяния — прекъсна го Скар, притеснен, че от умората и загубата на кръв, дипломатът може да припадне.

— След това някой стреля. Първия път не ме улучиха некадърниците. Тогава започнах да им обяснявам, че нарушават всички

етични принципи при преговори. После копелето ми обърна гръб и тогава долетя втората стрела, която ме уцели и...

— Ллойд! Отиди при лечителя да извади стрелата и след това си почини. Това е заповед! Следващия път, когато не ми се подчиниш, ще видиш къде ще ти завра и протокола, и останалите етични принципи — тонът на Скар не търпеше възражение.

— Добре, капитане! За мен е чест да ви служа! — дипломатът направи лек поклон, при който лицето му се сгърчи от болка и побърза към палатката на лечителя.

Скар му хвърли последен поглед. Макар и изключително добър в преговорите и намирането на нови задачи, Ллойд бе невероятно скупен и наивен в принципите си мъж. Нещо, което в конкретния случай му бе струвало ужасяващата рана в областта на корема — голямо неудобство при яздене.

Не че щеше да им се наложи да бързат за някъде, след като приключат с бандитите. Като капитан на наемнически отряд, в пряко подчинение на Короната и Съвета, Скар можеше да си позволи много неща. Командваше около двадесетина верни наемници и, макар че получаваше задачи и мисии от кралските емисари и посланици, ветеранът имаше пълното право да избира с какво иска да се захване и за какво да не си губи времето.

В момента го бяха наели да проведе спасителна операция в храма Анър. Мястото бе временно превзето от бандити, заблудили се, че могат да намерят някакво особено богатство. Скар бе слабо запознат с тайнствата на храма. Знаеше само, че той бе обител на служителите на Камъка на Изцелението — древна реликва, която бе дарила знанието за целебното изкуство, така ценно за Силвернада.

Разбойниците не бяха проблем за Скар. Единственото нещо, което успя да пробуди интереса му, бе дръзкото им и пагубно поведение. «Ужасно много си вярват. Нека да видим колко дълго ще продължи тази самонадеяност. Дали ще са толкова уверени в смъртта си?!» — помисли си Скар. След това събра вярната си дружина и се запътиха към задният вход на храма. Щяха да изненадат...“

* * *

... защитниците на храма. За момент Скар си помисли, че скаутът, за който Забрава спомена, че ще ги чака, е бил заловен и че акцията им ще бъде осуетена. Но след това видя вялото помахване на един сенчест силует. „Слива се идеално със сенките, които дърветата около него хвърлят...“ — отбеляза мислено войнът. — „Призрак! Ето откъде идва името му.“

След това се върна отново към спомена. Ето, че мястото му беше познато. Преди много време, в един далечен живот, той бе спасявал това място. Скар се усмихна на мрачния парадокс, в който Повелителя го беше намесил. Сега трябваше да избие тези, които преди време е спасил. Нещата започваха бавно да се наместват в съзнанието на ветерана. Тъмния Господар наистина бе замислил всичко лукаво. Самият спомен не бе дал на Скар кой знае какво, освен малко парченце от пъзела на предишния му живот. Парченце, което им гарантираше още по-убедителна победа.

След като Призрак им обясни набързо какво бе открил ги подкани да тръгнат по пътеката, Скар вдигна ръка и заповяда на останалите:

— Изчакай малко! Не можем направо да нахлуем през тайния вход и да убием пазачите. Когато видят такава вълна да се задава, ще задействат предварително подготвен механизъм, който ще го затвори и на практика няма да успеем да нахлуем.

Останалите войни от отряда полуживи го погледнаха озадачено, но още по-изумен бе погледът на Призрак. Слаб и хилав, почти прозрачен, когато излезе от сенките, приличаше повече на дух, отколкото на полужив:

— Интересно, знаеш за пазачите, а само аз имах задачата да проуча храма в тази част. И този механизъм... Откъде бихме могли да бъдем напълно сигурно, че...

— Защото вече съм бил тук...

„... Скар и верният му отряд се приближаваха предпазливо към тайния вход на храма. Макар и решителни, всички бяха потиснати от

мрачната горичка с множество изгнили и стари дървета. Падащи с трясък сухи клони ги стряскаха, но не и толкова, че да ги отклонят от крайната цел.

Лloyd, чиято рана беше изцелена от жреца в отряда им, се доближи до капитана и го попита:

— Ами ако бандитите са завардили тайния вход?

— Предполагам, че дори не са си направили труда да разучат напълно храма, за да го открият. Според хората, които ни възложиха мисията, при тайния път, построен за евакуация или бедствие, трябва да има пазачи да ни помогнат. Така ще изненадаме мародерите в гръб.

Увереността на Скар в плана им бе толкова голяма, че той се сепна, когато пристигайки до тайния вход, видя лежащия безчувствен труп. Тайният вход всъщност представляваше малка тухлена постройка, като съвсем обикновена гробница. Само запознати с устройството ѝ знаеха, че под фалшиво издялания ковчег има стълбище, водещо към храма през мрачен коридор. Сградата бе хитро измислена. Непосредствено под ковчега падаше въже, което силно дръпнато, задействаше камбана, даваща сигнал на стражите да го отместят, за да могат, бягащите да излязат, тъй като самият ковчег не можеше да се помръдне от вътрешната страна. Самите стражи пък можеха да задействат друг механизъм, който да срути входа на тунела, при условие, че вражески сили откриеха тайния вход.

Сега и двамата стражи бяха мъртви. За момент Скар си помисли, че разбойниците са открили скрития път и почти механично издърпа меч от ножницата си, оглеждайки се за скрита опасност. Съратниците му направиха същото, но освен слабият повей на вятъра, не се чуваше нищо друго. Мястото бе изоставено. След като даде сигнал на хората си да свалят оръжия, Скар го огледа обстойно. Доста дълго време бе харчил парите от наемническия си живот по кръчми, за да прецени ситуацията за секунди — между двамата пазачи бе избухнала пиянска свада. Празните бутилки, от чиито гърла все още се носеше острия мирис на ракия, бяха единственото нужно доказателство. Най-вероятно се бяха скарали за последната останала бутилка, при което единият бе съсякъл другия. Скар проследи с интерес засъхналия отпечатък от кръв, завършващ под камара тухли и отломки — таванът на лъжливата гробница. Така бе намерил смъртта си и другият пазач. Беше се хлъзнал в кръвта на жертвата си, а след това, опитвайки се да намери

нещо, за което да се хване, той бе избрал най-неподходящото — механизма за запечатването на тайният вход.

«Жалка история! — помисли си Скар. — Жалко и за тези, които са се надявали на спасение през този изход.»

Липса на морал и дисциплина. Ветеранът се изплю. Това усложняваше задачата им. Трябваше да нападнат бандитите, окупирали храма, през централния вход...“

* * *

Десетник Майк оглеждаше сънливо гората пред себе си, като предварително знаеше всеки детайл, който погледът му щеше да срещне и с досада отбелязваше силното хъркане на колегата си, заспал наблизко. Не че не можеше и той да си полегне. Откакто тайният вход към храма бе възстановен и охраната — върната, никой не го беше използвал. Единствените хора, идващи тук бяха другите дежурни.

Смяната му свършваше скоро. Мислеше си как след като приключи работа, ще се прибере в града и ще се упъти към първия бардак да изхарчи малко пари.

Погледна още веднъж заспалия си колега. Той беше семеен. Толкова по-лошо за него. Напоследък само се наливаше — преди, по време на и след работа. Отдавна можеше да го издаде на командира на стражата в храма, но нямаше изгода от това, тъй като да пазиш тайна, понякога беше доходоносно. Или смъртоносно...

Така и не забеляза мъжа, който му преряза гърлото, не че би могъл и да го види. Призрак се бе слял напълно със сянката на малката постройка. Полуживият дори не си направи труда да изчисти камата си от горещата кръв. Тази вечер щеше да влезе още доста пъти в употреба. След като огледа жалкия труп на ленивия часовой, скаутът надигна снизходително рамене. После се насочи към другия пазач, който спеше блажено. Призрак изпита за момент досада от това, че жертвата му няма да усети дори болка, но това не беше проблем за полуживия. Той не изпитваше наслада от убийството или от молещия поглед на жертвата, толкова отличителен белег за хората. Двамата стражи бяха пречка, която бе отстранена безпроблемно.

„Ето, виждаш ли, смъртните сами се обричат на падението си!“ — Призрак бе чул гласа на Господаря в главата си. Намесата му беше неочаквана. Скаутът потръпна, но ако беше жив, може би щеше да усети студена пот по гърба си, защото тогава дойде неговият спомен.

Беше готов да се закълне, че за части от секундата бе видял трупа си, заровен под огромна канара отломки в центъра на помещението.

Забрава извади секирата си от купчината тленни останки, които само допреди минути имаха човешка форма. Полуживият исполин буквално бе раздробил жертвата си. Не че един добре премерен удар не би му свършил същата работа, но бойният стил на варварина всяваше страх дори в най-честолюбивите сърца. Именно Забрава беше причината повечето от пехотинците да се разбягат. Малодушието им буквално бе спечелило победата на отряда на полуживите. Още преди патрулиращите в околността рицари да се върнат в храма, за да докладват, войните на Забрава бяха унищожили следите от битката. Облачната и беззвездна нощ също си бе свършила работата. С настъпващата есен, денят ставаше все по-кратък и по-сумрачен. Когато рицарите пристигнеха, дори нямаше да заподозрат какво се беше случило. Те щяха да попаднат в смъртоносен капан.

Вероятно жриците и посетителите на храма бяха чули звуците на битката и агонизиращите писъци на защитниците, но скоро те щяха да имат още по-големи проблеми. Забрава силно се надяваше, че когато влезе, ще завари Скар и останалата част от отряда застанали триумфално сред труповите на живите.

Забрава ги презираше. Живял някога като свободен чергар и варварин, той бе обожавал природата, усещането на всеки неин аромат. От всичко обаче, той ценеше най-много полъха на вятъра. Сега нямаше как да ги усети. Той беше полужив. Затова презираше живите, които не оценяваха живота и простите богатства, които той им даваше. Защото Забрава копнееше за тях, а нямаше как да ги получи отново.

„Но сега имаш възможността да накажеш тези, които не ги оценяват и ги пропиляват...“

Прозрял простичката логика в думите на Повелителя си, Забрава беше напълно лоялен. Щеше да раздаде правосъдие.

— Бъдете внимателни! — обърна се исполинът към отряда си. — Рицарите са на служба в храма, заради принципи и клетви, а не за отплата. Те ще бъдат по-сериозната заплаха.

След което, добре скрит в розовите градини, украсяващи главния вход на храма, Забрава се загледа към главния път, очаквайки звука от конски тропот.

„... Бандитите не се оказаха особено предизвикателство за опитните наемници. Това не беше първата шайка самозванци, които Скар и съратниците му бяха неутрализирали. Повечето бяха заловени и завързани. След това щяха да ги изпратят в Кралските елитни части, които пък от своя страна щяха да прочетат обвиненията им и да ги екзекутират публично. Скар не даваше и гарафа прокиснато вино за клетниците. Би предпочел да ги види загинали с чест на бойното поле. Чест. Поредната дума, при мисълта за която, Скар се изплю. Тази дума отдавна бе напуснала света на живите. Затова и не му пукаше как ще загинат бандитите. Вече не бяха негова грижа.

— Къде сте затворили жриците? — обърна се Скар към главатаря им.

Същият изглеждаше твърде жалко, тъй като бронята, която носеше, му бе твърде голяма и тежка за телосложението му. Причината, поради която я беше облякъл, бе, че носеше инсигнията на Кралския двор. «Доста непрактично!» — помисли си Скар, докато го оглеждаше. Заради едната кичозност, мародерът бе жертвал предимството, което би имал в боя, носейки по-удобно за тялото му снаряжение. Не че щеше да има някакво значение. Скар му се усмихна зловещо. Разчел усмивката му погрешно, главатарят на бандитите го погледна предизвикателно, макар че изглеждаше смешно, застанал на колене, със завързани ръце и подутото лице, свидетелстващо за силен удар с опакото на меч.

— Мислиш се за нещо повече, а? Професионален наемник! — разбойникът изкриви грозното си лице в още по-грозна иронична

гримаса. — А всъщност си лакей, който ближе задниците на благородниците за шепа монети и...

Никой не чу продължението, тъй като думите се смесиха с хрущящия звук на счупена челюст. За Скар нямаше значение в какво състояние ще предадат наемника. Но думите на нещастника го бяха жегнали. Лакей. В съзнанието на Скар изникваха картини на надменни благородници, които гледаха на него като на инструмент. В действителност, никога не го бяха харесвали. Те го бяха използвали заради уменията му. И сигурно щяха да го заменят с някой друг, както бяха направили други в миналото... Скар си напомни, че трябва да освободи жриците, но в главата му се въртяха и други мисли. За прекалено отдадения на професията си живот, който водеше. Живот без никакви забавления и удоволствия..."

* * *

Тунелът ги отведе до вътрешния двор на храма. Това, което за тях се яви врата откъм страната на двора, бе един огромен гоблен, изобразяващ бял камък върху златен пиедестал и заобиколен от кланящи му се мъже и жени — Символът на Съвета на Камъка на изцелението.

Храмът, в който работеха и се обучаваха жреци-лечители, не беше единствен в Кралството. Имаше още няколко. Всички те, изградени върху полета с особено голяма мощ, където практикуващите целебна магия можеха да черпят постоянна енергия — както да обучават лечители-мисионери, така и да лекуват множеството страдащи от болести или военни кампании хора, идващи всеки ден да търсят изцеление. Постройката бе разделена на три крила, между които се простираше голям вътрешен двор, засят с най-различни красиви цветя и целебни билки. В средата на градината стоеше изкусно издялан, фонтан от бял мрамор, излъчващ бледо сияние. Там беше концентрирана силата на магическата енергия.

Нощта вече се беше спуснала. Скар и малката му група очакваха битката да започне още тук, но дворът бе напълно пуст и тих. Чуваше се единствено стичащата се от фонтана вода. След като им даде знак да го последват в колона по един, Скар тръгна бавно и предпазливо към

централното крило на храма, откъдето се чуваха песните на поклонниците и главните жрици на Белия Камък. Явно всички се бяха събрали на някаква вечерна лекция или служба. Това значеше, че Забрава и хората му са все още отвън, а всички посетители на храма са в централната му част. Скар знаеше, че няма кой да ги изненада и нападне в гръб.

Утрото щеше да е кърваво червено.

Сър Лотлансен имаше лошо предчувствие, още когато се съгласи да води вечерния патрул в околностите на храма. Онова особено чувство, което човек получаваше когато очаква неприятности, бе заседнало като камък в стомаха му. Тази вечер беше необичайна.

След традиционната обиколка, конницата му се връщаше към храма. С удоволствие искаше да присъства на церемониите, създадени в чест на Белия Камък — най-свещеният и важен артефакт, който Кралството притежаваше. Сър Лотлансен се беше клел във вярност, както на Мъдреците-водачи на лечителския орден, така и на Краля си. Честта и принципите на възрастния рицар го бяха ръководили през целия му живот. Затова на път към Анър, той си мислеше за промените, които трябваше да покълнат в сърцата на хората:

„Прекалено много убийствена похот и поквара, влечение към злото и преданост към слабостите. Това трябва да свърши. Иначе ще се самоунищожим.“

След няколко дена сър Лотлансен щеше да присъства като почетен гост на официалното празненство в кралския двор по случай победата над съседните варварски племена. Рицарят щеше да отиде на празненството-съвет не за да потъне в гуляй, а за да постави въпросите за честта и морала пред благородниците, Мъдреците и самия Крал.

Тишината около входа на храма беше необичайна. Сър Лотлансен не вярваше охраняващите пешаци, предимно младежи, да са влезли да гледат специалните церемонии и ритуали. Познаваше ги прекалено добре, по-скоро щяха да си направят бардак в храма с жриците, отколкото да слушат с благоговение молитвите им към целебната сила. Нещо се беше случило.

Малко преди да стигнат входа, благородникът спря коня си и даде заповед на подчинените си да направят същото.

— Какво има, сър? — попита го оръженосецът му.

Командващият рицар вдигна забралото на шлема си, за да могат останалите да видят сериозността на лицето му:

— Нещо се е случило с пехотинците, които оставихме да охраняват храма. Трябва да сме по-бдителни.

— Ха! Сигурно са отишли в града да се забавляват с местните проститутки и да тъпчат парите си в местните ханове. Много добре знаят, че тази вечер са официалните празненства на храма и че никой не би си позволил да ги оскверни по някакъв начин... — изрече присмехулно един от по-младите рицари.

Сър Лотлансен му хвърли от онези погледи, които значеха само едно — понижение, — макар че вътрешно в себе си да знаеше колко разпуснати са войниците на служба при Краля, както и наемниците и, че предположението на младия рицар, можеше да се окаже съвсем правилно. Реално, заплахата нямаше откъде да дойде, тъй като бяха изтласкали върлуващите по земите им варвари надалеч, отвъд дори собствената им родина, а гоблините от съседните земи бяха понесли толкова големи загуби във войната, която се вихреше доскоро, че едва ли биха си позволили да кръстосват земите на Силвернада така дръзко. Не, нямаше откъде да дойде заплахата. И все пак...

— И все пак имам неприятното усещане, че нещо се е случило. Сър Хонориен! — рицарят се обърна към оръженосеца си. — Вземи петима от младоците и побързайте към храма. Останалите ще завържем конете си и ще ви настигнем пеша. Ако случайно има врагове и са ни устроили засада, е хубаво да бъдат разкрити по-рано.

Сър Лотлансен погледна оръженосеца си. Беше млад рицар с голям потенциал както за военното му бъдеще, така и за личния му принципен кодекс. Заради такива млади рицари сър Лотлансен крепеше надеждата си, че доброто ще възтържествува. Макар и да рискуваше, изпращайки младия войн към неизвестната опасност, рицарят знаеше, че той няма да се провали. В интерес на истината, му имаше повече доверие, отколкото на останалите ветерани и закоравели в множество битки рицари.

След като си отдадоха чест, сър Хонориен потегли в галоп към храма, заедно с по-младите си съратници в отряда. Гледайки го как изчезва в прегръдките на нощта, той с ужас установи, че тревогата му се засилва.

Виждайки приближаващата групичка рицари, Забрава изобщо не се учуди на малкия им брой.

„Най-големият ви съюзник в битките ще бъдат вашите западащи принципи и немарливост към служебните задължения.“

Споменът за Гласа караше Забрава да чувства повече увереност и повече сила. Победата щеше да бъде бърза.

Шестимата рицари слязоха от конете си. Макар полуживите да бяха скрили трупове, мирисът на битка и кръв бе осезаем. Рицарите побързаха да извадят мечовете си, но усещането за смърт ги бе уплашило дотолкова, че двама изгърваха оръжията си, а други трима трепереха. Само един изглеждаше уверен и изкрещя предизвикателно към мрака, настанил се във всяко ъгълче на градината пред главния вход.

„Този е мой!“ — със задоволство си помисли Забрава и даде сигнал на останалите от отряда си. Вече имаха план, но не подозираха, че врагът ще се окаже толкова малоброен. Бяха в съотношение 6 към 1. Рицарите нямаха никакви шансове. Забрава и войните му се изплъзнаха от прикритията си и тръгнаха бавно и уверено към рицарите. Искаха само да всеят ужас.

Лицата на младоците излъчваха уплаха, но по заповед на сър Хонориен се прегрупираха. Досега бяха воювали само с разбойнически шайки. За първи път виждаха добре организирани и уверени войни.

„Те са превъплъщение на смъртта...“ — помисли си младият рицар. Единственото, което го крепеше, беше вярата, че останалите ще дойдат навреме, за да отмъстят.

След няколко мъчителни минути очакване, полуживите бяха при тях. Тогава един от тях — висок и мускулест мъж — нареди на останалите да спрат и се приближи към рицарите.

— Кой е капитанът ви? — попита ги с безпльтен глас Забрава.

Заплашителните размери на война накараха рицарите да преглътнат. Сър Хонориен престъпи гордо напред, счел въпроса на противника като покана за дуел. Застанал на три стъпки разстояние, младокът му отдаде чест и го попита:

— Защо сте тук, какво искате?

— Смърт... — бе единственият отговор, който получи.

След това мълниеносно се случиха няколко неща. Бойната секира, озовала се за секунди в ръцете на полуживия, описа смъртоносната си кървава дъга, отсичайки надеждите на рицаря за равностойна битка. В момента, в който Забрава даде заповед на войните си да избият останалите рицари, обаче, от мрака и тишината изникнаха други, връхлетищи полуживите с бойни викове и невиждана ярост. Преди да разбере какво се е случило, Забрава усети стоманено острие дълбоко в гърдите си. Там, където врагът му смяташе, че бие сърце...

Сър Лотлансен се проклинаше вътрешно за това, че беше изпратил младия си подчинен, вместо самият той да отиде. Ето защо, когато връхлетя огромния противник, мислеше само за едно — как да отмъсти.

Мечът се впи жадно в гърдите на могъщия войн. С мрачно задоволство, рицарят установи, че варваринът не носи никаква броня. За негова изненада обаче, когато извади блестящото си острие, то не беше покрито с кръв, а по-скоро — с пепел. Войнът пред него се усмихна злобно и замахна със секирата си. Многото битки, които сър Лотлансен беше преминал, го накараха инстинктивно да залегне и да се претърколи, предусещащ, че само един замах на бойната секира бе достатъчен, за да го повали. Секирата замахна още веднъж по посока на рицаря, само че той беше пъргав и я избегна. Мечът му изсвистя по посока на полуживия, като сър Лотлансен очакваше грамадният исполин да е със забавени реакции. Но нищо подобно не се случи. Той отскочи назад и застана с вдигната бойна секира пред гърдите си. Раната, която рицарят му беше нанесъл, вече почти не личеше. По повърхността ѝ, вместо засъхнала кръв, имаше зеленикаво-сива пепел.

„Тези същества не са живи“ — осъзна той.

Рицарите от верния му отряд бяха изпаднали в същото недоумение и в този момент се бяха оттеглили от полуживите войни, които също се държаха на разстояние от тях, явно гледайки объркването им със задоволство. Рицарите бяха участвали в множество битки и опитът им помогна да нанесат не едно или две смъртоносни пробождания на враговете си. Но враговете не бяха живи, и в същото време не отстъпваха по нищо на рицарите с бойните си умения.

Сър Лотлансен хвърли бърз поглед на хората си — бяха по-малко, но все още достатъчно. Трябваше им точната тактика.

Враговете допускаха сериозна грешка, оставяйки ги да се прегрупират. Трябваше само...

— Чуйте ме всички — провикна се сър Лотлансен, за да привлече вниманието на войните си. — Когато нападнат, не ги пробождайте, а се...

Рицарите му така и не го чуха, тъй като думите му се загубиха сред ужасяващите агонизиращи писъци и стонове на умиращи мъже и жени, идващи от храма. В същото време полуживите ги връхлетяха като ураган.

„... Вътрешният двор му се видя доста очарователен, най-вече заради красивия фонтан, излъчваш бледо и успокояващо сияние. Скар спря до причудливата градина от рози, която го ограждаше, и си позволи да откъсне една. После бавно започна да я разливта и да гали цветовете ѝ...

Ароматът на цветето го върна назад във времето, когато още обичаше... Сети се за нея, за деликатните ѝ черти и причудливата татуировка, която напук на мнението на останалите, красеше още повече лицето ѝ. Сети се за непокорния ѝ характер — нещото, с което го беше спечелила. Аромат на рози... Скар си спомни градините в замъка ѝ, тяхната целувка, кичурите ѝ коса, които винаги галеха лицето му, когато бяха един до друг и... аромата на рози около тях. Бяха му я отнели. Същите благородници и придворни лакеи, на които служеше за пари.

Скар извади мечта си и с необуздана ярост започна да разсича розите около фонтана. Разсичаше, разсичаше, разсичаше...

След това се спря. В предверието на второто крило, където живееха обучаващите се лечители, стоеше млада жрица и го гледаше с ужасено лице. Имаше нещо в нея, което го накара да се осъзнае. Беше унищожил градината от рози. Прокле спотаения си гняв, когато видя, че жрицата бяга обратно назад, към крилото. Краката ѝ почти не се виждаха, прикрити от дългата бяла роба, която се развяваше след нея. Краищата на робата бяха пропити с ален цвят. Белият мрамор, от който

бяха направени стъпалата, водещи към второто крило беше кървав. Скар хукна след жената. Трябваше да я успокои и да разбере какво се е случило с другите.

Бягайки, тя извърещаше главата си назад, но когато видя високия войн, уплашено продължи напред — все по-бързо и по-бързо. Скар я настигна и я дръпна за рамото. Жената спря и дишайки на пресекулки, го отблъсна:

— Махнете се, достатъчно безчинства и злодеяния вече направихте. Тук няма никакви богатства, не и за вас...

— Извинете ме, мадам — опита се учтиво да я успокои Скар, — бандитите са обезвредени. Ние сме наемници. Дойдохме да...

Жената отскочи още по-уплашено от него. Погледът ѝ беше безумен.

— Вие сте същите като тях! Оставете ни, изроди! Къде са благородниците и благочестивите мъже? — изкрещя тя.

В този момент Скар обезумя. Беше му писнало да го пренебрегват и обиждат. Подсети се за онова пламъче на оправдан гняв, което го изгаряше вътрешно. Тази жена беше решила да го разпали. Тя не изпитваше никаква благодарност към него и войните му, жертвали живота си за «шепа монети». Поиска да сложи край без да се оправдава или обяснява... Тя беше предубедена. А той сигурен, че аристокрацията настройва както жриците в храмовете, така и обикновените хора срещу него и войните му. Целият свят беше против тях. С бързина, която младата жрица не очакваше, Скар хвана ръцете ѝ и ги изви. Жената изкрещя, пребледняла от болка, и се опита да се измъкне от хватката му. Безуспешно...

Той я придърпа към себе си, а тя, предусетила намеренията му, започна да се бори още по-ожесточено и диво. Ноктите ѝ се забиваха в плътта му, но прегръдката му не се отпускате. С едната си ръка Скар разкъса бялата роба, увиваща се около крехкото ѝ тяло, а после разкопча кожения си колан и се освободи от тежестта на оръжието. Хлъзнала се в кръвта, пролята върху белия мрамор, жената изгуби равновесие и падна на колене, правейки отчаян опит да задържи разкъсаната роба. Изражението на лицето ѝ издаваше повече свян, отколкото ужас. Ужасът личеше в отчаяните ѝ опити да пропълзи назад, които дадоха повод на Скар да осъзнае, че тя бе още девица. После гърбът ѝ срещна студенината на мраморната колона. После... тя

вече не се опитваше да задържи превърналата се в парцал дреха — някога символ на чистата ѝ служба като лечителка в храма.

Скар протегна хищно десница. Приличаше на звяр, надушил кръвта и страха на жертвата си. Звяр, който не познаваше и не даряваше нежност. Събра грубо косата и главата ѝ се изви назад, а другата му ръка похотливо опипа нежната крехка гръд.

Усецайки насилника толкова близо, жрицата се чувстваше още по-отвратена. Тялото ѝ се гърчеше отчаяно, в опит да се откъсне от него. До обонянието ѝ достигаше зловонието на животинската му пот и това я вбесяваше.

Опиянен от съпротивата, Скар стисна косите ѝ още по-силно и я принуди да застине, а лявата му длан, загрубяла от стискането на оръжие, продължаваше да мачка грубо тялото ѝ.

После младата жена осъзна, че съпротивата ѝ е напълно безсмислена и се отпусна в ръцете му. Ветеранът реши да не губи повече време. Спусна ръката си тежко надолу и зверски разтвори бедрата ѝ...

... след което проникна, грубо и властно...

После тя стана само плът, парче месо, задоволяващо мерзките му страсти.

Девицата знаеше, че няма как да го отхвърли и затвори очи, надявайки се кошмарът да свърши по-бързо.

Скар не прояви никаква милост. Движенията му бяха бързи и яростни. Той не намали темпото си, дори когато усети, че я разкъсва.

За жената, обаче, страданието на тялото вече нямаше никакво значение. Душата ѝ бе много по-наранена. Приличаше на осквернената, скъсана роба.

Скар започна да ръмжи като звяр, потънал в неописуем оргазъм. Той не чу тихия ѝ плач, не видя сълзите ѝ, не разбра мислите в главата ѝ...

Жрицата нямаше никакво значение за него..."

ТРЕТА ГЛАВА

ИЗНЕНАДАНИ

Скар и войните му се намираха в непосредствена близост до вътрешния вход на централното крило. Той бе наредил на полуживите си съратници да задържат атаката, с която мислеха да започнат, нахлувайки в помещението.

Залата, в която се намираха, бе дълга. Килимът в сребрист цвят започваше от входа на помещението и се простираше чак до огромен олтар, пред който бе изваян огромен монумент, завършващ със сребърна сфера. По-запознатите знаеха, че това е перфектна имитация на Белия камък. При все това, сребърната сфера излъчваше мека сила и светлина, които контрастираха с мрака, извиращ от сърцата и душите на неканените полуживи.

Не сферата обаче бе накарала Скар и хората му да спрат. В центъра на залата, точно до олтара, бяха застанали в дъга група войни, предвождани от жена. Ветеранът трябваше да се досети по-рано, че в храма може да има лекуващи се бойци, които са решили все пак да присъстват на церемонията, прекъсната от полуживите. Защитниците на крилото бяха също толкова организирани, колкото и отряда на Мрачния Повелител и щяха да се нахвърлят още при появата им. Всички до един усещаха мрачната аура, но тяхната предводителка също бе дала сигнал да спрат. Тя така и не бе забравила това, което Скар току-що си беше спомнил.

— Знаех си, че ще дойде този момент, в който отново ще се срещнем — рече жената, чиито черти, му подсказваха, че е опитен боец. Тя говореше единствено на Скар. — Ти ме промени. Знаех си, че някой ден ще се видим отново тук. Имам сметки за уреждане.

В началото той не я беше познал. Формите на тялото ѝ се очертаваха още по-ясно от пристегнатия кожен корсет. Нямахше и следа от слабите рамена и тяло, което преди много години беше обезчестил. Пред него стоеше опитна жена-войн. Тя нямаше да му позволи да я

докосне. Напротив, беше неин ред да бъде безкомпромисна и агресивна.

Ел Дриаде бе избрала живота на войник, лишена принудително от правото да бъде невинната жрица, грижеща се за раните на пострадалите в битка. Бе предпочела самата тя да нанася тези рани, откъсвайки на всеки враг, най-вече заради злодеянието на мъжа, поругал я в най-светлите години от младините ѝ. Украшението на сфера, въртяща се в собствена орбита, символизираше предаността ѝ към Съвета на камъка.

Сигналът, който даде на четиримата обграждащия я войни, бе съвсем ясен. Мъжете връхлетяха отряда на Скар с мрачни изражения, верни на водачката си. Грешката им бе, че не подозираха каква е същността на враговете си. Предимство, което Скар реши да използва. Погледна Призрак и му кимна мрачно в посока на поклонниците и останалите жрици. Скаутът бе повече от доволен. Той щеше да се примъкне към клането.

Забравил за всички останали, Скар вдигна меча си, за да парира силния и прецизен удар на Ел Дриаде. Преди да му позволи да отвърне, жената-войн се превъртя, направи пирует и заби оръжието си в корема му.

Триумфалната ѝ усмивка замря със същата скорост, с която се беше появила. Скар предвидливо ѝ бе позволил да наръга, за да може да отклони вниманието ѝ. Моментът, в който тя се сепна от факта, че той не агонизира, при условие, че го бе убила, бе достатъчен за ветерана. Мечът му изсвистя и посече ръката, с която го бе наръгала, но не успя да я довърши.

Един безчувствен труп го изблъска с такава сила, че на Скар му се наложи да се съсредоточи върху това да остане прав. Скар с ужас осъзна, че обезглавеният торс, който бе забавил победата му, бе на един от неговите. Позна го веднага, заради липсата на кръв. За сметка на това, навсякъде се разнесе ужасна зелена пепел. Защитникът, който беше обезглавил полуживия, застана пред ранената си водачка с решително изражение. Ето, че противниците им знаеха как да ги победят. Скар обаче не се чувстваше уплашен. Това бе непознато за новото му съществуване чувство. Ветеранът скочи и със смайваща сила се озова пред война, пробвайки се да го посече откъм таза. Защитникът успя да предвиди тактиката на противника си, но нямаше

достатъчно време да избегне удара по заучения от тренировките начин. Пътеката, на която се биеха между пейките в крилото, беше прекалено тясна. Краката му се преплетоха и, неспособен да запази равновесие, той падна. Смъртта му го срещна преди да се стовари върху студения мраморен под. В същото време Ел Дриаде връхлетя Скар и го мушкаше с камата си яростно. Ако той беше жив, това щеше да е една ужасяваща прегръдка на смъртта. Ударите, обаче, не му причиняваха болка, а само го разконцентрираха. Той отблъсна жената-войн от себе си и тя падна, а войнът едва тогава забеляза, че корсетът ѝ се беше разкъсал. В същия момент Скар отново зърна онзи див поглед на отчаяно затворено в клетка, животно. Мечът ѝ все още стърчеше от корема му. Ел Дриаде бе ужасена. В същия момент долетяха стоновете на умиращите от другия край на храма, където Призрак вилнееше. Именно тези стонове пречупиха волята ѝ. Тя погледна Скар и му подари триумфираща усмивка, която изненада война повече, отколкото дори си беше представял.

— Този път няма да ти позволя... — бяха последните ѝ думи.

След което жената-войн преряза гърлото си с решително и изкусно движение на камата.

Письците се усилваха. Защитниците бяха сломени, след като отрядът на Скар започна клането. Войнът обаче не се включи. Времето спря хода си. Той остана загледан в жената-войн. Едва сега осъзна, защо е бил призван. Той бе започнал да служи на злото още приживе. Нещото, което довърши волята му беше Гласът, който се появи ненадейно в главата му:

„Вече имаш отговорите си. Поздравявам те, справи се по-добре от тогава. Сега вече си напълно готов да ми служиш.“

Когато Забрава, заедно с хората си, нахлу в централното крило, завари Скар да стои прегърбен и загледан във все още топлия труп на самоубила се жена. Погледът му беше празен като душата му, окъпана в пламъците на следващия спомен...

„— Намерете жриците на храма, имате пълното право да грабите и да правите каквото пожелаете! — думите му към останалите в отряда бяха безчувствени.

— Но, капитане... — Ллойд бе изумен.

— Ти идваш с мен, имаме работа за вършене! — заповедният тон на Скар не остави никакво съмнение в подчинените му.

Макар и да не ги забеляза, Скар знаеше, че хората му имат слаба воля. Повечето навлязоха в крилото за обучаващи се. Нямаха търпение да се позабавляват.

«Всичко е загубено, светът се къпе в поквара. Не можем да я спрем...» — мислеше си войнът.

Сякаш разчел мислите му, дипломатът уплашено го дръпна:

— Не можете да я спрете ей така, задачата ни беше да... трябваше да спасим тези жени и този храм, не да увеличим ужаса им.

Скар го изблъска, почувствал нарастващия си гняв:

— Не можем да ги спасим от самите тях. Не можем да спасим самите себе си. Ела с мен, трябва да заличим следите...“

* * *

Гласът на Забрава го извади от спомена:

— Не мога да повярвам, че си позволил на един от нашите да загине.

Исполинът се беше загледал в тялото на полуживия.

Храмът беше напълно превзет. Письците на болка и смърт бяха заменени от още по-зловеща тишина, която по подобие на траурен воал, се беше спуснала над мястото.

— Но няма значение! Мрачният Повелител ще бъде доволен. Храмът е изцяло наш. Време е да излезем и да го посрещнем.

Всички се упътиха към изхода на крилото, а после и към храма. Не чувстваха дори капка умора след битката, макар да срещнаха достойна съпротива както от рицарите, така и от защитниците. Последен излезе Скар, потънал в собствената си мрачна вселена, изпълнена с пепелта на отдавна изгорели принципи и морални устои...

„... Храмът гореше. Цялата красота на градините и орнаментираните колони и статуии се къпеше в ужасяващия огън, който Скар и Ллойд бяха предизвикали. Останалите от отряда гледаха безразлично мястото, доволни от извършеното. От край време имаха нужда да задоволят мрачните си желания. Светът бе достатъчно покварен, за да се опитват да бъдат порядъчни. Един обаче плачеше.

— Трябва да напусна отряда. Нямам повече място тук... — макар и просълзен, Ллойд издържа погледа на Скар — капитанът, който доскоро ценеше и уважаваше повече от собственият си живот.

— Нали знаеш, че тайната за храма трябва да остане запечатана в развалините му.

— Достатъчно дълго се сражавах рамо до рамо с всички вас. Не бих ви предал — тонът на дипломата беше искрен, — но не мога да продължа след тази случка.

Скар му вярваше. Лойд не би престъпил собствения си кодекс — качество, заради което го уважаваше и в същото време му завиждаше.

— Тогава имаш позволенията ми. Къде ще отидеш?

— Някъде далеч от тази страна, сигурно към Островните Кралства. Нямам повече място в тези покварени земи.

— Имаш благословията ми, приятелю! — тонът на Скар беше студен.

— Всичко хубаво или всичко лошо. Както предопределите съдбата си занапред — отвърна димпломатът по протокол.

След това тръгна.

Скар отново погледна горящия храм. Инсценировката беше добре планирана. Щяха да съобщят на емисарите, че са закъснели и, че бандитите са опожарили мястото. Тях можеха да излъжат. Себе си обаче — не...“

* * *

Сър Лотлансен погледна за последно храма. Кървавият изгрев вече си пробиваше път през ранните часове на сутринта. Бе загубил всичките си рицари в неравностойната битка с почти непобедимите си

войни. Бе загубил надеждите си, събрани в изстиващото тяло на младият Сър Хонориен.

„Не!“ — тръсна глава някогашният предводител на рицарите, патрулиращи около превзетия храм.

„Ако загубя надежда, ще се превърна във всички тях...“ — Той си спомни труповете на съратниците си. Повечето бяха загинали, загърбили всяка вяра и надежда, която да крепи сърцата и силата им.

„Ще се стана един от тях...“ Когато повтори мисълта си, в съзнанието му изникнаха безмилостните образи на полуживите. Бяха го оставили жив, за да отнесе съобщение до господарите си, Мъдреците и самия Крал. Такива шансове се даваха рядко в живота. Колко странно, че почти винаги се пропиляваха. Той обаче нямаше да си позволи провал. Тепърва назряваше нова война, в която, за да победят врага, трябваше първо да сломят мрака в себе си. Имаше много работа за вършене.

Сър Лотлансен кимна в посока на храма и след като отдаде последна чест на умрелите, препусна към столицата. Яздейки, облечен в първите лъчи на слънцето, рицарят усещаше, че тревогата вътре в него е изчезнала.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРЕДУПРЕДЕНИ

Церемониалната зала в двореца бе осветена от хиляди свещи, подредени по начин, който не позволяваше на никое ъгълче да потъне в сянка. Самата зала беше просторна, но изглеждаше внушителна най-вече заради огромния полуотворен купол в самия ѝ център, позволяващ на дневната или лунна светлина да преминава под такъв ъгъл, че да осветява по естествен начин множеството орнаменти и рисунки по стените в цялото помещение. Огромни вити стълби, прилепени плътно към стените, водеха до високи тераси, където обикновено поданиците с по-нисък чин можеха да наблюдават важните събрания, които Кралят водеше в залата. Всяка тераса пък беше украсена с различни увивни растения. В центъра на помещението беше церемониалната кристална маса, имаща причудливата форма на четирилистна детелина. Тя беше обградена от четири специални арки, всяка допълнена с гранитна статуя с внушителни размери. Статуите се различаваха една от друга и символизираха съответната прослойка, която заседаваше на масата.

Най-великолепната от четирите, извисяваща се гордо, бе на човек с корона и кралски скиптер. Всички, виждали статуята, знаеха, че тя е направена по модел на Ланс Пътешественика — Основателят на Силвернада и неин първи крал, за когото легендите разказваха, че пътувайки дълго от родния си дом, преживял ужасяващ Катаклизъм като намерил настоящите земи, но успял да съгради Кралството, което имаше зад гърба си почти 500 години история.

Статуята, намираща се напълно симетрично срещу тази на кралската особа, изобразяваше белобрад мъж с жезъл, в който древните скулптори си бяха позволили да вградят сребърна сфера. В другата си ръка старият магьосник държеше събрани накуп листове — древните скриптове на целебния Камък, който пътешествениците открили и чиято мощ овладели, основавайки школата и храмовете на целебната магия. Статуята беше специална, тъй като мъжът, чиито

черти бяха изваяни почти безпогрешно, бе все още жив и в момента се намираше пред нея — великият мъдрец Роландан, главен водач както на Съвета на Мъдреците, така и на лечителите, а според злите езици — дори на самия крал.

Останалите две статуи, разположени една срещу друга, символизираха съответно войн и благородник.

На масата заседаваха главните представители на Кралството — Мъдреците, Военните части и аристокрацията. Последните бяха най-дръзки и най-мразени от останалите. Макар че Кралят и кръвната му линия управляваха формално цялата страна, правомощията му бяха пълни единствено в столицата на кралството. Благородниците владееха отделните провинции като разполагаха с лични замъци и макар да бяха в пряко подчинение на Краля, бе известно, че почти никога не се съобразяват с него. За сметка на това, всички уважаваха и приемаха с чест съветите и препоръките на Съвета на Мъдреците и най-вече на Роландан, тъй като имаха нужда от лечителите, владеещи силите на целебния камък. Можеше да се каже, че Роландан управлява неформално — мнението му беше с по-голяма тежест от това на кралските съветници, и се явяваше свързващо звено между Краля и обикновените хора, представяни от благородниците. Военните също не бяха особено на почит, тъй като разделени на рицари и наемнически отряди в служба на Краля бяха изключително слаба и опорочена организация, чиято единност също се крепеше на Роландан.

Тази вечер, за втори път в историята на Силвернада, в кралската церемониална и предназначена за съвети зала бе допуснат прецедент да се вдигне пир в името на Краля и всички жители на кралството. Първият пир според хроникьорите бил, когато самият Ланс Пътешественика и хората му построили замък. Сега Кралят си беше позволил това, тъй като празнуваше. Всички празнуваха. Войната, която неговите прадеди бяха водили с гоблините от западните граници и варварите от северните земи повече от двеста години, бе приключила успешно за жителите на Силвернада. На организираното от Краля тържество също така щяха да обсъдят и бъдещите планове за инвазия в съседни земи с цел разрастване на кралството. Залата бе буквално претъпкана от хора. Зад частта на Краля, на дървени скамейки, бяха настанени аристократичните разклонения на рода му. Зад тях бяха настанени всички влиятелни фамилии. Мъдреците бяха поканили

главните жрици от всички храмове, а военните — най-ценните си наемници — главатарии и рицарски подордени.

Терасите бяха препълнени с хора, всички държащи гарафи с червено вино, очакващи официалния тост, който кралят щеше да произнесе точно в полунощ.

Крал Фиъръс беше четиридесетгодишен мъж със слабо телосложение, което дори величественото наметало и кралска броня не можеха напълно да прикрият. Чертите на лицето му издаваха всяка емоция. Самият народ го почиташе и уважаваше, макар да знаеше, че не е нищо повече от естественото продължение на рода си.

Истинската почит получаваше Мъдрецът, макар че самият той да не държеше на нея — великодушие, което караше хората да го ценят още повече. Самият Крал знаеше, че ако Роландан реши да седне на трона му, нямаше как да го възпре. Затова се радваше, че амбициите на Мъдреца не бяха насочени към властта му. Отдясно на крал Фиъръс седеше пратеник на близките Островни Кралства — мургав и лукав мъж, който от дълги години бе връзката между Силвернада и островитяните. Търговският, а сега и военен съюз с тях изглеждаше почти непоклатим. Според всички, това се дължеше на мъдрите преговори, проведени от Роландан преди много години.

Самият той стоеше право срещу краля и го наблюдаваше с топлия си поглед — най-възрастният човек в Силвернада и в същото време един от най-запазените. През всичките тези години, той буквално беше отгледал кралството и управниците му. Благодарение на силата на Камъка, открит от Ланс Пътешественика и него, той живееше вече близо петстотин години и беше изключително могъщ. Могъщество, което дължеше единствено на древния артефакт.

Още при намирането му, Ланс и той бяха сключили пакт — Роландан задържал камъка и с помощта на островитянските магове разкрил и овладял тайните му, а Пътешественикът основал собствен кралски род и управлявал еднолично. Самият Роландан, след като открил целебните сили на камъка, разбрал, че няма смисъл да измества стария си приятел и рода му от престола. Беше достатъчно само да ги постави в нуждата да търсят помощта и мъдростта му. Така управляваше той, макар и неформално.

Отдясно на Мъдреца седеше главната жрица Аерастраза, която се грижеше за развитието на храмовете и лечебните школи. Красивата

дама бе известна със сребърните си коси, стигащи почти до коленете и със състрадателния си характер. Беше облечена в традиционната бяла свещенослужителска роба, като единствените ѝ украшения бяха две обици с формата на полумесец, които криеха необикновена магическа мощ и амулет с формата на сфера, обикалящ в собствена орбита — Белият камък.

Полираният стол отляво на Мъдреца беше празен.

Празненството бе на път да започне. Почти навсякъде в залата имаше специални банкетни маси, изобилстващи с храна и вино от кралските изби. Повечето жители на Силвернада нямаше как да присъстват на самото празненство, но бяха дошли от всички краища на кралството за организираните панаири, фестивали и пазари в столицата. Предстоящите празнични дни им бяха позволили да се отпуснат.

Когато уреченият час настъпи, Камбаната, спускаща се от арка на входа на залата, зазвънтя с празничен звън. Хората по терасите започнаха да ръкопляскаат, подхванали хвалебствени песни, запланувани предварително — първо за Краля, после за Камъка. Слугите, заели се с организацията на церемонията, бяха подготвили множество ефекти като пускане на бели гълъби, които разстроени от цялата човешка гълчава, бързаха да излетят през полуотворения купол. Роландан пък се бе погрижил рисунките и гоблените по стените да блестят със сребърна светлина, накарала ги да оживеят и доста от посетителите в залата гледаха все още в тях, неспособни да отместят поглед.

Всичко вървеше по план. Кралят се изправи и вдигна тост, обръщайки се първо към Роландан, после към останалите особи на масата по отделно, сетне към всички останали в залата и накрая — за жителите на Силвернада. Присъстващите отпиха с ритуална прецизност и утихнаха в очакване на приветствената реч. Дори стражите, които стояха на входовете на помещението, повече формално, отколкото пазейки, бяха намалили бдителността си и наблюдаваха краля.

Крал Фиъръс се изпъчи достолепно, готов да излее предварително заучената реч, когато в церемониалната зала внезапно нахлу рицар. По лицето му имаше засъхнала кръв, а бронята му беше

смачкана и на места деформирана от удари, по всяка вероятност от бойна секира. Кралят пребледня и се извърна към мъжа, който едва стигнал кристалната маса, падна на колене и се опита да си поеме въздух. Всички присъстващи бяха онемели от неочакваната визита на война, но най-потресен от тях беше Роландан, който винаги се грижеше да узнае и контролира всичко.

За момент всички си помислиха, че рицарят е припаднал или дори мъртъв, но след това той бавно се изправи. Лицето му излъчваше скръб, изтощение, ала и хладна увереност. Време беше да ги пробуди...

— Избиха всички. Всички! Дори тези, които бяха решили да се предадат или дезертират... — отпадналият, но хладен глас на рицаря кънтеше в залата и не оставяше съмнение у слушателите за достоверността на думите му.

Всички бяха замлъкнали и се гледаха в него. Това обаче не смути сър Лотлансен. Макар че се взираше в кристалната церемониална маса, всъщност съзнанието му се рееше отново и отново към спомените.

— Да, някои се опитаха да дезертират и да оставят защитата на храма. Не се учудвате, нали... Заради това загубихме.

Върнал се към действителността, за свое искрено съжаление, рицарят обходи с поглед всички — първо водачите на собствения си рицарски орден, после Мъдреца, а накрая — и Краля. Ударната вълна от толкова много лица, приковани в него, издаващи различни емоции — от безразличие, учудване, та чак до потрес, — накара сър Лотлансен да рухне за втори път. Внезапно главната жрица стана от стола си и тръгна към него със загрижено лице.

— Дете мое, успокой се! Отдъхни си. После ще ни разкажеш.

Среброкосата жена тъкмо бе стигнала до рицаря, когато Главният Мъдрец Роландан, усетил нишките на изцелителната магия, усукващи се около нея, вдигна ръка.

— Моето дълбоко уважение, лейди Аерастраза, но раните на война може да почакаат. Държавните дела са над тях. Трябва да бъде незабавно разпитан... — макар и безмилостни, думите бяха изречени с толкова внимателен и обаятелен тон, че всички кимнаха в знак на съгласие. После Роландан допълни. — Така ще бъдем сигурни, че е изпълнил напълно дълга си.

Жрицата издържа погледа на главния си предводител, но после сведе глава уважително. Трябваше да се подчини. Лечебната магия, с която щеше да облекчи болките на рицаря, щеше също така и да го приспи, а всички имаха нужда от отговори.

Усетил намеренията ѝ, сър Лотлансен поклати отрицателно глава:

— Предпочитам да бях загинал там заедно с войните си, заедно с честта си. Но те... те не ми позволиха...

— Кой не ти позволиха? Нападателяте ли? Кой са те? Какви знамена носеха? — Кралят не се сдържа. В гласа му се долавяше огромен, неконтролируем гняв.

В друга ситуация, крал Фиърс не би си позволил да подходи така грубо, нарушавайки всякакви принципи на етикеция и отношение към подчинен или поне не в присъствието на толкова много хора. Но в този момент го бяха вбесили. Рицарят и новините, които носеше, бяха развалили цялата церемония, символизираща дълго чаканата победа.

Единственият в залата, който не обърна особено внимание на поведението на Краля, бе самият рицар. Той го погледна, след което си позволи за първи път да изкриви саркастично устни:

— Носеха знамената на смъртта, Ваше величество. Видях го в очите им. Там зее същата празнина, носена от всички нас в сърцата ни. Пропаст, в която пропадаме по собствено желание. Постепенно. И така, до момента, в който не станем част от тях.

Думите му вбесиха още владетеля. Той блъсна приборите пред себе си, надигна се и удари с юмрук по масата. Болката, която изпита при сблъсъка с кристалната повърхност, веднага загрози лицето му — нещо, което немалко от присъстващите видяха. Крал Фиърс за пореден път падна в очите на хората си, защото недостатъкът на това да си владетел беше, че повечето от подчинените ти очакват да се държиш с достойнство, спазвайки етикеция и норма — принципи, за които Кралят бе забравил напълно в този момент.

— Какви ги бръщолеваш? Говори по-ясно... — подхвана крал Фиърс, но усетил, че никой в церемониалната зала не му обръща внимание, замълча.

Погледите бяха приковани в Роландан, който се беше изправил с ръка, вдигната в повелителен жест. Всички бяха замлъкнали —

поредното доказателство за дълбоката почит към Мъдреца. Сър Лотлансен също бе пленен от невероятната харизма на Мага.

— Успокойте се, кралю! Нека аз разпитам многоуважавания рицар! Сър, моля представете ни се! — благият тон, с който говореше, действаше хипнотизиращо на всички.

— Сър Лотлансен, ваше Върховенство! — отвърна едва крепящият силите си рицар, безпогрешно разпознал Великия Мъдрец. Настъпи един момент на пълна тишина, в който Роландан премисляше следващите си думи.

— Знам, че сте изтощен и изтерзан от битката, както и от загубата на верните си подчинени и другари. За съжаление, се налага да ви разпитаме веднага. Поне за важните неща. След като отпочинете, ще настъпи по-подробен разпит за изясняване на ситуацията.

Сър Лотлансен кимна. Мъдрецът владееше напълно ситуацията.

— Щом са пощадили живота ви, значи са предали някакво съобщение, с което да се завърнете. Нека го изслушаме и след това ще бъдете отведен на място, където ще се погрижим да се излекувате от раните и преживения шок — Роландан погледна Главната жрица, а тя му кимна, благодарна, че ще ѝ бъде позволено да се погрижи за ранения рицар.

Не намиращ повече сили да говори, сър Лотлансен започна да рови в една от кожените кесии, закрепени към колана му. Всички погледи бяха насочени към шаващите му ръце. Мина един момент на тягостно мълчание, след което сър Лотлансен бавно извади сфера от кесията си и разтвори дланта си така, че да могат всички да я видят. Кълбото имаше металически цвят и беше не по-голямо от ябълка. Размерите му съвършено прилепваха към здравата длан на рицаря. Повечето посетители бяха стъписани, защото нямаха представа какво е предназначението на предмета. Главният Мъдрец и хората с по-висок ранг обаче знаеха за какво служи кълбото и лицата им помръкнаха.

Сферата на изображенията бе магически предмет, с чиято помощ можеха да се предават необикновени съобщения. Имайки недоверие към повечето вестоносци, благородниците и хората с висок чин в кралския двор или съвета на Мъдреците, записваха гласа и собственото си отражение в сферата, така че този, до когото стигне съобщението, да бъде напълно сигурен в истинността му.

Изключително скъп и луксозен артефакт, Сферата на изображенията не можеше да бъде притежавана от когото и да е — факт, който изключваше възможността нападението да е било извършено от някоя бандитска шайка, тъй като, най-малкото, те не разполагаха със средства да си я купят.

— Знаеш ли как да я използваш? — гласът на Роландан извади всички от мрачния им унес.

Сър Лотлансен кимна. Беше служил често като вестоносец в младите си години. Призрачното усещане в залата се засили. Всички очакваха напрегнато сферата да възпроизведе съобщението, а Кралят потръпна. Това беше поредният сериозен удар върху репутацията му. Каквото и да бе посланието, то щеше да стигне до много хора.

Държейки сферата с едната ръка, а с другата местейки пръстите си по предмета в сложна последователност, изтощеният рицар най-после успя да активира магията му.

Изведнъж сферата излетя от ръцете му и започна да се рее във въздуха, постепенно увеличавайки размерите си. Бледото сиво сияние, което представляваше първоначално, впоследствие доби ясни образи и цветове. В последния си стадий на активизиране, кълбото достигна размери, позволяващи на всички да видят достатъчно детайлно това, което собственикът ѝ беше втъкал като образ. Тогава от нея се разнесе безпльтен глас. Някои в залата го познаваха прекалено добре и бяха преbledнели до такава степен, че лицата им се сливаха напълно с гранитните статуи и колони. Един от тях беше Роландан, почувствал страх за първи път от много време.

— Да не би случайно да си помислихте, че ще пропусна веселото сборище?... — циничният глас накара доста от присъстващите да потрепнат. — Да не би случайно да си помислихте, че ще спазя определения от вас ред и организация? — последва звучен и злокобен смях. — Оттук нататък ще трябва да свикнете, че има и такива, които не се подчиняват кротко. Хора, желаещи промяна.

Никой не смееше да прекъсне ужасяващия глас, защото съобщението, запаметено в сферата, не можеше да бъде повторно възпроизведено. Още повече, всички бяха приковали вниманието си в гласа и лика на говорещия. Сивата коса, спускаща се почти изцяло върху сухото и сбръчкано лице, се смесваше с бледо зелено сияние. За

миг светлината в белия камък върху жезъла на Главния Мъдрец потрепна, сякаш се гласи да изгасне.

Самият създател на съобщението бе подготвил речта си изключително театрално. Имаше ги всичките онези тягостни паузи между важните и потресавачи изречения, както и специалните обръщения към присъстващите. Сякаш човекът, стоящ зад този образ и глас, предварително знаеше реакцията на хората, към които бе изпратил съобщението си, осъзнавайки превъзходството си — той можеше да общува с тях и да отговаря на въпросите, които таяха, а те нямаха тази възможност.

Гласът продължи ужасяващото си пътуване в залата:

— Владетелю! Дните ти отминават. Дните на магията ти отминават... — някои от присъстващите се сепнаха, но гласът поясни. — Да, на теб говоря, Роландан! Обръщам се единствено към теб, защото всички останали са само подлоги, чрез които неформално владееш цялото кралство...

За разлика от безизразното и спокойно лице на главния Мъдрец, крал Фиъръс трепереше, почервенял. Но той не смееше да продума нищо. А и никой нямаше да му обърне внимание.

— Времето, през което си начело на школите, изтича както изтича животът от безжизненото тяло, както изтича надеждата от изплашеното до смърт сърце... Ще загинат много. Още повече ще страдат. Но това ще бъде цената, която ще трябва да платят, за да оценят самия живот. Обявявам война. На всички смъртни. И предявявам искания както към трона на Силвернада, така и към върховенството в Съвета на Мъдреците...

Последва дълга и мъчителна пауза. Гласът се изсмя презрително още веднъж:

— Не желая никакви преговори, а единствено разруха. Моите войски вече са на път. Целя да превзема един по един свещените храмове и да използвам магията им.

Зелената светлина, изпълваща цялото изображение, започна да става все по-плътна и гъста. Накрая тя закри напълно лицето на говорещия. За момент хората в залата с уплаха предположиха, че може да излезе извън сферата и да потопи цялото помещение с призрачността си. Гласът проехтя за последно в залата:

— Войските, идващи от най-дълбоките ви кошмари, вече са мобилизирани.

Накрая сферата изригна с първоначалния си метален оттенък и тупна на пода, върнала първоначалните си размери.

Изведнъж в залата избухнаха хиляди гласове. Навсякъде настана хаос. Хората започнаха шумно и неконтролируемо да обсъждат случилото се, а някои — да си проправят път към изхода, решили да разпространят новината възможно най-бързо. Стражите не можеха да въдворят никакъв ред, тъй като самите те бяха стъписани. Сър Денотериън, главен предводител на всички рицари и наемници, служещи на кралството, се опитваше да ги усмири като крещеше заповеди на подчинените си с по-нисък ранг. Благородният рицар, чийто род бе близък с този на самия Ланс Пътешественика, имаше достатъчно солиден опит, за да предусети последствията от ситуацията, излязла от контрол. В опита си да напуснат залата, някои от присъстващите буквално стъпкаха други. Започнаха малки боеве в различни части на залата. Кралят, отпуснал на стола си, беше припаднал, неуспял да издържи на цялото напрежение от случилото се. Единствено Главният Мъдрец Роландан стоеше на мястото си, загледан замислено към мястото, където бе летяла доскоро Сферата на изображенията:

— Нумориус!...

На другия ден, в същата зала отново се провеждаше събрание. Този път обаче посетителите бяха четирима. Роландан не бе напуснал почетното си място цяла вечер. Не си беше позволил дори няколко часа сън. Мъдрецът бе прекарал времето след неочакваното съобщение и последвалите го събития в размисъл.

Другите присъстващи в просторното помещение бяха Кралят, представителят на Островните Кралства и временно назначеният говорител на благородническото съсловие. Всички останали аристократи бяха побързали да напуснат столицата и да се запътят към замъците и земите си, за да започнат евакуация на своите хора.

Предстоеше война — нова и ужасяваща. Никой не бе предполагал, че заплахата ще дойде в самото сърце на кралството. Война, наподобяваща непозната болест, бързо заразила човек и точно толкова бързо разпространяваща се към всяка част от организма му.

Бяха изминали едва няколко часа от провалената, почти несъстояла се церемония, символ на победа и триумф, а новината за новата заплаха бе излязла извън портите на двореца и столицата, където всъщност положението беше най-зле. Слуховете се бяха разпространили във всяка къща. Навсякъде се чуваха викове и крясъци: „Война!“; „Преврат!“ Повечето разпространители на ужасяващите вести ги бяха доизкривили и доизмислили, а по-лукавите и коварни хора се организираха в банди и започваха да грабят и вандалстват. Такава беше природата им. Природа, която, без да подозират, подхранваше силите на Мрачния Господар.

Сър Денотериън бе мобилизирал цялата войска, с която разполагаше двореца, за да възпре разразилата се анархия. Навсякъде се стигаше до схватки. Много дюкяни бяха изпотрошени и ограбени. Някои важни административни сгради — дори опожарени. И всичко това за няколко часа.

„Заради това загубихме!“ — думите на рицаря, станал неволен вестносец на ужаса на войната, отекваха в съзнанието на Роландан.

„Затова и продължаваме да губим!“ — помисли си Мъдрецът.

Събранието, което бяха свикали преди повече от час, все още не можеше да започне, тъй като в залата постоянно нахлуваха ординарци, даващи рапорти директно на краля за положението в столицата. Засега нещата уж бяха овладени, но жителите, освирепели в своята уплаха, щяха да продължат да безчинстват. Това беше природата им... Поне на повечето.

Кралят изслушваше поредното съобщение, дошло от някой командир, когато Роландан се откъсна от мислите си и го погледна с онзи благ и приятелски поглед, в който винаги имаше решение и изход от ситуацията.

— Искам да заповядаш на стражите пред залата да не допускат повече вестносци. Предстои ни важен разговор! — Роландан никога не използваше специални обръщения към Краля, когато заседаваха. Мъдрецът смяташе, че цялата тази парадност и помпозност губи ужасно много време.

Крал Фиърс кимна, след което стана от кристалната маса и се запъти към украсения с арка вход на залата.

Представителят на благородниците измъмри навъсено:

— Дайте да свършваме веднъж завинаги с тези преговори, ваше Върховенство. Трябва да отпътувам незабавно за Ефес и да предупредя хората си.

— Спокойствие, васале! Спокойствие! — в гласа на Мъдреца имаше повече разбиране, отколкото заповед. Или поне такава усещане оставаше у Лунуниен, собственик на замъка Ефес и подчинените му земи.

След малко Кралят се върна. Нямахме смисъл да зададе някакъв въпрос на Роландан, защото знаеше, че Мъдрецът ще започне да говори така или иначе.

— Амбициите и жаждата за власт на Нумориус стигнаха своята връхна точка. Отсега нататък ние сме на ход. Единственото му преимущество е, че успя да ни изненада в момент, в който си позволихме да си отдъхнем поне малко...

Кралят го прекъсна като малко дете, настояващо да узнае отговорите на всичките си въпроси наведнъж:

— Но ти не знаеше ли, че е готов да те предаде? В Съвета не бяхте ли наясно какво цели? Ами другите Мъдречи... те чия страна ще вземат?...

— Естествено, че моята... — Роландан го прекъсна. По лицето му пробяга съвсем лека нотка на раздразнение. — Всички знаят, че Нумориус е колкото вещ в магическото изкуство, толкова и безразсъден — качества, които смесвайки се, носят неприятни последици. За него...

— Тогава защо е толкова самоуверен? Дори един луд не би си позволил открито да обявява претенции към престола, без да си остави поне малка вратичка за преговори и обсъждане.

— Луд, натъкнал се на огромна сила, благодарение на невероятния си късмет. Сила, идваща от предмет, който мислехме за дълбоко заровен и несъществуващ.

— За какво говориш? — попита нервно кралят.

— Преди няколко месеца Нумориус бе изпратен от Съвета да проучи Забравената долина. Според скриптовете на Камъка на изцелението, именно в прокълнатата долина е скрит и заровен друг камък, владеещ силата на прераждането.

При тези думи Кралят зяпна, а представителят на благородниците затаи дъх в очакване на следващите думи на Мъдреца.

Мургавият островитянин бе откъснал поглед от Роландан, играейки си небрежно с къдравата си коса.

— Не предполагахме, че ще успее да го открие. Не можахме и да предвидим, че ще ни предаде. Но най-искреното изумление, което чувствам, е от факта, че е успял да го овладее и да го използва — Роландан погледна въпросително островитянина.

Още при намирането на Камъка на Изцелението, Мъдрецът, тогава още млад магьосник и авантюрист, бе неимоверно запленил от силата, която артефактът излъчваше. Тогава, обаче, имаше един проблем — никой от преселниците не знаеше как да го използват. Откритите от тях заедно с Камъка текстовете бяха изписани на непознат език. Ето защо Роландан се бе обърнал към жителите на съседните Островни кралства за помощ в разчитането на старинните текстове. Островитяните се славеха със завидни познания в областта на корабоплаването, корабостроенето, риболова, търговията, както и с владеенето на различните езици, но нямаша никакво понятие от магия. Все пак, най-просветените от тях бяха помогнали при превода на старинния текст и така Роландан успя да подчини Камъка и да разучи магията, която таеше. Нумориус, макар и втори по ранг мъдрец в съвета, не познаваше този античен и непознат език. Ясно беше, че е получил помощ от някой просветен жител на Островните Кралства.

— Вината е колкото ваша, толкова и наша. Алчните сърца не признават принадлежност нито към земя, нито към владетел — Роландан се опита да успокои чувстващия се неловко, представител на Островите.

— И... И какво искаш да кажеш? Че този... Нумориус преражда и призовава мъртъвци, карайки ги да му служат. Та това звучи, ако не друго, то нелепо! — говорителят на благородниците погледна Мъдреца невярващо.

— Боя се, че да. Анър бе добре защитен храм. Всички чухте рицаря. Защитниците са претърпели пълен погром. След като го разпитам лично, ще разбера подробности. От досега казаното излиза, че сме застанали пред невероятна опасност.

Благородникът и кралят се спогледаха, след което обърнаха вниманието си отново към Роландан.

— Как бихме могли да се изправим срещу такава немъртва опасност в този случай? — зададе плахия си въпрос Кралят.

— Ще воюваме, но преди да започнем битката, трябва да проучим врага така, както той самият е проучил нас. Затова ще усилим защитата на останалите храмове.

Всички кимнаха.

— Кралю, съветвам Ви да се затворите в личните си покои за няколко седмици, докато нещата утихнат. В момента хората са обезумели пред новата опасност. Ще приготвя изявление и ще им съобщя, че сте болен, след което заедно с главнокомандващия войските Ви ще обсъдим как да действаме.

Кралят се съгласи охотно. Мъдрецът щеше да се справи с назряващия проблем.

— Имаш пълното право да се разпореждаш от мое име! — бяха последните му думи, преди да напусне церемониалната зала, доволен, че с лека ръка е предал товара си. Последва го говорителят на благородниците, който щеше незабавно да отпътува към замъка си и да разпрати вестonosци към другите васали.

Останали сами, Мъдрецът и Островитянинът дълго мълчаха, преди също да си тръгнат. В залата настъпи блажен покой след като всички тези мъже и страховете им вече ги нямаше.

ПЕТА ГЛАВА

НАСЪРЧЕНИ

Бяха запалили лагерния огън само заради навика, който все още имаха от отминалия си живот. Вече нямаха нужда от топлина и светлина. Не се страхуваха, че някой би могъл да ги види. Знаеха, че областта е безлюдна, но фактът пораждаше у тях повече безразличие, отколкото облекчение. Те не изпитваха никакъв страх.

Скар и новият отряд се бяха настанили в една борова гора в близост до замъка Ефес. Трябваше да го завладеят, защото Предводителят им имаше нужда от щаб. Макар добре укрепена и построена, крепостта имаше една огромна слабост — слабата организация на хората, които я бранеха, когато благородникът отсъстваше.

По необясними за войните от Ефес причини, техният командир и водач Лунуниен все още не се бе завърнал от столицата. Макар и поканен на специална церемония по случай края на войната с омразните гоблини и варвари, всички знаеха, че лордът не се хвали с обичта си към подобна парадност и празничност и че самата му визита в кралския дворец е по-скоро протоколна. Затова бяха притеснени и объркани, че той отсъстваше повече от обичайното. Още по-объркани бяха, когато от Ефесово, градчето-владение на васала, дойдоха тревожните новини за неочаквано нападение и тормоз над жителите. Местните стражи бяха изпратили вестonosци, търсеци помощ от замъка. Временните командири, управляващи в отсъствието на лорда, съсредоточиха лекомислено по-голямата си бойна част в града, без да подозират, че така оголват защитата на самата крепост. Лорд Лунуниен би могъл да предвиди подобна вражеска маневра и да разпредели бойците си правилно, но го нямаше. И полуживите го знаеха. Бяха получили изрични инструкции от Мрачния Господар, запланувал всичко предварително. Бе разделил войните си така, че една огромна част от тях да привлекат вниманието върху себе си, а друга, по-малка част да се промъкне към крепостта и да я завземе.

Скар бе водач на отряда, наброяващ двадесетина полуживи, подготвени за щурм — от повече нямаха нужда. Очакваха единствено вестоносецът да съобщи, че Забрава, ръководител на операцията в Ефесово, се е сблъскал с войниците, дошли от замъка. Това означаваше, че крепостта е почти опразнена и лесна за завладяване.

Вечерта достигаше най-тъмния си етап. Ако всичко вървеше по план, щяха да атакуват малко след полунощ. Не че през деня не бяха също толкова ужасяващи и унищожителни, но когато всичко тънеше в мрак, полуживите щяха да намерят изключително верен съюзник зад крепостните стени на замъка — страха, който обитателите му изпитваха.

Типичният лагерен огън бе оформен от скупчени в кръг нацепени дърва. Хаотичните му езици осветяваха лицата на хората на Скар. Всеки бе потънал в мрачния унес, който ограничените спомени осигуряваха. Да, вече повечето от тях получаваха картини от миналия си живот, помрачаващи още повече съзнанията и възприятията им. След събитията в храма, Скар бе усетил как волята му намалява и как е все по-трудно да отклони мислите си от спомена за зелената светлина и Господаря. На места кожата на ръцете му бе започнала да загнива. Ветеранът си даде сметка, че съвсем скоро щеше да изгуби всичките си човешки черти.

„Не че има някакъв смисъл...“ — добави си наум той. — „Аз изгубих най-важните — тези, вътре в мен — още приживе...“

Вниманието му се отклони към Призрак. Скаутът, който бе преживял повече и по-силни спомени в храма, се бе разделил напълно с типичните черти на човешката физика. Тъй като ръцете му бяха лишени от налакътници, ръкавици и друга екипировка, Скар можеше перфектно да съзре белите кости, без каквато и да е тъкан. Самото лице на разузнавача бе максимално изпито и със зловещ зеленикав оттенък. Процесите на превръщането в някога-жив, бяха явно напреднали. За момент ветеранът се попита, в какво ли щеше да се превърне самият той. Самият Призрак, обаче, се чувстваше невероятно енергичен и готов за битка.

Всички се бяха умълчали в чакане на новините. Много от тях бяха водили обсади в предишните си животи и си спомняха ясно големите лагерни огньовете, пияните свади, песните и героичното очакване на бъдещата победа. Спомените ги отегчаваха. Фактът, че

бяха лишени от повечето човешки страсти, ги правеше по-будни и светкавични в действията си. Но това не означаваше, че не копнееха за тях. Мрачния Господар бе оставил в полуживите си слуги спомена за копнежа към удоволствия, за да може да ги гризе фактът, че никога не биха могли да ги удовлетворят. Единственото, което им носеше удоволствие, бе смъртта, която сееха, както и абсолютното подчинение, което предлагаша.

Точно преди да настъпи предполагаемият час, всички усетиха пристигането на вестоносеца. Дори без да го поглеждат, те знаеха, че е вече сред тях и очакваха новините. Вестоносецът носеше името Инстинкт. Той беше най-бързият, включително сред полуживите, и се различаваше от останалите — изпитваше прекомерна лоялност към Скар както приживе, така и след смъртта. Но самият ветеран не подозираше този факт, защото неговите спомени тепърва щяха да дойдат...

„Ароматът на борове изпълваше изцяло гърдите му, а Скар се питаше дали би могъл да усети нещо друго, например пушека, ако случайно в замъка избухнеше пожар. Наричаха я Гората на Странстванията, макар че името ѝ нямаше никаква връзка с реалността — поне за непросветените. Хората от Ефесово избягваха боровата дъбрава, тъй като за нея се носеха множество легенди за зли духове. Хора, замръкнали там по необичайни причини, изчезваха по още по-необичаен начин. Скептиците смятаха, че някоя бандитска шайка има постоянен бивак сред високите борове, докато вярващите в паранормалното хора стояха зад твърдото убеждение, че когато някое живо същество наближи гората, пробужда зли и древни сили.

Скар допускаше първото твърдение за по-правдоподобно. Избягвано от хора, мястото беше идеално да се укрие някоя бандитска шайка, използваща факта, че самата гора е близо до крепостта и града. Инстинктът му на стратег и тактик, който по това време още не беше развит практически, рисуваеше подробно мародерската тактика в съзнанието му. Бандитите нападаха движещи се по главния път,

свързващ замъка и града, търговци или благородници и след това се скриваха обратно зад вечните сенки на масивните борове, където мракът бе уютен само за тези, които хранеха сърцето си с него.

Войнът ясно виждаше отпечатъците както на бандитите, така и на различни товарни животни, носещи заграбените стоки или пленници. Скар бе почти сигурен, че самите бандити имат връзки в Ефесово и разпространяват легендите за призраците, за да държат интереса на властите далеч от Гората на Странстванията.

Амбициозният мъж, обаче, не би споделил находката си с лорда. Не и преди да смени статута си. На двадесет години Скар бе само страж в почетната охрана на Ефес. Обикновеният кадрови надник и добрите вечери с момчетата от стражата, обаче, не стигаха на младежа. Той искаше да бъде повишен не само заради огромната печалба, а и заради самия престиж. Славата му беше нужна поради две основни причини. Първо, защото се нуждаеше от одобрението и благоразположението на лорд Лунуниен и второ, защото бе млад, безразсъден и авантюристичен — последните, служещи му за оправдание пред малките пламъчета на чест, които догаряха в сърцето му.

В замъка и земите, обаче, не се случваше нищо от много години. Лорд Лунуниен и подчинението му почти не участваха във войната, която кралството водеше със северните варварски племена — факт, автоматично изключващ възможността Скар да получи слава и признание в битка. А и самият той смяташе, че това би било рисковано. Имаше по-лесни и по-хитри начини. Трябваше единствено да замести началника на почетната стража. Най-добрият начин бе да го отстрани. Скар бе много амбициран и дори пренебрегна факта, че началникът на стражата го уважаваше и обичаше като свой собствен син. Нищо не бе в състояние да го спре. Главният Страж би го разбрал, ако въобще имаше разбирателство в смъртта. Той щеше да бъде необходимата жертва. А след като го отстранеше, Скар беше сигурен, че той щеше да заеме мястото му, тъй като началникът на стражата неведнъж го бе изтъквал като свой фаворит, макар че беше в разцвета на средната си възраст и щеше дълго да заема поста си.

Мястото му беше нужно. Искаше да се добере до върховете на аристокрацията, тъй като...

Нещо го извади от унеса му. Беше движение. Бързо и рязко движение. Недоверчивият войн светкавично извади двуострия си меч от канията и се обърна към предполагаемата заплаха с енергичен пирует. Въпреки оскъдната светлина, която бе дефицит дори денем, Скар веднага разпозна силуета. Беше Инстинкт — верният му приятел от детството и компания в множество тежки и весели моменти.

Сега, обаче, срещата им бе необичайна. Вместо да се намират в любимата си кръчма в Ефесово, където прекарваха множество вечери, мъжете бяха избрали Гората на Странстванията. Инстинкт имаше поверена задача и съдейки по изражението му, я беше изпълнил.

— Взех я — отговори той на неизречения въпрос.

Младият страж се поклони фалшиво на приятеля си, както обичаха да правят, когато единият е доволен от нещо, което другият е казал или направил.

Инстинкт развърза кесията си и извади от нея малко черно шишенце с надписи, които Скар едва ли би могъл да разчете, тъй като не бе запознат с фармацията. Войнът прибра бързо малкия съд в една от своите кесии и се усмихна зловещо:

— Колко ти дължа?

— Една студена халба от личното пиво на лорда — захили се Инстинкт.

— Съвсем скоро, когато успея, ще имаме възможността да пресушим цялата изба.

Двамата избухнаха в дружески смях, след което се прегърнаха.

— Сбогом засега, приятелю. Скоро новините ще ви достигнат и в Ефесово. Тогава ще те поканя на официалната церемония по назначаването ми. — Скар се усмихна искрено.

— Нямам търпение, Скар. Аз и без това бързам да се върна, че старият Хобо ще прави някакъв експеримент и ще съм му нужен, а и не трябва да му се губя от полезрението, за да не заподозре липсата на...

— Добре, добре, тръгвай. Ще се чуем скоро.

Двамата отново се прегърнаха братски. После Инстинкт се насочи обратно към Ефесово и аптеката, в която чиракуваше като млад знахар, а Скар — към замъка, където трябваше да поеме вечерната стража. Тази вечер, обаче, нямаше да бъде на пост, тъй като лично Началникът на стражата го бе освободил. Мъжът празнуваше

четиредесетата си годишнината и желаше Скар, неговият любимец, да присъства на празненството. Празненство, на което амбицираният младеж щеше да го отрови...”

ШЕСТА ГЛАВА

ТРИУМФИРАЩИ

Напоените с отрова стрели срещаха плътта на враговете си безпогрешно, но в същото време и безрезултатно. Антъниъс, който ръководеше рехавите редици на защитниците, бе застинал и се взираше в напредващата група вражески войни с искрено изумление.

За първи път през цялата си военна кариера опитният стрелец, по ранг — командир, виждаше подобно нещо. Първата му мисъл бе, че мъжете, атакуващи замъка са взели някакъв антидот, който блокира ефекта на силната отрова, с чието производство бе добре известно Ефесово. Но това, което накара мозъкът на Антъниъс да изключи напълно, бе, че въпреки десетките стрели, висящи от различни стратегически места от телата им, войните, приближаваха замъка с неприкрити вражески намерения. Те продължаваха с бавното си, но сигурно настъпление към главния, слабо укрепен вход.

Като всеки уважаващ себе си ръководител на защитен отряд в благороднически замък, Антъниъс бе изпратил опитен дипломат, който да говори с неочаквано появилите се врагове. В отговор, те го бяха убили безмилостно, дори без да му позволят да се представи. Ето защо, предводителят на защитниците бе наредил да открият огън от бойниците на замъка.

Гледката на несломимите противници действаше твърде обезкуражаващо на войниците зад крепостните стени и повечето вече сваляха лъковете си и побягваха.

— Спрете, групирайте се. Битката още не е започнала... — Антъниъс крещеше на поверените му хора, докато вървеше към все по-засилващата се суматоха.

— Но сър, те са непобедими! — осмели се да изкаже страховете си на глас един от по-младите стрелци, без да сваля поглед от приближаващите се към портата врагове.

— Продължавайте, по дяволите! Къде е лордът, къде е войсковата част на замъка?... — Командирът на стрелците се сепна,

когато прозрението за предварително подготвения план го настигна.

Продължавайки да проклина ненадейно и незаслужено надвисналата заплаха, слабата организация и целия свят, най-вече за собствения си предстоящ провал, Антъниъс се затича към основния корпус на замъка, където трябваше да подготви семейството на лорда и прислугата за евакуация...

В същото време силно го глождеше мисълта, че трябва се погрижи единствено за себе си, защото в крайна сметка, благородниците не се интересуваха от обикновените стражи на замъка, било те и командири. Благородниците презираха Антъниъс и колегите му по оръжие.

Потънал в мрачните си мисли, опитният командир дори не чу писъците на първите паднали при главната порта войни, тъй като бе навлязъл дълбоко в тайните изходи на замъка. Потънал в егоизма си, Антъниъс дори не помисли, че все пак съществува някаква възможност да спаси семейството на благородника.

Полуживите бяха превзели почти изцяло Ефесово, ако не се броеше главната библиотека на града, където се бяха струпали последните защитници, подсилени от оцелелите войни, дошли прекалено късно от замъка.

Градът гореше. Забрава и огромният му отряд от опитни войни не щадяха нито къщите, построени в красив и съвременен архитектурен стил, нито богатите базари, нито пищните градини, които жителите на Ефесово отглеждаха, предани на любовта си към билките и цветята. Полуживите палеха сградите, изтръгваха дърветата от корените им, оцветяваха добре поддържаните и украсени с различни фрески паметници по улиците и алеите на града с кръвта на жителите му. Много скоро гражданите на Ефесово, настървили се да опазят любимите си имот и град и грабнали различни оръжия от старинни семейни реликви до подръчни инструменти и земеделски оръдия, обърнаха настървението си в панически бяг. Това усложняваше още повече и без това слабо организираните войници, заели се със защитата на Ефесово.

Забрава бе покрит изцяло с вражеска кръв. Това не му правеше впечатление. Цялото му внимание беше насочено към битката и нуждата от удовлетворителен краен резултат. Тъй като множеството

рани, които му бяха нанесли донякъде опитните противници, не му причиняваха болка, концентрацията му беше свършена.

Предстоеше последната схватка в центъра на Ефесово, където полуживите щяха да изринат малкото останали защитници. Исполинът бе разделил войните си във всички части на Ефесово, за да безчинстват и унищожават на воля. С това той целеше две неща. Първо, да обърка врага, че щом отрядът му е разделен на части, ще бъде по-лесен за побеждаване. Второ, за да стесни обръча около самия център, където накрая всички щяха да се срещнат и нанесат окончателната си смъртоносна атака.

Самият Забрава нямаше как да почувства умора — тялото му не изпитваше нужда от почивка. За сметка на това, грамадният варварин бе усетил отслабване в магията, идващата от Господаря му. Дори споменът за зелената светлина не можеше да му даде нужната енергия, с която да продължи командването. Имаше нужда от спомен. Преди да нареди на полуживите си подчинени от отряда да се впуснат към враговете, начисляващи грубо петдесетина мечоносци и копиеносци, той даде заповед на хората си да спрат и да се прегрупират.

От улицата, идваща от пазарите в Ефесово, се зададе малка група от полуживи — Левият фланг, както ги бе нарекъл Забрава. Бяха значително оредели, но огромният воал от тъмен пушек, който ги придружаваше, означаваше само едно — бяха се справили отлично със задачата си да прочистят поверената им част от града.

Погледът на исполина се насочи към алеята, идваща от западната част на града в посока кметството. От там трябваше да се зададе Десният фланг и така полуживите да притиснат напълно и без това отчаяните до крайност защитници на Ефесово.

Макар и лишено от живот, лицето на Забрава доби искрено учудено изражение, когато от там се зададе конник в блестящи доспехи, водещ група от стотина човека, въоръжени с вили, лопати, брадви и дори с крака от мебели и най-различни вещи, удобни за мятане. Ето, че все пак някой бе успял да мобилизира местните хора. Конникът се открояваше ярко не само от жалката пасмина парцаливи граждани, които водеше, но и от самите войници, скупчени на главния площад. Мъжът изглеждаше величествено, най-вече заради великолепния си шлем с връх, измайсторен във формата на два кръстосани меча. Това бе младши лорд Фредерик, член на семейството

на лорд Лунуниен. Лордът бе отдал целия си живот и сърце в служба на родните си земи, защото Ефесово по право му принадлежеше.

„Благородник! Този определено ще ми е за десерт!“ — помисли си Забрава, но погледът му внезапно бе отклонен към някаква каруца, движеща се в края на колоната от пешаци, които следваха уверено водача си. Върху каруцата бяха натрупани на камара множество глави и телата им — една голяма част от полуживите, които Забрава бе командвал.

Благородният конник не можеше да позволи на тази внезапно появила се измет да руши безнаказано мястото, което той и хората му наричаха свой дом. Още при първия си досег с вражеските войски, той бе осъзнал, че те не са обикновени хора, а създания, сътворени от някаква мрачна и непозната магия. Опитен войн и интелигентен тактик, бъдещият владетел на Ефес бе прозрял, че единственият начин да победят странния неприятел е като го осакатяват, а не като го мушкат или пробождат. Ето защо, мобилизирал малкото останали честолюбиви граждани, Фредерик бе разбил Десния Фланг на полуживите и дори бе скупчил безчувствените им тела в една каруца, мислейки си, че това би подействало морализиращо за собствените му хора. Младият лорд бе напълно убеден, че врагът не изпитва милост, нито пък някаква друга емоция, различна от удоволствието, което сеенето на смърт предоставяше.

— Подредете се в полуобръч! Ще им е трудно да се разгърнат напълно на площада... — Фредерик изкрещя заповедта си към защитниците, събрали се пред библиотеката и очакващи последната атака.

Видели войн с висок ранг и благородническа титла, повечето се заредиха с нови сили и започнаха да мислят за открита победа, а не само някаква си славна смърт.

— Сечете и не щадете, защото милостта отдавна е напуснала тази земя. Тези дяволски изчадия унищожиха домовете и изклаха семействата ви. Бийте се единствено в името на отмъщението и омразата! — думите му прогърмяха в цялата околност.

Запленени от тях и окуражени от появата на водач, защитниците на Ефесово загърбиха бойните формации и се нахвърлиха върху полуживите. Численото превъзходство, внезапната надежда и най-вече силната жажда за реванш ги ръководеха. Самият младши лорд

Фредерик, опиянен от предстоящата битка, бе забравил напълно за здравия разум, който в по-различна ситуация би му нашепнал, че неговото семейство в замъкът също биха могли да бъде в опасност.

Забрава, съсредоточен върху новата, при това реална заплаха, въобще не обръщаше внимание на падащите около него трупове. Развързката на тази финална битка зависеше от смъртта на новодошлия конник. Тя щеше да бъде безмилостна. Самият Забрава, обаче, усети неимоверна слабост — за момент магията на Мрачния Господар го бе отпуснала от хватката си и исполинът почувства бремето на някогашното си живо тяло.

През това време благородният конник, насочил се право към него и разпознал го като водача на нашествениците, се възползва от тези мигове на объркване и се опита да го прегази с жребеца си. Връхлитащата сила на яздитното животно би повалило и прегазило почти всеки човек, бил той брониран или не. Огромното тяло на варварина, обаче, бе буквално изваяно — напрегнато стегната, мускулната му маса образуваше непоклатима скала.

Сблъсквайки се, дорестият жребец и варваринът едновременно се сринаха и претърколиха на мраморният паваж, украсяващ центъра на града. Първи се изправи Забрава, чието тяло не бе пострадало от сътресението, което мощният сблъсък по принцип би причинил. Исполинът се сепна за миг, защото секирата му бе излетяла някъде, но щом успя да фокусира все още лежащия конник, му се нахвърли с голи ръце. Самият младши лорд Фредерик се опитваше да извади ръката си, затисната заедно със стоманения му меч под още топлото тяло на мъртвия кон. Осъзна се едва когато връхлитащият изпълни полезрението му. Забрава се стовари с цялата си тежест върху лежащия войн. Единствено здравата екипировка спаси тялото му от премазване. Полуживият нямаше как да прекърши врата на противника си, тъй като огромният, орнаментиран благороднически шлем, прилепнал върху главата, предпазваше и шията.

Изведнъж погледът на Забрава се замъгли. Концентрацията върху жертвата му се разсея. Тъкмо когато се опитваше да свали тежкия шлем, притиснал тялото на жертвата, няколко бронирани войни от защитниците, видели заплахата за водача си, му се нахвърлиха. С прецизно движение единият от тях промуши в стомаха незащитеното тяло на Забрава. Исполинът не изпита болка, но за сметка на това го

осени друго, непознато чувство — чувството на липса. Някой бе отсякъл лявата му ръка, но наполовина. Ако беше жив, варваринът би припаднал от ужаса, породен от неописуемата болка на отсечен крайник, но все пак той бе лишен от тази слабост. Усещането, което получи, бе на липса, а после на безпомощност. Новопоявилите се войни щяха да го довършат в отчаяния си опит да спасят капитана, а магията на Мрачния Господар отслабваше и почти се губеше.

Тогава, с все още здравата си и силна ръка, Забрава успя да счупи забралото на шлема на конника. И в този момент спомените нахлуха в главата му...

„Площадът бе претъпкан с хора. Жителите на Ефесово обичаха управниците си в лицето на лорда и подчинената му аристокрация и затова с желание бяха дошли на предварително обявената церемония. Когато повишаваха някого, бил той военен или аристократ, в по-висок ръководен чин, лорд Лунуниен предпочиташе това да се случва не на закрито в замъка, а в града, пред очите на всички. Поласкано от уважението, което му оказваха, населението на Ефесово и околностите откликваше на всяка официална церемония.

На висок и украсен с цветя подиум в центъра на града, непосредствено пред библиотеката, стояха лорд Лунуниен, почетната му стража и съветниците. На платформа, с едно ниво по-ниска от тази на лорда, беше разположена свитата на младши лорд Фредерик, който се явяваше официален съпруг на дъщерята на лорда и съответно — бъдещ претендент за престола на замъка. Свитата на младия лорд бе отделена в дясната част на платформата. Лявата беше празна. Там се очакваше да се появят военните началници на замъка, заедно с тези на стражата.

Денят беше безоблачен и ясен — идеален за предстоящата церемония, на която Лордът щеше официално да приеме в служба новия Началник-страж и да го представи пред всички жители на града и околията.

За да бъде някой произведен в чин Началник-страж и ръководител на цялостната защита и охрана на замъка Ефес, се искаше повече, отколкото за назначаването на командир на войската на Лорда. Това беше така, защото титлата бе втора по степен, след тази на самия владетел на замъка. Предаването на властта от един Главен Страж към друг ставаше или когато този, който освобождаваше мястото, посочваше онзи, който ще наследи поста му, или когато самият Лорд отлъчи настоящия водач на стражите и назначи еднолично нов, както се беше случило в конкретния случай, тъй като досегашният Главен Страж бе загинал при неизяснени обстоятелства в Гората на Странстванията, а Ефес имаше нужда от нов.

За много от злите езици, чиито думи пропълзяваха във всяко кътче на Ефесово, назначаването на почти непознатия варварин за главен ръководител на стражата не бе честно спрямо другите доблестни кандидати за поста, но обикновено мнението на гражданите беше под това на васала, колкото и любов или омраза да таяха помежду си. Ето защо, никой не се възпротиви на решението на лорд Лунуниен да вземе под крилото си този чужд за жителите на Ефесово човек, идващ от негостоприемни земи.

Самият Забрава крачеше с искрено задоволство в посока на церемониалния подиум, очакващ с нетърпение назначението си. По време на войната на Силвернада със северните варварски племена, исполинът бе решил само да предаде собственото си племе и вожд и да дезертира във войските на кралството, където да се окаже добър информатор и съюзник, тъй като познаваше и охотно издаваше всички тайни биваци и стратегии на варварите. Успял да открадне и не малко скъпоценности от народа си, грамадният войн бе в състояние да си купи благородническа титла или, както в конкретния случай, да се издигне сред аристокрацията на хора, с които трябваше да воюва, за да отстоява дълга си. Такъв, обаче, той нямаше. Особено, когато желанието за власт и възможности замъгляваха разсъдъка му.

Церемонията беше изискана, в средата на ниската платформа трябваше да излязат младшият лорд Фредерик и бъдещият Началник-страж, където след приветствени думи, представителят на благородническата фамилия щеше да закачи на исполина златна значка с формата на два кръстосани меча. След това Забрава щеше да бъде официално приет като новия Началник-страж.

И макар на церемонията да присъстваха множество наблюдаващи бдителни хора, никой не обърна внимание на заговорническите поглед и усмивка, които Фредерик и Забрава си размениха. А нещото, което дори най-заклетите клюкари в благородническия двор не знаеха, бе, че личната хазна на младия аристократ бе препълнена със злато и скъпоценности. Един приличен подкуп, който варваринът бе платил, за да получи безчестивото лоби на благородника...“

„— Отдръпнете се, отдръпнете се, Капитанът на стражата умира! Навсякъде около Скар цареше истинска суматоха. Гласове — и гневни, и скръбни — заливаха цялото му съзнание. Макар да бе надянал страдалческата маска на съкрушен човек, младият войн ликуваше вътрешно. Намираше се в главното кухненско помещение на замъка. Залата, която се обитаваше най-вече от слуги и готвачи, сега бе претъпкана с най-различни хора — от членове на благородническото семейство до войници и прислуга. Цялото гъмжило от хора допълнително усложняваше това, което лорд Лунуниен и приближението му се опитваха да направят.

Умирацията Забрава беше положен върху една маса, приспособена като носилка. Импровизацията беше слаба, тъй като самата маса беше тежка и дори най-силните сред подчинените на Лорда и главния Страж не можеха да я носят дълго и продължително, без да спрат поне за няколко минути отдих. Тежкото тяло на силния варварин допълнително увеличаваше товара им. Младши лорд Фредерик бе един от хората, носещ предсмъртното ложе на досегашния главен Страж.

Движеха се изключително бавно, заради постоянно пречкащите им се любопитни хора. Дори присъствието на Лорда на замъка не ги смущаваше, тъй като това бе огромна сензация, случваща се за първи път в Ефес. Отравянето на хора с висок чин не бе новост в Силвернада, но това отравяне не бе от обичайните, тъй като всички бяха дълбоко

респектирани от Забрава, грижил се изключително стриктно за замъка и реда в него.

— Отдръпнете се, дявол ви взел! — крещеше като обезумял Лорд Лунуниен, чието спокойствие отдавна го бе напуснало. — Отдръпнете се!

Скар предвидливо се беше слял с тълпата, желаещ да проследи докрай последните опити на Лорда и подчинените му да спасят главния Страж, превърнали се по-скоро в погребална процесия. Амбициозният войн вътрешно триумфираше.

— Скар! — забелязал го в тълпата, лорд Лунуниен го повика с жест. Младежът се приближи към лорда, подсилвайки още повече фалшивата си жалостна физиономия.

— Какво желаете, предводителю?

— Тъй като се придвижваме трудно, няма да успеем да стигнем навреме до долните нива на трапезарията... — дори през сълзи и гняв, гласът на Лорд Лунуниен продължаваше да излъчва сериозност и увереност. — В последното крило на трапезарията, където съхраняваме хранителни припаси и билки, ще намериш мощен антидот, който би могъл да ни даде минимален шанс да спасим Главния Страж. Проправи си път през тълпата и отиди да вземеш антидота. На теб имаме доверие — винаги си бил сред най-близките хора на многоуважавания Забрава.

Скар кимна и без да задава излишни въпроси, се устреми към главния килер на замъка. Нещата нямаше как да се развият по-добре. О, да! Щеше да намери антидота, но за голямо съжаление на всички останали, нямаше да успее да се върне навреме, за да спаси изстиващото тяло на умиращият варварин.“

* * *

Главните готвачи и техните по-млади чираци се бяха укрили в килера, мислейки си, че нападателите на замъка ще се насочат към хазната на замъка и стаите на благородниците. Полуживите обаче не бяха нападнали Ефес, защото търсеха скъпоценности и богатства. Единственото, което искаха да откраднат, бе живота на обитателите му.

Скар наблюдаваше безизразно струпания на куп кухненски персонал на замъка. Той и малкият му отряд бяха успели изключително бързо да елиминират повечето защитници на крепостта и в момента само я пречистваха. Опитният предводител на отряда полуживи ги бе разделил на групички от по двама-трима като самият той беше постоянно в движение, за да следи как върви чистката.

Отправил се към кухните на Ефес, ветеранът бе връхлетян от поредните спомени, които го подсилваха неимоверно. Присъствието на Мрачния Господар и мекият скверен допир на магията му изпълваха цялото тяло на Скар. Войнът се чувстваше неописуемо силен и знаеше, че вече е личният фаворит на Мрачния Предводител.

„Водачо!“ — познат съскащ глас извади война от мислите му.

„Водачо!“ — това беше нещо ново за Скар — доказателство за огромния респект, който подчинените бяха започнали да изпитват към него, независимо, че се подчиняваха единствено на Мрачния. Ветеранът се обърна по посока на зовящия го глас и с мъка успя да фокусира в сенките Призрак. Тялото на скаута беше още по-изсъхнало, но все пак притежаваше огромна ловкост и жилавост. Лицето му представляваше бледа зеленикава кожа, максимално опъната върху вече открояващите се черти на черепа. Там, където трябваше да са очите на полуживия, сега се намираха две пламтящи зелени точки, отразили по изключително зловец начин нечестивите емоции на война, умел в промъкванията и тихите убийства.

— Довърши ги, Призрак! Пирувай с кръвта и слабостта на враговете ни.

Скаутът кимна с усмивка, която отразяваше мрачно удовлетворение. Макар че бяха изгубили възможността да чувстват каквито и да било емоции, на полуживите вече им бе върнат споменът за тях.

Скар обърна гръб на притихналите в предсмъртен ужас хора. Вече не бяха негова грижа. Единственото, което го интересуваше, беше да служи на Мрачния Предводител. Сега трябваше да намери Мегидо, зает с прочистването на казармите.

Намери го в една стая, твърде пищно украсена с множество статуи и гоблени — интериор, нетипичен за човек, който през по-голямата част от времето си служи като воин. Това не беше само стая

на подчинен. Помещението бе пригодно специално за нуждите и вкуса на Главния предводител на защитниците на замъка.

Мегидо бе доста нисък, но за сметка на това достатъчно набит, а тялото му излъчваше необикновена сила, най-вече заради силните рамене и масивния гръб. Когато видя водача на отряда, широкоплещият полужив войн, въоръжен с бойна брадва и боздуган, отдаде чест по маниер, закодиран в съзнанието му на боец.

— Избихте ли всички? Къде са останалите от отряда? — безплътната форма на гласа на Скар отекуваше в стаята и коридора. Дори ехото не смееше да му отвърне.

— Срецахме огромна съпротива, но да — казармите, както и личните покои на повечето командири в момента са боядисани с кръвта им. Изгубих своите, но за сметка на това се погрижих да не остане враг, който се укрива или опитва да се измъкне.

Скар прие рапорта без да обръща особено внимание на факта, че част от подчинените в отряда му бяха завинаги обезвредени. Всъщност той дори не обърна внимание на Мегидо, който напусна стаята, решил да направи последна обиколка в казармите. Ветеранът си спомняше това място, както и подчинения си полужив...

„... Стаята на вече почти покойния Главен Страж бе осветена от бледа лунна светлина, плахо нахлуваща през малките прозорчета. Приживе Забрава бе имал слабост към различните благороднически прищевки, повечето от които съвсем безполезни. Затова цялата му стая тънеше в охолство и лукс — самият варварин предпочиташе да отделя повече време на колекцията си от стъклени фигури на мистични животни и войни, отколкото на собствения си меч. За сметка на това, Забрава държеше изключително строго подчинените си и не позволяваше стаите на войните му, дори на най-приближените, да се обзавеждат пищно и пребогато.

Слабата светлина, едва нахлуваща в помещението, беше достатъчна, за да открие силуетите на две бронирани фигури.

Скар и Мегидо си бяха стиснали ръцете и се смееха, без да се страхуват, че някой може да ги чуе. Повечето хора, живеещи и служещи в замъка, присъстваха на погребението на мъртвия варварин. Мегидо бе съучастник на Скар в убийството и трябваше да се погрижи за последната част от плана им. Впоследствие обаче младият инициатор на убийството бе напуснал погребалната церемония, видимо по-разстроен от останалите. Беше невероятен актьор и владееше тялото си.

Ето че самият Скар бе решил да провери лично дали Мегидо ще изпълни заръката му. Макар че поквареното му сърце не знаеше що е съвест и чест, неговият главен мъчител бе постоянното съмнение и недоверие към всичко и всички.

Сега обаче амбицираният войн си позволи да прогони съмненията. Мегидо, славец се с изключителните си умения в фалшификацията на документи и почерци, бе изпълнил брилянтно последната част от заговора, за което бе получил огромен подкуп и обещание за повишаване в чин.

На леглото на вече покойния предводител на стражата лежеше предсмъртното му писмо, в което посочваше бъдещия си наследник...“

* * *

Останал с една ръка, Забрава се бореше с противниците си. Спомените за нечестивите деяния му вдъхна нови сили и възвърнаха свирепостта му.

Войните, впуснали се на помощ на издъхващия младши лорд Фредерик, сега лежаха безжизнени до него. Самият благороден рицар все още таеше крехък пламък на живот у себе си, но не за дълго, защото огромната десница на исполина се склочи безжалостно около крехкия му врат. В последните си мигове лорд Фредерик дори не си беше дал сметка за безразсъдния нападателен акт, който бе предприел по-рано, заслепен от желанието си за слава, както и за многото, които щяха да загинат, заради него. Някои от тях — особено близки.

Изправящата се фигура на едноръкия Забрава, покрит изцяло с кръвта на своите жертви, бе достатъчен повод за повечето и без това малодушни защитници да хвърлят оръжията си и да побегнат директно

към горящите сгради на града. Всяка друга смърт беше за предпочитане пред оръжията и най-вече — лицата на полуживите.

Години по-късно Ефесово бе наречен Градът на Предсмъртните стонове, а земите около него останаха завинаги черни и опожарени не заради бушувалите с месеци пожари, а заради предателството. Защото земята, както раждаше своите деца, така и чувстваше, когато те се отвърщат от нея.

СЕДМА ГЛАВА

ПРЕДАВАЩИ

Антъниъс лежеше свит на кълбо в началото на дългия и студен коридор. Безжизненият му поглед се взираше напред в тъмнината, приличаше на човек, отчаяно опитващ се да спаси кожата си. Решен да избяга възможно най-бързо от замъка, бившият временен ръководител на защитниците бе свалил екипировката си, мислейки си, че тежковъоръжените му противници няма да го догонят. Но той не знаеше, че с или без брони, нападателите бяха еднакво бързи. Безразсъдното дело му бе коствало кинжал в тила.

Скар не си даде труда дори да обърше кръвта от оръжието си. Така или иначе щеше да го впусне в употреба още няколко пъти в изпълнената със смърт вечер.

Ветеранът се бе насочил към последното, незасегнато от набега им крило на замъка — личните покои на Лорд Лунуниен и семейството му. Скар предполагаше, че някъде в коридора се крият тайни врати и проходи, водещи към секретен изход. Надяваше се само, последните оцелели да не са имали възможността да се измъкнат, възможност, която бе съвсем реална, стига да бяха предупредени навреме.

Тъй като тази част от замъка бе разграничена от казармите и помещенията на прислугата, звуците от битката не можеха да достигнат дотук. Дебелите масивни стени спираха звъна на стоманата и предсмъртните писъци на агония. Скар беше твърдо решен да изпълни волята на Мрачния Предводител и да унищожи последните останали обитатели на замъка.

В коридора, водещ към стаите на Лорда и близките му, имаше множество статуи, изваяни в чест на предишните владетели на замъка. Огромни сводове, украсени с увивни растения и арки с формата на мечове му придаваха допълнителна величественост. От коридора тръгваха множество разклонения, които водеха до отделни тераси, украсени с колони. Ефес винаги бе изумявал посетителите си именно с тези огромни тераси, изваяни със старинна архитектура. Те гледаха

към вътрешния двор на замъка. Доста често лорд Лунуниен бе отправял призиви и официални речи към подчинените си именно от изумителните балкони, всеки допълнително украсен с герба на Ефес — два меча с фина и майсторска изработка, чиито дръжки бяха инкрустирани с аметисти, кръстосани върху лилав фон.

Същинската причудливост и красота на коридора обаче идваше от множеството картини, окачени по стените му. Скар можеше да съзре детайлите във всяка отделна картина. Коридорът бе осветен не от несъвършения пламък на факли, а от самата светлина, идваща отвън, независимо дали дневна или нощна. Затова спомагаха множеството процепи и прозорци, които бяха създадени и оформяни в продължение на години с тази цел.

Решил да излезе на една от терасите и да огледа положението в двора, Скар се загледа отново в някои от професионално сътворените картини. Повечето изобразяваха различни момичета, така изумително различни една от друга, че само тяхната чудатост ги обединяваше — момиче, наподобяващо по-скоро часовников механизъм, носещо артистична шапка; друго, облечено с пристегнат корсет, изразяващо мистични настроения...

За миг Скар сякаш възвърна онова свое отдавна изгубено чувство на ценител на изкуството и беше напълно изумен от тях, защото предизвикаха у него други емоции и спомени, съвсем неочаквани и различни от тези, които му изпращаше Мрачният Господар.

„... Стояха прегърнати на самия ръб на терасата. Нощта бе притихнал страж, чийто светлик бе огромната луна, огряваща замислените им, застинали в блажен покой лица. Тя му показваше различните си бъдещи проекти, които възнамеряваше да нарисува, а той споделяше въодушевението ѝ с топла усмивка. Нейните картини, нейният свят — само те имаха реално значение в иначе изпълнения му от амбиции живот.

— А какво смята Лордът за новите ти творби? — гласът му беше по-скоро шепот, който галеше сетивата ѝ и пробуждаше нови нишки и

мотиви в и без това безграничния ѝ талант.

— Баща ми е достатъчно наивен, за да смята, че ще рисувам само глупавите му военни карти. Тези неща аз дори не му ги показвам — почти никой не ги разбира. Освен ти...

Студеният пролетен вятър се опита да разсее топлината помежду им, но безуспешно. Тя се сгуши още повече в прегръдката му. Макар да бе защитена от крепостни стени, от преданите войни на Лорда, от топлия уют на семейството си, тя се чувстваше сигурна единствено с него. Силните му ръце ѝ носеха усещането за разбиране. Макар и принадлежаща на сегашния свят и обстоятелствата, които ги разделяха, нейната вътрешна вселена намираще галактическия си пристан при него.

— Трябва да вървя... — с явно и за двамата нежелание, тя се отдели от него. — Чакат ме и ще заподозрат нещо.

— Много скоро няма да имаме никаква причина да се крием, имам план...

— Аз завинаги съм твоя, ти също си мой. Всичко ще дойде постепенно с времето, знаеш... — тя се притисна в него за последен път. — А сега трябва наистина да вървя.

Той остана дълго на терасата, съзерцавайки небето. Не изпитваше типичния гняв на човек, който се чувства ощетен и онеправдан. Чувстваше единствено любов и увереност, вяра, че предстоят по-хубави дни. Трябваше да поддържа този светлик, тази надежда у себе си. Иначе всичко щеше да е напразно. А звездите дълго гледаха усамотения младеж, застанал на студената тераса, и въздишаха с тъга..."

* * *

Скар се върна объркано към реалността. Не беше очаквал такъв спомен. Бе очаквал разруха, предателство, коварство, а намери покой. В този момент той усети отчаяна нужда от отговори — както в началото, когато се пробуди и все още не бе потопен в зелената светлина.

Споменът за нея сега го отблъскваше. Мисълта за Мрачния Господар — също. Нима е бил единствено злодей? Нима бе вървял

единствено по мрачни пътеки? Нима заслужаваше подобна участ? Отговорите... Криеха се зад...

... зад дървената двукрила врата срещу него, орнаментирана с различни космически изображения, повечето от които не разбираше, но помнеше. Тази врата криеше част от отговорите.

След като изолира за момент волята на Господаря си, караща го да убива и унищожава всичко, в което се криеше живот, Скар пристъпи към вратата и разтвори тежките ѝ криле.

След което я зърна...

След което си я припомни...

След което разбра...

— Лилиен!...

„— Скар! — лордът пристъпи в стаята с объркано изражение — нещо което се случваше рядко на отдавна свикналото с изискванията на етикета лице. Очакваше да завари дъщеря си обичайно съсредоточена върху поредната картина. Щеше да ѝ възложи направата на нови карти, тъй като самите военни предводители на краля му ги бяха поръчали. След като изследователите на непознатите съседни варварски и гоблински земи картографираха новооткритите местности, те изпращаха грубите си чертежи на Краля. Той от своя страна ги връчваше на лорд Лунуниен, чиято дъщеря беше известна в цялото Кралство с необикновения си талант в изобразителното изкуство. Ето защо Лордът на Ефес ежеседмично я затрупваше с нови и нови, грубо изработени карти, нуждаещи се от по-внимателно и усърдно начертаване.

Очакваше да я завари да рисува и всъщност тя точно това правеше. Лордът обаче не очакваше да я завари в компанията на Скар, наскоро повишен като Главен Страж на замъка — неговата дясна ръка. Всъщност владетелят на замъка подозираше... Ключокарите сред персонала, както и личните му шпиони, следящи дори семейството му, отдавна му донасяха за необикновените взаимоотношения между

дъщеря му и Скар. Но лордът не очакваше, или по-скоро не искаше да повярва, че ще дойде ден, в който лично ще се убеди.

— Напусни веднага покоите на дъщеря ми и почтения млад благородник Фредерик. Ще поговорим отвън! — тонът му подсказваше, че не допуска възражения.

Скар бе подчинен и предан, но не и до такава степен.

— Не, вие напуснете!

Изречението на лорда се изкриви в грозна яростна гримаса и тъкмо бе на път да повика личната си охрана, която да отведе натрапника, когато се сети, че натрапникът всъщност носеше титла, която бе само с едно ниво по-ниско от неговата собствена. Личната му охрана щеше да изпълни заповедите му. Нямаше да го предаде. Репутацията и честта на семейството, обаче, щяха да бъдат опетнени.

— Няма да позволя да развалиш авторитета на фамилията ми! — лордът се обърна към дъщеря си. — Как въобще си го допуснала? Как въобще се осмеляваш?...

Лилиен продължаваше да рисува съсредоточено. Скар обаче се изправи от леглото, където бяха седнали.

— Оставете я на мира. Тя рисува, тя твори! Тя не принадлежи на този свят и на границите, в които я затваряте.

— Аз съм този, който определя бъдещето ѝ. То е предопределено, тя вече е...

— Тя е тази, която ще определи бъдещето си. И го прави, дори в момента...

Отговорът на лорда беше тежка плесница, която събори неподготвения младеж. Той повика стражите си и те веднага побързаха да хванат Скар, преди младият войн да е изтеглил меча си. Осъзнал, че не може да мръдне, новопостъпилият водач на Стражата погледна с искрена омраза лорда:

— Заявявам желанието си за ръката на Лилиен!

Момичето вдигна глава от платното, където бе заложило цялата си концентрация в последните часове. Погледна лорда и любимия си с тъжен поглед.

Лорд Лунуниен издържа погледа на Скар и му отвърна с цялата студенина, която сърцето му позволяваше:

— Тя вече е сгодена! А ти си арестуван за опит за преврат. Обвинявам те лично и те наказвам с екзекуция...

— Не! — момичето се изправи с невероятна пъргавина, разливайки боите си и събаряйки статива, върху който работеше по проекта си.

За миг овладял гнева си, лордът нареди на личната си охрана да отпусне хватката на вече обезоръжения младеж. Видял възможност да се освободи, Скар започна да се гърчи, но един ритник извади въздуха му и го укроти.

Лорд Лунуниен го погледна отново, този път — пренебрежително.

— Бъди благодарен на милосърдието на дъщеря ми. Това обаче не променя факта, че ще бъдеш прогонен от замъка в изгнание. Завинаги!

Лордът премести погледа си върху съкрушеното момиче:

— А завърнеш ли се под една или друга самоличност, ще се молиш за бърза екзекуция.

След което даде знак на подчинените си.

Скар получи силен удар в слепоочието и последното, което видя, преди да изпадне в безсъзнание, бе суровото изражение на Лорд Лунуниен, владетел на замъка Ефес, един от най-уважаваните благородници в Силвернада...

... а това, което нито лордът, нито охраната му, нито Скар видяха, бе платното, по чиято повърхност бяха размазани множество черни линии и петна. Само Лилиен знаеше какво изображение се криеше зад хаотичната цапаница в черен цвят, символизиращ мрака, спуснал се над нея в онази повратна за живота ѝ вечер..."

* * *

— Ти си се върнал. За мен. След толкова много време?... — Красивото ѝ лице бе прикрито от тъмния воал на недоумението. — Върнал си се със стомана и огън?...

Лилиен обърна гръб на Скар и се приближи към един от прозорците на стаята си. Меките лилави копринени пердета танцуваха грабнати от вятъра с аромата на смърт. Прозорецът разкриваше гледката на добре поддържана градина, а аленият цвят в нея идваше не

само от множеството засети рози. Части от отряда на Скар езекутираха последните обитатели на замъка, търсеци спасение.

— И какво? Ще ме отведеш, сякаш нищо не се е случило. Просто ей така? — тя отново го погледна и с ужас установи, че той е извадил меча си и се е приближил опасно близо.

Лилиен запази спокойствие, но изведнъж изкрещя панически. Нещо в погледа на Скар накара кръвта да се стече от лицето ѝ. Това не беше онзи младеж, на когото бе отредила сърцето си съвсем млада. Мъжът, стоящ пред нея, бе празен, той дори не беше в помещението. За момент тя се усъмни дали дори я помни. Бяха си обещали да не се забравят. Обещанията обаче явно се бяха изронили като цветовете на изсъхваща роза, като перата на болна птица.

Скар вдигна меча си, а тя затвори очи, готова за това, за което знаеше, че се случва след смъртта.

Тогава връзката се прекъсна. Беше за един кратък, но ясен и отрезвяващ момент. Първото, което си наложи да направи, бе да хвърли меча настрана, след което отстъпи от тялото на свилото се до прозореца момиче, оставяйки ѝ път за бягство. Нямаше време да обърне внимание на собствените си мисли. Не усети дори моменталната слабост, която изпълваше полуживото му тяло, плод на прекъснатата му връзка с магията на Господаря.

— Бягай! Спасявай се! Иди надалеч! Напусни тези земи на страдание... — бяха единствените думи, които успя да изрече.

Върнала се в действителността, Лилиен го погледна още по-объркано:

— Но...

— Бягай, войните ми още не са стигнали до тези нива на замъка, не знаят за тайния път. Имаш шанс. Аз... не издържам.

— Скар!...

— Бягай, Скар вече не съществува. Не и този, когото познаваше преди, не и този който о...

Съзнанието му се замъгли. Мрачният Владетел, усетил, че волята на Скар преборва неговата собствена, бе съсредоточил магията си. Скар се свлече на едно коляно. Зелената светлина отново изпълни сетивата му, силата му се възвърна. Камата, която държеше на колана си се озова за миг в ръката му.

Борба! Воля... Зелена светлина, омраза, минало, настояще, бъдеще... Любов, пробудили се в дълбините на поробената му душа... Скар захвърли камата настрани.

Уплашена до смърт, Лилиен побягна към изхода на стаята си. На прага обаче се обърна и погледна тъжно човека, който някога желаше до болка и който дълго време, дори след като ги бяха разделили, беше крепител на вътрешния ѝ свят. Тъгата в очите ѝ, обаче, се превърна в надежда. Надеждата, която я беше крепила през всичките години, през които него го нямаше.

Трябваше да вярва. Какъвто и мрак да бе обладал Скар, тя беше сигурна, че той все още вярва някъде дълбоко в себе си. В тях.

Лилиен внимателно отмести една от картините в коридора, изобразяваща три луни — мрачна, светла и една, обединяваща мрака и светлината в себе си, — след което тайният проход, водещ извън замъка, се откри към нея. Нежното ѝ гъвкаво тяло потъна в тъмнината на тунела, оставяйки смъртта и страха, вилнеещи в опустошения замък.

ОСМА ГЛАВА

ИЗОБРЕТЯВАЩИ

Библиотеката на храма, използвана също и за приемна на гости от висок ранг, бе осветена единствено от запалената камина.

Тъй като Надежда, най-главният от всички храмове в Силвернада, бе построен изцяло от камък, във всяко едно помещение беше хладно. Древните създатели на светилището бяха решили да използват каменни блокове за създаване на постройката не защото се опасяваха от бъдещо опожаряване на храма — такава всъщност бе изключено, тъй като самата столица, в която се намираше беше практически непревземаема, — а защото всъщност твърдата скала задържаше магията концентрирана зад стените му. Надежда беше гордостта на кралството и включваше в себе си не само специално обособена лечителска част, но и Академия по лечителско изкуство и изследователска лаборатория.

Ето защо в библиотеката винаги бе запалена камината. Така самото посещение беше по-уютно и внасяше топла атмосфера за посетителите си, които в момента бяха двама отдадени на дълга и честта рицари. Или поне само единият...

Сър Лотлансен наблюдаваше внимателно главнокомандващия рицар, сър Денотериън, който избухваше постоянно в противния си, истеричен, пиянски смях. За последното свидетелстваха неколцина бутилки билков ликьор, включващ в себе си вкусовете на дива мента, дива роза и див бръшлян. Всъщност малцината, които можеха да си позволят това скъпо питие, го наричаха „Питието на дивите“, може би заради ефекта, който имаше върху темперамента на пиещия го.

Истеричните нотки в смеха на сър Денотериън обаче идваха от неспособността му да приеме няколко факта, един от които — съществен. Продължаваха да губят. Врагът бе превзел още един храм и цял замък, избивайки по-голямата част от населяващите го хора.

— Това дори не е война, а изтребление! Те искат да ни заличат като раса. Тук има намеса на тайни отвъдокеански организации и

групировки! — Сър Денотериън тръшна поредната празна бутилка на масата пред себе си, иначе предназначена за четене или писане.

Сър Лотлансен, дошъл като личен повереник и подкомандващ на главния предводител на рицарите, кимна уморено. Вече втори час се правеше на заинтересован от безсмислиците, които злоупотребилият с лечебните и елитни ликьори на храма сър Денотериън бълваше.

Получили тревожните новини на бежанците от завладяното и напълно опустошено Ефесово и пленения храм на изцелението Форгивънс, намиращ се в близост до земите на Ефес, рицарите бяха съставили на пръв поглед разумен план за ответен удар. Трябваше само да обсъдят намеренията си с Великия Мъдрец и да го помолят за помощ, тъй като се носеше мълвата, че самият той готви също отговор на безмилостната инвазия на непобедимия немъртъв враг. План, който сър Лотлансен трябваше да съгласува с Мъдреца, защото самият предводител на рицарите и наемниците не бе в състояние да направи нищо, освен може би да води банални конспиративни разговори.

Преживелият много битки и смърт, но запазил честта и принципите си, Лотлансен въздъхна по посока на сър Денотериън и му обърна гръб. След това се насочи към камината. Загледан в меките ѝ подскачащи пламъци, рицарят си спомняше горчиво за горящия храм, от който се беше измъкнал жив единствено той. Вгледан в разпадащите се на пепел цепеници, сър Лотлансен се сети за по-младите си подчинени рицари — всички служещи вярно и до един загинали. Или поне някои от тях. Без да усети, по челото му изби пот, а гърбът му започна да се тресе от конвулсии. Печалният рицар се опита да се овладее, но горящите дърва в камината безмилостно му напомняха за сграбчените от смъртта животи на всичките му съратници. На практика той беше останал без приятели, а най-близкият му човек беше пияният, вече хъркащ върху писалището на библиотеката, сър Денотериан — близък по оръжие и професия, но не и по сърце. Изведнъж потта изчезна така, както бе избила, а тялото му се успокои, обляно от мека топлина, която обаче не идваше от камината. Преди да осъзнае какво се е случило, сър Лотлансен чу нежен и грижовен глас:

— Много рани си получил... Но тези, които разяждат душата ти са най-силни. Там са най-грубите белези... — Главната жрица Аерастраза обикаляше объркания рицар с вдигнати към него ръце, от които извираше мека синя светлина.

„Магия!“ — помисли си рицарят-ветеран, осъзнавайки какво е прогонило нежеланите конвулсии на тялото му.

— Да, магията ми може да помогне на болно тяло. Виждала съм осакатени войничета, невнимателни занаятчии, майки, губещи все още неродените си рожби, отровени лордове, в чиито очи се крие страхът от загубата на съкровищата, а не живота... — жрицата спря и го погледна изпитателно. — На мое място би ли върнал животите им?

Рицарят отвори уста да отговори, но после се разколеба. Почувства се незначителен и някак си неспособен да отсъди кое е правилно и кое не. Неговите тревоги също бяха значими, но не бяха единствените проблеми на това кралство, на този континент. На този свят. Затова Лотлансен реши да замълчи и да изчака жрицата да проговори отново. Харесваше гласа ѝ. Той беше по-стоплящ от огъня в камината.

— Виждам... И знам! — жрицата отмести поглед от него и се загледа в камината.

Лотлансен реши, че и тя като него вижда в гърчещите се пламъци животите на умрелите му другари.

— Да. Мога да излекувам всяка една рана или белег, които мъчат и грозят плътта, но раните, които всички ние имаме вътре в нас, трябва да излекуваме сами.

Не напълно сигурен за какво говори жрицата, сър Лотлансен кимна разбиращо като веднага се почувства жалко, защото знаеше, че тя разчита всяка негова емоция, всеки негов страх, всеки негов принцип... И тогава разбра...

— Да, рицарю. Лекът за вътрешните ти терзания се намира вътре в теб. Той е като цвете, което чака да бъде почистено от всички бурени, след което трябва да бъде грижливо отглеждано и, веднъж откъснато — посветено на подходящата кауза.

Жрицата го погледна за последен път с изпиващите си очи, след което се усмихна. Неспособен да каже каквото и да било, сър Лотлансен само кимна почтително, след това ѝ обърна гръб и се отдалечи към изхода на библиотеката. Беше намерил поне един малък отговор на множеството си въпроси. Трябваше да действа. Дори когато беше сам сред целия хаос от събития.

Малко преди да напусне стаята, я чу за последно. Този път жрицата говореше на все още унесения в пиянски сън сър Денотериън:

— Жалко за теб, че поливаш бурените...

В същото време през портите на храма, с невероятна скорост, объркваща постовите, връхлетя конник със сив и изпокъсан плащ, какъвто дори разбойник не би навлякъл.

Залата за изпитания бе утихнала. Сър Лотлансен направи неуместна съпоставка с тренировъчната зала на военната академия, където беше завършил. В нея звънът на стомана и кръсците не стихваха.

Тишината в храма обаче бе плашеща и зловеща. Коридорите, водещи до частта, използвана за лаборатория и експерименти, бяха украсени с множество колони, с издялани във формата на лица върхове. Самият рицар не искаше и да се замисля какво символизираха. За него изкуството беше занимание, приложимо само след няколко бутилки твърд алкохол. А Лотлансен не пиеше.

Той тъкмо се гласеше да нахлуе в главната зала за изпитания, потиха дори от гробница, когато нечия слаба, но жилава ръка го хвана за рамото.

— Приемете искрените ми извинения, господин Рицарю, но не можете ей така да влезете в тази част от комплекса. Не и преди официалното разрешение на Великия Мъдрец и Главната свещенослужителка.

Сър Лотлансен се обърна към появилия се сякаш от нищото, мършав, но облечен в представителни дрехи мъж и вдигна безучастно рамене. Сега пък щеше да си има работа с наперени икономи.

— А къде мога да намеря Великия Мъдрец? Всъщност, аз точно него търся и стражите, които ни настаниха в библиотеката по-рано днес, ми споделиха информацията, че от няколко дена е в залата за Изпитания.

— Да, правилно са Ви казали. А е недопустимо да Ви споделят такава информация. Великият Мъдрец заема главна роля в изключително важен за изхода на предстоящата война експеримент и ще се наложи да си почине поне няколко дена, така че може би няма да имате възможност да разговаряте скоро с него. Моля Ви за имената на стражите, ще се погрижа да...

— Многоуважаеми Ллойд, не се притеснявайте. Здравето ми е последна грижа в момента... — икономът и сър Лотлансен се обърнаха

към също внезапно появилата се фигура от съседния коридор.

Нещо в силуета на новопристигналия накара сър Лотлансен, отдавна обучен в етикеция рицар, да падне на едно коляно с вдигнат за приветствие меч.

— Стани, дете мое! Мисля, че сме се виждали... — Роландан излезе от сенките на коридора и се изправи със светлата си роба и сияещия си жезъл пред изпадналия в благоговение рицар.

Икономът отново забъбри:

— Ваше величие. Все пак предлагам да накажем...

Явно свикнал с постоянното дърдорене на иконома на храма, Роландан вдигна заповедно ръка и промълви:

— Успокой се Ллойд. Всъщност по-рано днес ме осведомиха за появата на сър Денотериън и сър Лотлансен, който стои до Вас в момента. Учуден съм, че предводителят на рицарите го няма. Може би, Ллойд, трябва да отидеш и да се погрижиш за него. Сигурно е все още в библиотеката.

— Мое задължение е, Велики Мъдрецо! Ще отида в библиотеката да видя как е гостът ни.

— Правилно ще постъпиш... А сега можеш да ни оставиш сами.

След размяната на обичайните думи, които етикетът изискваше при сбогуване, икономът се отправи към библиотеката. Уверил се, че са останали сами, Роландан погледна повелително объркания рицар:

— Последвай ме!... — след което се обърна към един от ъглите на коридора, от който беше дошъл. — Стийл, можеш да се покажеш. Срещата ти с госта ни няма да е никак случайна.

Бойната екипировка и тежко снаряжение на новодошлия не оставиха никакво съмнение у сър Лотлансен. Прекомерно високият мъж, появил се от укритието си в сенките, явно бе охрана на Великия Мъдрец. Нещо, което беше съвсем обяснимо, имайки предвид постоянното съперничество за водачеството на Съвета на Мъдреците.

Макар че Роландан притежаваше пълни и изконни права за водач, това не означаваше, че няма други, които желаеха да вземат властта му. Стийл погледна с абсолютно недоброжелателно изражение рицаря и се поклони на Великия Мъдрец.

— Както казах, сър Лотлансен, известиха ме, че сте дошли, а и аз самият знам защо. Но нека ви разведе из залата за Изпитания. После

ще поговорим на спокойствие. Тъкмо сър Денотериън ще е изтрезнял... Билковият ликьор на храма го поваля не за първи път.

Веселото изражение на Великия Мъдрец беше неочаквано за Лотлансен, който не знаеше как да отвърне и също се усмихна.

— След Вас... — бяха последните думи на Роландан, преди тримата да влязат в залата за Изпитания. Място, което в бъдеще Лотлансен щеше да си спомня с ужас, надминаващ дори този, който беше изпитал, гледайки горящия Анър.

Противно на рицарските очаквания залата за Изпитания беше напълно тъмна. Личният телохранител на Великия Мъдрец носеше запалена факла, чийто огън буквално танцуваше. Сър Лотлансен си помисли, че това е странно, защото в самото помещение нямаше вятър. Нямаше дори прозорци. За последното свидетелстваше застоялият въздух, в който миризмата на плесен беше всъщност най-приятната миризма. Рицарят си спомни дните, когато още млад и буен, се беше сбил за момиче в някаква пропаднала кръчма, което му костваше цяла вечер в тъмницата.

— Ваше Върховенство, защо е толкова мрачно тук, не виждам почти нищо... — рицарят реши да започне някакъв разговор.

— Сър, убеден съм, че благочестив рицар като Вас няма какво да види тук. А и повечето магове, които посещават това място, не се нуждаят от светлина, тъй като останалите им сетива са достатъчно развити така или иначе.

Подразнен от неудовлетворителния и леко засягащ го отговор, както и злобното подхилване на Стийл, който бе застанал от другата страна на Великия Мъдрец, сър Лотлансен реши да опита още веднъж:

— Но на мен винаги ми е била интересна медицината. Преди даже исках да се посветя на това изкуство, но знаете — мъж съм — и влечението към стоманата взе връх.

Злобното подхилване на Стийл премина от шепот в откровен смях. Този тип дразнеше рицаря ужасно много. Великият мъдрец погледна с интерес сър Лотлансен.

— Не сте добър лъжец, многоуважавани рицарю! Но тъй като любопитството Ви е по-остро дори от меча на личния ми телохранител, ще го задоволя.

Поредното споменаване на Стийл намръщи рицаря отново — изражение, което и Великият Мъдрец, и охранителят му забелязаха, но и всъщност бе нещо, което очакваха.

За първи път сър Лотлансен виждаше Великия Мъдрец в такава светлина. Бе свикнал да го свързва с постоянна доброта, състрадателност и мир. Рицарят запечата тези свои мисли в едно специално място в съзнанието си, за да може да им обърне внимание по-късно, защото това, което се разкри неочаквано пред него, го зашемети.

Роландан направи магическо заклинание и жезълът му окъпа залата в меката си, бледосиня светлина. В злоещата тишината тихото ахване на сър Лотлансен прозвуча като вик на агония.

Залата за изпитания бе огромно помещение с форма на квадрат. В центъра ѝ имаше друг квадрат, който също представляваше стая, тъй като имаше врата върху всяка от четирите страни. Самите врати бяха по-скоро решетки.

„Не стая, а тъмница!“ — помисли си рицарят, забелязал множеството крайници, които се подаваха между металните пръти на четирите решетки.

Плътно до стените на тази стая-тъмница бяха прилепени маси, покрити с всевъзможни инструменти; епруветки с разнообразно съдържание; различни дебели тонове книги, чиито подвързии бяха оцветени във всеки възможен цвят. Помещението беше отблъскващо за Лотлансен.

Главният мъдрец, сър Лотлансен, и Стийл вървяха бавно към централната стая. Рицарят продължаваше да разглежда мястото, на което беше попаднал. Светлината от жезъла на Роландан не осветяваше напълно всичко. Стените приютяваха гъсти сенки и сър Лотлансен отчете дивашко движение, сякаш хората или съществата, които прибягваха там, се опитваха да се скатаят още по-навътре в тях.

Усетил погледа на рицаря, Роландан кимна по посока на един от мрачните ъгли и насочи жезъла си. Меката светлина освети безмилостно малка сгърчена фигура, седнала на каменния под, притисната до студената стена и покрила главата си с ръце. Приличаше на човек, но толкова мършав човек сър Лотлансен не беше виждал дори на пазарите за роби. Висока фигура на гологлав човек, облечен в синя мантия, стоеше срещу жалкото същество и си водеше записки.

— Това е един от изследователите ни. Държим гладни със седмици някои от обектите за експерименти, за да проследим как се отразява това на човешкото тяло.

Сър Лотлансен погледна с увиснало чене Главния мъдрец и проговори, забравил всякакви титли и обръщение.

— Но вие експериментирате с хора?

— А ти какво очакваше? Медицината, дори тази, в която използваме магия, изисква жертви. Погледни! — Роландан обърна жезъла си към друг участък от огромната зала.

Ново осветеното място разкри огромен уред, на който беше закачен човек, с бледа от изтощение кожа и празен поглед. До него стоеше друга висока, наметната с работна манта фигура. Изследователят използваше странната машина, за да извива крайниците и тялото на клетия мъж в различни форми. Пред тях имаше малка група по-млади мъже, явно обучаващи се, които си водеха записки. Сър Лотлансен се вгледа в скиците, които стояха непосредствено до уреда. Изследователят показваше една конкретна от тях, върху която бе изобразена пирамида, след което задейства уреда отново.

Сър Лотлансен извърна поглед, макар да бе свикнал с множество ужаси по време на битки. Главният Мъдрец го гледаше внимателно. После той щракна с пръсти и изведнъж рицарят бе заял от множество звуци — повечето на мъчещи се хора, скърцащи метални уреди и забързани разговори.

— Да, както се досещаш, поддържахме тишината в стаята изкуствено, защото иначе целият храм би бил огласен от стонове. Не искаме да притесняваме излишно посетителите на храма, дошли да се излекуват или търсещи отдих — Роландан не откъсваше погледа си от сър Лотлансен.

— Но, това е... някак си... нелепо. Те са живи същества.

— Те са престъпници и врагове, заслужават участието си! — Стийл се включи в разговора им. Басовият му глас звучеше изключително зловещо на фона на всички ужаси в стаята.

Сега сър Лотлансен обърна внимание, че залата е пълна с хора. Рицарят за малко не изгуби разсъдък си. Накъдето и да отправеше взор, виждаше хора със стоически изражения и експериментирани с такива, чиито лица издаваха само отчаяние и примирение. И навсякъде

имаше кръв. Сър Лотлансен спря на едно място, неспособен да продължи повече.

— Не ги съжaliaвай! — Роландан му подаде приятелски свободната си ръка. — И без това не са дали нищо друго на света, освен смърт и зло. Така поне са полезни. Ние ще им простим, защото те изкупват греховете си.

Неспособен да се съгласи с мнението на Великия Мъдрец, Лотлансен не отвърна на жеста му и го изглежда гневно:

— Но така ние ставаме като тях. Ние с нищо не се различаваме от тези, срещу които воюваме. Аз бях там, видях ги... Нима смятате, че страданията на мнозина оправдават спасението на неколцина?

Великият мъдрец отново му подаде ръка, а изражението му беше приятелско и приветливо.

— Сър Лотлансен, силата на камъка отслабва. Има опасност да изгубим магията... Какво ще правят поколенията след нас?... Затова ни е нужна медицина отвъд магията, изобретения отвъд тези, които познаваме. Заради тях...

Поддал се на аргументите на Висшия Маг и Лечител, рицарят склони глава и стисна ръката му, но някак си вяло и неубедително.

— Последвайте ме. Дойдохме до тук, не за да ти открия тази истина за света и живота. Време е да ти представя новата сила, която открихме и изобретихме. Така ще имаме шанс срещу врага.

Заинтригуван, сър Лотлансен последва Великия Мъдрец. Стийл вървеше зад тях, като саркастичната усмивка не падаше от лицето му.

Твърде дълго бе лична охрана на Роландан, за да знае всеки един трик, с който убеждава хората да се съгласят с гледната му точка. Особено удобно беше да намесиш децата, слабите. Особено удобно беше да ги използваш само, за да засилиш аргументите си. Саркастичната усмивка бе само бледа реплика на още по-грубите мисли, които изпълваха бодигарда.

Кокалчетата на ръцете му бяха отдавна побелели от поредното неуспешно усилие да призове мощта на магията си. Разкрачен, с напрегнати рамене и хванати ръце, които се стискаха една друга с нечовешка мощ, Магистърът на Магията, отдавна преминал средната възраст, бе на прага на изтощението.

Винаги беше така, когато експериментираха с ново заклинание. Проблематиката в случая беше, че използваха свещената сила на магията си за направата на нападателно заклинание. Нещо, което противоречеше на изконния смисъл. Главният Мъдрец му беше казал, че изобретенията сами по себе си са неутрални, независимо в каква насока се използваха. Важното беше в чии ръце са. А новата магия щеше да бъде в ръцете на Служителите на добрия камък — така добрите. Така му беше казал...

Ехоу не искаше да се заблуждава. Беше се борил дълги години за ръководното място на Магистър по Магията. Имаше си собствен кабинет в главния храм на изцелението и се грижеше всеки новопостъпил бъдещ свещенослужител да получи максимално знания и морални устои.

Морални устои, които бяха разклатени с времето от експериментите и множеството страдащи в името на науката. Ехоу беше против това, но последна дума имаха по-високостоящите Мъдречи. Самият той беше поканен в кръга им като легитимен член, но отказваше. Магистърът по магия харесваше малките неща и максимално опростения живот. Там се криеше щастие. Щастие — дума, която избледняваше на фона на цялата зала за Изпитания.

Потънал в мислите си, забравил дори за конкретната работна задача, Ехоу почти подскочи, когато усети лекия допир върху рамото си. Средновисокият мъж се обърна — познаваше това лице и го виждаше често. Сведе главата си в знак на почит, а част от хванатите му в опашка руси кичури се развързаха и покриха лицето му — Ехоу винаги носеше косата си завързана. Освен това, той държеше и на сламенорусата си брада. Друга негова чудатост спрямо многото му колеги беше тази, че смяташе работната манта и наметалото за излишна магическа префърцуненост и бе облечен само с черен костюм. Единственият контраст в облеклото му беше бялата риза. На пръв поглед — повече от беззащитен, освен за тези, които естествено не знаеха за магическите му способности.

Ехоу сведе главата си по посока на Главния Мъдрец още веднъж и му подаде ръка като на стар приятел.

— Добре дошъл, Роландан! — репутацията на мага-изследовател бе толкова голяма, че можеше да си позволи да говори с Великия Мъдрец без обичайните официалности. — Очаквах те. Имаме

напредък, но усещам колебание в самата есенция на магията. Сякаш ни се противи.

Великият мъдрец кимна мрачно:

— Тогава трябва да я подчиним. Продължавай да я притискаш и експлоатираш. Внедри й мисълта, че го правим с добра умисъл... — Роландан потупа жезъла си. — Самият камък е напълно убеден в светостта на мисията ни.

— Ще успеем! — вдъхнатият кураж върна тонуса у Ехоу, който вече оглеждаше с любопитство спътниците на Мъдреца.

Усетил анализиращия поглед на Магистъра, Роландан се обърна към Стийл:

— Запознайте се! Това е човекът, който прекарва повече време в сенките около мен, отколкото реално до мен. Дори и най-великите се нуждаят от охрана, защото съдбата често решава да възнагради глупостта на алчните за повече власт.

Ехоу се усмихна разбиращо. Политическите игри в Съвета бяха другата причина, поради която не искаше да се присъедини — беше му омръзнало от тези, които кръжаха около самия него в Академията по лечителско изкуство.

Русият маг кимна въпросително към другия спътник. Рицарят побърза да се представи преди Великият Мъдрец да успее да продума.

— Сър Лотлансен, преди водач на рицарска част, защитаваща храма на изцелението Анър, а понастоящем служи в личната свита на Сър Денотериън.

— Чувал съм за Вас. Ако не се лъжа, Вие бяхте последният оцелял след унищожението му. — Ехоу му подаде ръка. — Би ми било интересно да поговорим за вражеската сила. Експериментът, който водим в момента...

Великия Мъдрец вдигна ръка в обичайния си повелителен жест:

— Всичко с времето си, приятелю. Както казах по-рано и на тях двамата, срещата ни не е случайна. Доведох ги тук, за да им покажа какво създадохме.

— Страхотно. Аз тъкмо се готвех за пореден опит — Ехоу обърна гръб на Мъдреца и спътниците му и помахаше с ръка на един от послушниците си. — Рагт, доведи обект номер 665.

Чул номера на жертвата на предстоящия експеримент, сър Лотлансен преглътна, отказвайки дори да помисли колко хора държат

затворени в това пространство. Послушникът на мага се отдалечи и това даде достатъчно време на рицаря да засегне въпроса, който стоеше на върха на езика му:

— Извинете, но нужно ли е всичко това? — усетил прикованите погледи и на тримата, сър Лотлансен почувства нещо неприятно в стомаха си, но опита му на ветеран не позволи да издаде емоциите си. — Имам предвид всички тези хора, които страдат тук. Магията трябваше да ги лекува, а не да ги кара да страдат, нали?

Роландан го погледна и за разлика от рицаря, не прикри гневна нотка в гласа си:

— Нищо ли не разбра досега? При все, че беше там и видя как обикновената стомана не помага срещу тези създания на Злото!

За момент сър Лотлансен съжали, че е ядосал Главния Мъдрец. Принципите му повеляваха да се държи почитателно с лица от по-висок сан.

Рицарят бе решил да запази почетно мълчание пред Роландан, но подигравателната усмивка на Стийл наля допълнително масло в огъня. Сър Лотлансен се обърна към високия чернокос бодигард:

— На теб май ти харесва да гледаш как другите страдат?

— Щом не съм от тези, които го причиняват, значи не ми харесва — басовият глас проехтя призрачно в залата, която макар голяма и пълна с хора, бе невероятно тиха, заради магията на Роландан.

Сър Лотлансен бе твърдо решен да предизвика безпринципния охранител на дуел, но в последния момент се сети в чие присъствие се намира. Точно тогава Ратт се появи изневиделица, водейки жертвата. Това, което правеше впечатление на рицаря беше, че завързаният човек бе в идеално физическо и психическо здраве, ако можеше да се съди по погледа му.

Послушникът опря потенциалната жертва на предстоящия експеримент до стената. Тогава се случи нещо, което никой от присъстващите не очакваше. „Обектът“, както го нарече Магът, удари с глава Ратт и се опита да побегне. Младият помощник се строполи в безсъзнание на каменния под от не толкова силния, колкото изненадващ удар. В същото време човекът, чиито ръце бяха оковани, но краката свободни, се опита да избяга, но една изсвистяла с невероятна скорост кама се заби точно между незащитените му плешки.

— Благодаря ти, Стийл. Понякога се случва обектите да се бунтуват — Ехоу изгледа без никаква емоция трупа на опиталия се да се спаси човек, след което повика други послушници да отнесат трупа.

Ратт тъкмо се беше свестил, когато получи следващата заповед да доведе „Обект 666“. През същото време странна, закачулена със сив плащ фигура влезе в залата за експерименти. „Обект 666“ отдавна бе приел участието си. Сериен убиец, който отнемаше живота на жертвите си не за пари, не от омраза, а за удоволствие, без дори да се замисля на каква възраст бяха или какво положение заемаха в обществото. Когато го бяха заловили след поредното убийство на младо момиче, той дори не отричаше. Отвратителното му съществуване бе стигнало дотам, че дори основното му занимание му беше омръзнало. Той не искаше нищо от живота — затова не се и противеше. Очакваше физическа болка, кръв. Очакваше да страда физически. Но не бе подготвен за това, което стоящите пред него в застинала поза магове плануваха.

Роландан бе участвал заедно с русия маг в общо заклинание и преди, затова енергиите, които двамата съчетаваха и извличаха от камъка, се съчетаваха безпогрешно. Застанали със затворени очи, стиснали ръцете си и разкрачили леко краката си, заклинателите започнаха да мълвят слова на език, който беше непонятен за рицаря и бодигарда.

Сър Лотлансен успя да потисне силното си негодувание единствено поради любопитството си да разбере какво представлява нападателното заклинание. Очакваше огън, лед или магически снаряд, които да парализират жертвата и да унищожат плътта ѝ. Усмихна се вътрешно на себе си, знаейки, че така магията няма да успее, защото неживият ужас, който таяха враговете у себе си, се дължеше на факта, че бяха физически неуязвими.

Маговете бяха напълно съсредоточени в енергиите, извиращи от близостта на камъка и от недрата на земята, върху която неслучайно бе построен храмът. Магията беше сложна. Матрицата ѝ бе съградена от Ехоу. Използвайки знанията си за успокоителната магия, той бе опитал да създаде нападателно заклинание, което в случая не оставя душата в покой, а тъкмо обратното — пленява я. Така немъртвите врагове, макар и неподатливи на болка, щяха да бъдат практически неспособни да правят каквото и да било, тъй като душите им, свързани с тяхната черна магия и Господар, щеше да бъде изолирана от самите тях.

Експериментът щеше да им покаже, че могат да хванат душата на случайния обект, след което да я изпратят някъде далеч, където тя би се скитала, неспособна да намери тялото си, а да блуждае като насън.

Това, което Роландан и Великият Мъдрец бяха подготвили за потенциалната жертва като допълнителна нишка в заклинанието, беше изтезание. Душата щеше да страда толкова по-силно, колкото повече се отделяше от тялото.

Обектът бе подходящ — човек, отдавна загубил волята да живее, очакващ съдбата си. Очакващ може би да умре... Нищо подобно!

Ехоу виждаше перфектно душицата му — мъничка, страхлива, нямаща никаква воля в нея. Душица, която командваше иначе здравото за достоен труд тяло да тъне в порочна престъпност. Русият маг се напрегна, кичурите отново заиграха върху лицето му. Челото му беше потно. След като овладя магията, той отпусна ръцете си и ги насочи срещу жертвата.

Бялата бледосиня светлина на целебната магия сега беше сива като светлосянка. Ехоу я насочи с цялата си вътрешна сила срещу обекта. Магията бе оформена като конус, който след първия удар не успя да извади душата от тялото на жертвата.

Магът усети раздразнението у Великия Мъдрец, който го подсилваше със собствената си енергия. Предстоеше втори опит.

Вторият конус също бе запратен. В него Ехоу вложи цялата омраза и гняв, които беше насъбрал с годините към всичко. Този път отпратената енергия успя да оттласне душата на обекта, като едновременно с това я обгърна както кехлибар — насекомо. Тялото на клетия човек се свлече безжизнено на студения под. Единственото, което свидетелстваше за вътрешната агония, беше разкривеното от вътрешна борба лице с вперени в нищото очи, потънали в най-дълбокия мрак.

Ехоу задържа магическия конус, който беше видим само за него и Роландан, а после го подаде на Великия Мъдрец. Предстояха множество мъчения за душата, която нямаше никога повече да намери покой, заключена в този магически конус, изпратен в необятното пространство на Вселената.

Следващият, който се свлече на земята, но от изтощение, беше русият маг. Заклинанието завърши успешно.

Загледани в нечовешкото зрелище, рицарят и бодигардът не усетиха присъствието на току-що пристигналия скитник със сив плащ, чиято качулка скриваше добре лицето му.

Роландан се обърна към новопристигналия и се усмихна. Той не беше засегнат от умората.

— Очаквахме и теб. Радвам се, че дойде навреме.

Той обиколи с поглед спътниците си, след което се спря и върху Ехоу:

— Хайде, приятелю! Време е да проведем отдавна очакваната, макар и подсъзнателно, среща.

Всички се отправиха към изхода на Залата за Изпитания и към света, който не подозираше какви низости крият хората от него...

Пламъците в камината играеха все така лениво и стопляха библиотеката. Сър Лотлансен имаше чувството, че не е напуснал това място в последния един час, в който Великият Мъдрец го бе превел през Залата за изпитания. „Или по-точно — залата на мъченията“ — помисли си рицарят. Но най-големите мъки преживяваше самият той, осъзнал, че не може да направи нищо по въпроса. Че аргументите на Роландан успяваха да оборят принципите, в които вярваше. Но най го болеше от осъзнаването на сложността на света.

Решен да се абстрахира от жестоките коридори, през които го превеждаха спомените му, сър Лотлансен се съсредоточи върху събеседниците, с които току-що бе влязъл в библиотеката. Всички се бяха настанали на дебела дървена маса от бук, орнаментирана със символите на кралския двор. Явно беше подарък за храма. Сър Денотериън бе изтрезнял и се държеше обичайно арогантно и доминиращо, сякаш нищо не се бе случило, откакто бе дошъл в храма. Лотлансен отбеляза язвително наум, че пиянските преживявания на повисшия от него и ръководител на военните части Денотериън бяха единственото, с което се отличаваше от останалите.

Великият Мъдрец стоеше кротко и също наблюдаваше с нескрит, изучаващ поглед останалите хора по масата. Това, което сър Лотлансен с ужас забеляза върху лицето на Роландан, беше липсата на всякакво смущение от случилото се в залата за Изпитания. Колкото повече рицарят опознаваше стария и висш ръководител на ордена на Белия камък, толкова повече се отвърщаваше от него.

Ехоу, магистърът по магия, изглеждаше все така изморен, готов да заспи всеки момент. Сър Лотласен предполагаше, че русият маг е стъкмил някое просто заклинание, което да го поддържа буден. Четвъртият му събеседник стоеше точно срещу него и му хвърляше погледи на неодобрение, които сър Лотлансен беше сигурен, че не са породени от някаква конкретна причина. Стийл беше недоволен от живота злобар, използващ всяка възможност, за да намеси сарказма си.

Петата фигура беше тази, която събуди интереса му най-силно. Сега рицарят можеше да я огледа по-внимателно. Макар и очевидно възголямо за телосложението ѝ, наметалото не можеше да скрие чертите на деликатните рамене и слабите, макар и жилави ръце. С учудване Лотласен осъзна, че зад качулката на плаща най-вероятно се крие лице на момиче. Разпалил от новото си откритие, мустакатият рицар се прокашля, надявайки се да привлече внимание.

Забелязал нетърпението му, Главният Мъдрец се подсмихна и рече:

— Имайте спокойствие, сър. Много скоро ще открием началото на този, макар и неофициален, форум — гласът му бе приел дипломатически тон, нещо което дразнеше вътрешно рицаря.

— Какво или кого чакаме, че не можем да започнем още сега? — сър Денотериън, по природа войн, свикнал да е постоянно в движение, също беше доста нетърпелив.

Роландан го погледна невъзмутимо:

— Дори неофициална, всяка среща се нуждае от спазване на етикеция и норми. Нека да изчакаме прислугата да сервира добре охладеното вино, а виждам, че някои от нас имат нужда и от кафе... — При тези думи, все още отпадналият Ехоу кимна благодарно. — Така че, сър Денотериън, ще се наложи да изтърпите още съвсем малко.

Предводителят на рицарите се съгласи неохотно и реши да измести разговора в друга посока, защото не можеше да стои бездейно и да чака:

— А как всъщност е крал Фиъръс, имате ли информация относно здравословното му състояние?

— Кралят все още е на легло. Здравето му е крехко и всички, които се грижим за него, внимаваме много да не му навредим. През това време той е оставил властта изцяло в мои ръце — да взимам решения от негово име, включително и за екзекуции — Роландан каза

последното с особена твърдост, явно държейки останалите присъстващи на масата да се вслушат.

Главният рицар отново кимна, прозрял очевидно нежеланието на Роландан да говори за каквото и да е в този момент.

Не се наложи да чакат дълго. Скоро главният иконом на храма Ллойд донесе две бутилки, съответно бяло и червено вино, които сервира грациозно на масата. Заедно с него имаше още двама помлади, все още обучаващи се слуги, които сервираха чаши и купи с плодове. Както Великият Мъдрец бе обещал, пред Ехоу бе сервирана и силно ароматна чаша кафе, която русият маг побърза да изпие, още преди останалите присъстващи на масата да са разлили виното. Стийл и сър Денотериън зложиха на червеното вино, докато Роландан си сипа бяло и отпи с добре премерен жест. Сър Лотласен отказа да пие каквото и да е алкохол — държеше на принципите си, особено когато бе на служба. За негова най-голяма радост, все още неидентифицираният гост на масата, за чийто пол имаше съмнения, също беше отказал пиене.

Видял, че всичко с обслужването е наред, Ллойд изрече обичайните фамилиарности и се поклони, твърдо решен да остави посетителите да свършат важните си разговори и дела.

— Почакай, Ллойд. Ти също трябва да присъстваш. Енергиите на камъка ми нашепват, че твоята линия на живота има много общо с нещата, които ще обсъдим и предприемем.

Смутен от неочакваното предложение, главният иконом реши да не се противи на волята на Роландан и издърпа един стол, сядайки до сър Лотлансен. След като всички съсредоточиха вниманието си върху Великия Мъдрец, той най-сетне реши да заговори.

— Драги приятели, събеседници и гости! — Роландан обходи с поглед всеки един. — Явно съдбата си знае работата и, както винаги става в тежък период, ни дава уникален шанс да намерим, ако не лесен, то въобще някакъв шанс да спрем лудостта на тези, които искат да доведат света, който познаваме, в унищожение.

Думите му бяха гръмки, а мракът в библиотеката, поради недостатъчната светлината на огъня и свещниците, се стъсти още повече, сякаш също заслушан в словото на Великия Мъдрец.

— Има неща, които очаквах и предвидих, които знаех и заради които събрах част от вас тук... — изражението на Роландан беше като

каменен монумент, лишено от всякаква разпознаваема емоция. — Но има неща, които се случиха като по чудо и които ми дават... НИ дават повече надежда.

Великият Мъдрец прикова погледа си в човека със сивия плащ и продума:

— Но за да спра да ви говоря с гатанки, което съм сигурен, че ви уморява — висшият жрец имаше предвид най-вече прозяващият се сър Денотериън, — е време да ви представя единствения присъстващ, когото не познавате или може би не лично.

Роландан погледна закачулената фигура и кимна:

— Време е да се разкриеш, дете мое.

Сега вниманието бе приковано в забуленото лице. Деликатните, но здрави ръце отметнаха бавно меката качулка, под която се откриха чертите на момиче. Косата ѝ беше вързана, а лицето — белязано от малки рани и много умора. Въпреки това, всички я разпознаха. Нямахме човек в Силвернада, който да не беше чувал за дъщерята на лорд Лунуниен — единственото момиче, дръзнало да татуира лицето си.

С тих и добре премерен глас, тя разказваше историята си. За неочакваното нападение над Ефесово, отклонило основните войскове части от замъка, оставяйки го незащитен. За падението на собствените пазители на Ефес. За зверствата. За пожарите. И за Скар — предводителят на полуживите, но смъртоносни войни, който тя познаваше, или поне си мислеше, че познава.

Притихнали, мъжете на масата я слушаха, загледани в поразяващите ѝ кафеникави очи, още отразяващи ужаса, на който беше станала свидетелка. Погледите на събеседниците ѝ обаче неминуемо проследяваха формата на татуировката, почваща от очите и слизаща бавно по бузите ѝ. Явно само Лилиен разбираше това, което си беше татуирала, но този факт не пречеше изображението да е красиво, най-вече заради прецизните линии и цялата мистика, която нарисуваните между тях символи криеха.

Сър Лотлансен беше раздвоен между това да слуша внимателно разказа ѝ и да разсъждава над значението на странната по негово мнение татуировка. Консервативният дух, неминуем спътник на вътрешния му кодекс, подклаждаше и друг въпрос — как уважаван благородник като лорд Лунуниен въобще е позволил подобна дръзка

проява. Едно кътче в главата на рицаря обаче се съпротивляваше на тази мисъл, нашепвайки му, че е време за промяна във възгледите на обществото. Кътче, което той често пренебрегваше, но сега загледан в тази млада и преживяла много за изключително кратко време жена, започваше да му дава воля.

Роландан кимваше доста често, слушайки подробния ѝ разказ. Явно Великият Мъдрец имаше предварително начертан план.

С голямо нежелание сър Лотлансен погледна Стийл, който продължаваше невъзмутимо да се налива с вино. И след всяка чаша маската на незаинтересованост, която си беше надянал още в началото на историята, която Лилиен разказваше, се пропукваше. Това трябваше да означава нещо, но самият принципен рицар не знаеше какво. Той беше войн. Отговорите на въпросите му обикновено се намираха и решаваха с въртенето на меча.

Усетил, че се е разконцентрирал и е спрял да я слуша, Лотлансен отново възвърна вниманието си към момичето.

— ... тогава замахна към мен. Мислех си, че краят настъпва, но тогава той се спря. Сякаш някаква невидима ръка задържа неговата собствена. Тогава в погледа му, в този поглед, който познавах достатъчно добре, видях частица от старата му същност. Видях живот, живот, окован в клетка...

Очевидно възмутен от начина, по който младото момиче се изказваше, сър Денотериън реши да я прекъсне:

— Чакай, чакай малко... Какви са тези бръщолевения? Говориш безсмислици. Опитай се да ни обясниш нещата по човешки!

— Не съм и очаквала от един войн да разбира нещо, което се отнася до душевния свят на човек... — отговорът ѝ беше предизвикателен. — Както казах, Скар, но не този Скар, който познавах, вече изглежда омагьосан или прокълнат. Но той се бори с това, и за доказателството, че успява, аз стоя пред вас!

— Това са глупости. Не съществуват такива маг...

— Бъдете по-уважителен към нея! — сър Лотлансен реши да се намеси, очевидно смутен от грубиянщината на сър Денотериън. — Аз също ги видях там, на бойното поле. Съгласен съм с това, което многоуважаваната дъщеря на лорд Лунуниен каза. Тези хора, дори не мога да ги нарека „хора“, са прокълнати. Бездушни. Сякаш са загубили всичко човешко.

— Моля Ви само — не започвайте и вие...

Изведнъж библиотеката избухна в множество спорове. Десетки въпроси и опити за разсъждения изпълниха иначе притихналия въздух в стаята. Сър Денотериън и Ехоу стояха зад позицията, че не съществува подобна магия и че разказът на Лилиен е пресилен. Лотлансен и момичето ги оборваха, твърдо вярващи на нещата, които бяха видели. Ллойд и Главният Мъдрец мълчаха умислени, а Стийл се подхилваше злобно и насърчаваше двете страни в спора.

Изведнъж Роландан се изправи, усетил, че положението излиза извън контрол.

— Замълчете! — повелителният му тон секна всеки разговор. Изведнъж всички погледи се насочиха към него. — И едната и другата страна в спора имат право и същевременно грешат.

Още по-объркани, всички започнаха да го засипват с въпроси и твърдения, в които бяха напълно убедени. Стийл избухна в гръмогласен смях и тросна пресушената бутилка червено вино на масата, пръсвайки я на множество парчета. Това накара останалите отново да замълчат и да го погледнат объркано.

— Благодаря ти за, макар и неочакваното, но правилно включване — Роландан се усмихна на бодигарда си. — Така... Сега, след като всички запазихте мълчание, е време да ви разкажа това, което знам и което можах да свържа от фактите.

Разбрали, че ще получат отговор, събеседниците му замълчаха и насочиха погледи, изпълнени с интерес.

— Както вече всички знаете, в самото сърце на Силвернада се ражда нова сила. Сила, подхранвана от гниещото сърце на Кралството ни. Един маг, доскорошен Мъдрец и мой приятел, реши да се отцепи и да наложи желанието си да властва над всичко и всички. Според древни текстове, които успях да намеря и изчета от Островните Кралства, съществува друг магически камък, освен този, чиито сили са под наш контрол. Изглежда Нумориус, алчен за сила, е успял да овладее камъка на Живота и е започнал да възкресява паднали в борба войни, които да му служат. Тъй като умисълът му е зъл, той е покварил силите на камъка. Войните, които връща към живот не са какви да е, а хора, отдадени на поквара и пороци приживе. И в момента същите тези хора са върнати отново към живота, за да сеят разрушение, а Нумориус, техен господар, успява да наложи волята си и да ги

обедини. Ето защо те не могат да бъдат убити от пробуждания. Вече са мъртви и единственото, което е живо, е душата им — пленена и обвързана със съзнанието на Единния им Господар. Доказателство за това е фактът, че могат да бъдат неутрализирани единствено чрез обезглавяване — така се прекъсва връзката между разума и пленената душа. А сега благодарение на новото ни изобретение в света на магията, можем да се борим срещу тях не само с оръжие.

За някакъв период от време всички се бяха умълчали, всеки потънал в собствени мрачни мисли. Невиждащ смисъл в думите на Великия Мъдрец, сър Денотериън се обърна с изпълнен с недоумение поглед към него:

— Това някак си е невъзможно. Откъде можем да сме сигурни, че нещата наистина са такива, че тези, както вие ги нарекохте, „преродени хора“, наистина са били нечестиви, нима...

— Негово Върховенство е прав. Те действително са били такива — за първи път в разговора, Ллойд беше вземал думата.

Кръвта се беше изтеглила от лицето на иконома, който през цялото време беше най-замислен и сякаш блуждаеше в спомените си. Притеснен от въпросителните погледи, които повечето от присъстващите му хвърлиха, той заговори неохотно:

— Този войн Скар. Мисля, че го познавам. Съдбите ни бяха обвързани в миналото — за добро или зло.

— Какво искаш да кажеш? Че си познавал предводителя на войските, нападнали Ефес?

Ллойд погледна Лилиен:

— Налага се да Ви помоля за пълното му описание.

Момичето отново заговори, като този път обръчът от интерес се беше стеснил около нея още повече. Разказът ѝ клонеше повече към характера на Скар, към неговата моралност, весел характер, нестихващото желание и отвореност към света — качества, които я бяха пленили в младостта, когато любовната връзка помежду им се разпалваше. Изражението на Ллойд се проясняваше. Вече поостарелият иконом я прекъсваше често, сякаш опитвайки се да навърже своите спомени с нейните представи.

— Казваш морален? — Ллойд я погледна въпросително.

Лилиен кимна.

— Защото аз не го помня точно в тази му светлина.

— Какво искаш да кажеш? — в погледа ѝ се четеше лека уплаха.

— Преди време, в разцвета на средната ми възраст... и аз, и той яздехме и се биехме рамо до рамо — имахме наемнически отряд. Аз бях дипломатът и знаменосецът. Той беше командирът. — При споменаването на наемническия отряд сър Денотериън също наостри уши. — Изпълнявахме множество мисии и веднъж, всъщност преди да напусна...

Сър Денотериън го прекъсна:

— Как се наричахте?

— Пазителите на сребърните поля.

— Аха. Спомням си за вас. Обезчестителите...

— Тъкмо затова исках да разкажа...

Библиотеката отново изригна в гневни разпри и разговори. Всички едновременно задаваха въпроси и изискваха отговори. Само Стийл мълчеше. От лицето му отсъстваше типичната иронична усмивка.

Роландан се опитваше да въдвори ред, но напразно. Накрая затвори очите си за момент, след което изкрещя.

— Замълчете — тонът му беше толкова зловец и ефективен, че огънят в камината изведнъж изгасна, както и множеството пламъчета от свещите, закачени по метални свещници върху стените.

Не толкова уплашени, колкото изненадани и втрещени, гостите в храма отново замълчаха. Великият Мъдрец кимна по посока на Ллойд.

Разбрал, че трябва да продължи разказа си, Икономът прочисти гърлото си и започна от там, където беше стигнал преди прекъсването:

— Вярно е, по-късно ги нарекоха „Обезчестителите“. Точно заради случката, която искам да ви разкажа. Веднъж бяхме изпратени да спасим един храм от бандитско нашествие. Макар че бяхме закъснели, успяхме да ги изненадаме и победим, тъй като отказаха преговори. Не си спомням добре, но се сещам, че Скар претърси храма за пленените жрици. Забави се повече от обичайното. Когато се върна, няма да забравя лицето му — разкривено от садистично и мрачно удоволствие. Разреши на всеки, който пожелае, да плякоса храма и да прави каквото иска с жриците. Повечето от отряда се съгласиха, без да се замислят.

Ллойд преглътна. Лилиен бе замръзнала, а лицето ѝ беше лишено от емоция.

— След обезчестяването на свещеното място ни нареди да запалим храма, за да заличим доказателствата.

— Това не е вярно — Лилиен изкрещя и стана от масата, удряйки я гневно с юмрук.

— Напротив, вярно е — сър Денотериън се намеси. — Дълго ги търсихме след това. Разбрахме и за други техни безчинства. Явно осъзнали, че можем да ги заловим и накажем за деянието, по-късно се разпаднаха и разпръснаха из кралството. А за историята с храма, както и за другите им злодеяния, разбрахме от тези, които заловихме и обезглавихме по-късно...

— Не е възможно... Той, той не беше такъв — Лилиен отказваше да приеме очевидната истина.

— Явно е бил — думите излетяха от Роландан. — Така се навързва и историята. Скар, макар и благочестив, се е обърнал към злото и по-късно, когато съдбата е отнела живота му, е бил върнат, за да служи обратно на това Зло в лицето на Нумориус.

Настъпи пореден дълъг период на мълчание. Библиотеката бе станала неимоверно студена и отблъскваща. Единствената светлина идваше от Камъка и Жезъла. Както сър Лотлансен отбеляза, обичайната ѝ чистота и белота в момента бяха отстъпила място на по-скоро сив светлик. Сякаш самият камък бе покрит с гъст слой прах.

Накрая принципният рицар реши да наруши мълчанието, неспособен да издържи на напрежението, породено от тягостната тишина:

— Ваше Върховенство, казахте, че сте ни събрали с някаква цел. Не вярвам, че целта ви е била само да се запознаем с историята на една отрепка, която в последствие, макар и да е сред вражеските редици, си остава несъществена за войната!

— Грешите, сър Лотлансен — погледът на Мъдреца беше смразяващ, — разковничето се крие именно в този някога-човек. В Скар. Не случайно събрах всички вас.

— Нима всички го познаваме? Аз самият не го познавам! — сър Лотлансен обходи с поглед останалите присъстващи, след което отпрати остър взор отново в Роландан. — А и откъде сте можели да знаете?

— Както на всички ви е известно, благодарение на Камъка, имам дарбата освен да лекувам и да пророкувам. Камъкът ми нашепна. Той

ме накара да събера именно вас. А случайната поява на Лилиен, многоуважавана лейди от Ефесово, потвърди мъждивото пророчество. И макар вие, сър рицарю, да не го познавате, познавате ужаса и силата на врага и сте полезен в специалната мисия, на която ще ви изпратя. Всички.

Сър Лотлансен очакваше библиотеката отново да се изпълни с прелитащи и спорещи гласове, но напук на очакванията му всички бяха притихнали и очакващи.

— Всички вие познавате Скар в различните етапи от живота му, през които сте го срещали. Тъй като съм пряк наместник на Краля, докато се оправи здравословно, имам правото да ви призова в името на Кралството и народа на Силвернада.

Сър Лотлансен ахна.

— Отсега нататък, желаете или не, ще бъдете един отряд. След като всички отпочинат в храма, ще обиколите столицата и ще съберете още хора, след което ще отправите предизвикателство към Скар и войските, с които се движи.

— С каква цел? И защо въобще ще трябва да се включа, при условие, че дори не го познавам? — гневът на Лотлансен бе породен не от това, че го призоваваха против волята му в новообразувания отряд, а защото самият той не знаеше какво е неговото място там.

Роландан го погледна властно:

— Ти ще представляваш сър Денотериън, тъй като Предводителят на Рицарите има неотложни задачи, свързани с войната. Същата ще е задачата и на Стийл. Той също не познава Скар, но това, което го обвързва с отряда Ви, е фактът, че представлява мен. А другите — мъдрецът погледна поотделно всеки един от масата, — Ллойд и Лилиен познават Скар. Главен магистър Ехоу успя да овладее магията, която ще пусне в употреба, когато се изправите срещу Врага, а и ви трябва лечител. Но както протоколът повелява, при призоваване на специален отряд е редно да ви попитам първо дали ще се включите.

Всички кимнаха един по един, с изключение на сър Лотлансен и Лилиен.

— А каква ще бъде целта на отряда? Редно е да ми отговорите преди да ви дам окончателното си решение.

— Главната ви цел е да срещнете в битка Скар и войниците му. Там ще трябва да пуснем в употреба новата магия. А Лилиен и Ллойд

ще бъдат хората, които ще призват нови спомени и колебания у полуживия. Така ще се опитаме да прекъснем връзката му с Нумориус, като се надявам да го предаде.

— Аз съм съгласен. И без това имам сметки за уреждане с тези изчадия — тонът на Лотлансен издаваше ярост и импулсивност. — Но сигурни ли сте, че е възможно той да предаде Господаря си. На какво залагате?

— Вие сте тези, които ще заложите. Животите си... — Роландан се усмихна. — Време е да се подготвите за пътуването.

— Аз не съм се съгласила. Какво ако ви откажа? Какво ще се случи тогава, по силата на законите на Кралството? — иронията в думите ѝ не остана скрита за никого в библиотеката.

— Ти нямаш право на избор така или иначе — усмивката на Главния Мъдрец стана още по-широка.

В същото време масивната врата на библиотеката проскърца пронизително. В помещението пристъпи високата фигура на лорд Лунуниен — Лорд на замъка Ефес и пръв приятел на Роландан, предводителят на жреците на Белия камък.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КОНТРОЛИРАНИ

Когато господарят усети, че робът се опитва да се изплъзне от влиянието му, затяга още повече хватката около него.

Скар беше напълно подчинен. Или поне тази част от него, която общуваше с Мрачния Повелител. Ветеранът не си спомняше почти нищо от последните часове в Ефес, когато триумфът на отряда му беше пълен. Това беше така, защото Господарят му, усетил съпротивата, бе успял навреме да го подчини отново. Скар, обаче, бе запечатал мислите за това, че е различен, беше ги изолирал — частта от него, която се бунтуваше срещу поробената душа бе дълбоко скрита, с приспани намерения. Войнът трябваше да чака подходящ момент, когато Господарят му не подозира, за да му измени и се освободи. Но засега трябваше да служи, да заблуждава и Повелителя, и дори себе си, изпълнявайки мрачни поръчки и мисии.

Мислите бушуваха в главата на ветерана и нямаше изглед мрачните облаци да се вдигнат. Напоследък всъщност и облациите над Силвернада не се вдигаха. Макар есента да беше настъпила, което предполагаше постепенно разваляне на времето, Скар беше обърнал внимание, че денят ставаше все по-мрачен и по-мрачен, а слънцето оставаше далечно, обвито в облаци. Сякаш самата природа се опитваше да го потули. Не че това бъркаше Скар и войниците му. Поддържани от силата на Камъка на живота, те бяха издръжливи, независимо дали бе ден или нощ. Качество, което им позволяваше бързо придвижване от една територия в друга и даряваше Мрачния Повелител с успешна военна кампания.

Само седмица след увенчаното с успех нападение над земите на Ефес, полуживите войни бяха прекосили стотици километри пеш,

измествайки се от северната част на Силвернада към южната. След първоначалния изненадващ удар срещу Кралството и силите на доброто, Нумориус бе сметнал за нужно да прецизира ходовете си във войната, така че да бъде с няколко пред противника си, без да разсейва прекалено много армията си от полуживи войни. За целта той беше разделил първоначалния отряд, с който бе нападнал Храма на Изцелението Анър и Ефес, на две групи. Единият боен отряд, предвождан от Забрава, щеше да се насочи към следващ храм, привличайки силите на врага, докато другият отряд, предвождан временно от Скар, трябваше да нахлуе незабелязано в южната част на Силвернада, където Мрачният Господар бе обещал да им възложи специална мисия. Всъщност самият Нумориус сам виждаше, че най-силните му преродени мъже са двама — Скар и Забрава — и нарочно им беше поверил различни задачи. Така щеше да има силно представителство на два бойни фронта и щеше да прецени кой от двамата е по-могъщ и по-добър лидер, за да го провъзгласи за главен офицер, когато реши да нанесе заключителния си удар във войната.

Самият Скар знаеше за тези намерения на Мрачния си Господар. Тъй като душата и съзнанието му бяха дълбоко, макар и не винаги пряко свързани с Повелителя, ветеранът усещаше тъмните пътища, към които продължаваше да го води злата повеля. Самият той я беше подхранвал в предишния си живот.

— Търсиш усамотението... — констатацията дойде от Инстинкт, чиято сенчеста фигура изникна иззад гърба на седящия и съзерцаващ небето войн.

Скар се обърна към полуживия и вдигна равнодушно рамене.

— Нима когато сме заедно, чувстваме присъствието на другия?

Отрядът се намираще на един самотен хълм, където нямаше никакви наченки на природа, с изключение на бодливите корени и храсти, растящи в напуканата, скалиста почва. Такава неплодородна беше почвата около Кралския Път.

Кралският път беше продълговата ивица, започваща от най-източната част на Кралството — столицата Бриляна — и минаваше през цялата територия на Силвернада, като в центъра си обединяваше всички главни пътища, идващи от северната и южната и част. Той срещаше своя край в подножието на Драконовите планини и Замъка „Последна буря“. Естествено, самият Кралски път криеше множество

тайни проходи и пътеки, но всички те бяха завардени или от различни групи бандити, или от малки отряди гоблини, дръзнали да навлязат в страната, дори официално победени в последната война. В това се криеше и иронията, защото Кралският път символизираше героичната поява на Ланс Пътешественика по тези земи. Вместо да бъде сигурен за търговците и пътешествениците в Силвернада, той гъмжеше от недоброжелатели. Крал Фиъръс бе назначил специални патрули, които обикаляха друмището. Патрули, които естествено работеха заедно с бандитите, като им оповестяваха за пътуването на по-богати търговци и не се намесваха в най-ключовите моменти. Самата масивна пътека, дълга стотици километри, бе низина, което благоприятстваше добри засади и нападения още повече. И вместо величествена пътека, чиято история би карала жителите на Силвернада да се гордеят, Кралският път се бе превърнал в пустош от камънаци, мрак, мъртва растителност и постоянно дебнеща опасност.

Скар и компанията му установиха временен лагер на едно от възвишенията до самия път. Трябваше да разузнаят дали наоколо се спотаяват бандити, дебнещи в засада или обикалящи патрули. Не че нямаше да се справят с лекота с тях! Мрачният Господар беше настоял пътуването да остане в тайна, затова отрядът от полуживи гледаше да се движи безшумно, добре планирано и само когато бе тъмно. Последното условие не бе трудно изпълнимо, тъй като дните бяха къси и тъмни.

— Нима когато сме заедно, наистина чувстваме присъствието на другия?

Скар повтори въпроса си не толкова, защото очакваше някакъв адекватен отговор. Той изпитваше някакво мрачно удоволствие, когато думите „заедно“ и „чувстваме“ отекваха празно в съзнанието му. Загледан по посока на Кралския Път, ветеранът можеше да оприличи терена повече на бойно поле, отколкото на нещо друго. А какво друго сравнение можеше да направи мъж, чието единствено призвание беше войната и унищожението.

— Не знам отговора на въпроса ти, водачо. Но знам, че бойният инстинкт ни подтиква да лагеруваме на група, така бихме били по-организирани и...

— Едва ли нещо може да ни заплаши, Инстинкт... — Скар отмести погледа си от здрачаващия се небосвод по посока на война си.

— Бандитите няма какво да откраднат от нас, а патрулиращите стражи ще предпочетат да се търкалят пияни по полянките и да се забавляват с някоя невръстна девойка, насилствено взета от близкото село.

Последва кратка пауза, през която Скар се загледа отново в далечината, сякаш търсеше с поглед сцените, които беше описал на подчинения си войн.

— Всичко е загубено. Тези хора са загубени, а дори не подозират как това ще предопредели пътя на душите им.

Инстинкт погледна седящия и размишляващ войн с учуден поглед.

— Техните съдби ни интересуват толкова, колкото ако се изправят срещу нас в битка. Начинът, по който водят живота си, не е наша работа.

— И нима това е правилно?

— Когато си загубил способността си да чувстваш и да живееш нормално, когато мракът и злото са най-добрите ти приятели, нищо не може да е правилно — Инстинкт обърна гръб и се отдалечи, но в последния момент се спря и се обърна към водача на отряда им и някогашния му близък и верен приятел. — Когато загубиш всичко, но все пак имаш мисия, нещо, което да правиш и в което да се уповаваш — трябва да го следваш, колкото и отблъскващо да е. Защото иначе съществуването би било още по-безсмислено.

Скар предпочете да не отговаря. За момент може би изпита някакво чувство, подобно на щастие. Причината бе, че беше оставен сам — с мрачното небе и още по-мрачната пропаст, в която затъваха мислите му.

По-късно, когато Призрак се върна с рапорта за огледа си, войните отново потеглиха с бързото си нечовешко темпо. Мрачното небе не спираше да е по петите им ден и нощ. След около седемдесет и два часа непрестанен преход, полуживите пристигнаха в околностите на Стомана — градчето, в което трябваше да се спотайват, чакащи нови заповеди от Господаря си и където трябваше да си спомнят...

„... Стомана беше градче, сгушено в една от граничните долини на Силвернада. Тъй като на юг Кралството граничеше с не дотолкова плодородните земи на гоблините, градчето беше изградено изцяло върху неплодородна почва. Затова и поминъкът на местните жители беше не земеделието и дори скотовъдството, а обработката на различни метали. Хората, населяващи земите около градчето и Замъка «Стоманен Звън», се сдобиваха с различни руди и полезни изкопаеми от съседните Драконови Планини, населявани от Ниските Народи — изключително негостоприемна раса, чиято връзка с външния свят беше единствено, когато се налагаше да търгуват. Наричаха ги още Планинярите. Неутрална фракция, която снабдяваше населението със стомана, въглища и други така ценни за войната материали, които Планинярите добиваха в Драконовите Планини. Ето защо и в селището процъфтяваха занаятите, свързани с изковаването на оръжия, доспехи, както и създаването на бойни машини. Професии, които във военно време вдигаха жизнения стандарт на местните неимоверно много. Така Стомана в последствие беше запомнена от историята и легендите като един от най-богатите и проспериращи райони. А където имаше много пари и злато, имаше и много проблеми...

«Всички сте копелета!» — Това беше единствената мисъл, която танцуваше в съзнанието на Скар, докато ветеранът наблюдаваше свечерения град. Дори в полунощ, много от ковачниците в града все още горяха. Това създаваше перфектната илюзия, че работливите жители на Стомана винаги са будни и нащрек. Заслепени от пламъците на собствените си огньовете, повечето хора оставаха невежи за кроежите на врага, който се намираще съвсем наблизо, в лицето на гоблините — вечно жадни за грабежи и плячка...

Наемният отряд на Скар лагеруваше в близост до градчето. Порано войните бяха наети със специална мисия да «бдят» над Стомана. Доносниците, които Кралството имаше в Драконовите Планини, бяха дали ценна информация относно предстоящо нападение над граничното селище на Силвернада срещу добра цена. Изкопчването на информацията не беше кой знае колко трудно. Гоблините се бяха снабдили с оръжия от Планинярите, разменяйки роби, които Ниските Народи експлоатираха в мините си. Така долните създания осъществяваха търговията си, докато в същото време Кралството използваше хранителни припаси, сол и платове за подобни размени.

Лоялни единствено на джобовете си, Планинярите, естествено, бяха продали ценната информация на шпионите, които Кралството беше изпратило в планините. Затова Скар и хората му бдяха над градчето, надявайки се да съзрат промъкващия се враг и да го изненадат. Беше им платено да контрират атаката на гоблините, осуеотявайки плановете им. Самият водач на наемническия отряд, ветеран в множество сражения, беше прекалено отегчен от подобна мисия.

«Ковачево, Ефесово, Райска Градина...» — Скар изброяваше наум някои от многото селища, чиято защита бе осигурявал през годините. Твърде ниско платена работа, тъй като много често се случваше врагът да се откаже или да нанесе големи поражения върху наемническия отряд — все неща, които причиняваха загуби от парите, с които Скар и войните му разполагаха.

Ето защо от перфектен воин, Скар се беше превърнал в перфектния циник, ругаещ и гоблините, и работодателите си в лицето на Рицарският корпус и най-вече жителите на Ковачево, които не познаваха проблемите на наемническия живот, вариращи от сън върху твърда и неудобна почва, до дни, в които трябваше да се изхранват с каквото намерят по път.

Дори в момента високият воин и предводител на наемническия отряд не можеше да се сети откога и той, и момчетата му са яли нещо различно от студени сухари или мършав дивеч.

— Тръгваме! — Скар се обърна към Мегидо, широкоплещ боец, известен с добрите си умения, както във въртенето на късия си боздуган, така и в налагане на ред вътре в отряда, когато авторитета на Скар сред войните е нисък. Както беше в момента... Заради ниското заплащане...“

* * *

И заради човешката природа, изконно свикнала да се държи с всеки спрямо заслуженото, дори то да е плод на независещи от никой фактори.

„... Ллойд, дипломатът на отряда, бе останал в столицата да търси други поръчения, а в същото време наемническата група на Скар се разпадаше. Много от лоялните му иначе бойци дезертираха и се насочваха или към по-популярни и търсени отряди или към разбойнически фракции. Всичко на всичко, ветеранът разполагаше с двадесетина другари, чиято вяност също се измерваше с размера на надника, който при неуспех на сегашната мисия би бил никакъв.

Потънал във финансови проблеми, Скар предпочиташе да предаде изпълнението на повечето задачи на Мегидо, който бе един от малкото войни от формацията, биещ се заради удоволствието от битката, а не толкова заради парите.

— Дадено, шефе! — веселият тон принадлежеше от широкоплещия.

Наемническият отряд започна да се изнизва от укритието си към селцето бавно и постепенно. Целта им да беше да се разпръснат и претърсят повечето стратегически за бойна формация места, където врагът би могъл да остави следи от предварителна подготовка. Гоблините обикновено така воюваха. Разделяха се на отделни формации и нападаха дадената цел от всяка една страна, като предварително узнаваха дали теренът е в тяхна полза. Най-често разделени на малки отряди, те създаваха илюзията, че са слаби и нападаха града, като после се отдръпваха назад, повличайки разярените защитници, които, поели в глупава триумфална атака, попадаха в капана.

Скар знаеше тази тактика прекалено добре. Беше му омръзнало всеки път да губи време в претърсване на региона около набеязаната за щурм цел. Ето защо и не се изненада, когато той и наемникът с него се натъкнаха на гоблин-разузнавач, който явно като тях сканираше областта. Само че съществото беше по-неопитно. Но тъй като бе и побезмозъчно, бе решило, че може да се справи с двама тежковъоръжени бойци. В такива случаи Скар направо прерязваше гърлото на злополучните скаути, но този път, неразполагащ с конкретна информация за вражеския отряд, ветеранът трябваше да изкопчи възможно най-много данни от създаването (преди да го довърши естествено).

— С каква информация разполагаш, изрод? — острието на личния кинжал на Скар беше опряно на гърлото на зеленикаво-сивото същество.

Мегидо се оглеждаше нервно, очаквайки вражески части да ги нападнат всеки момент, чули звуците от иначе кратката схватка, довела до обезоръжаването на гоблина.

— Разполагам с много информация, особено за теб, наемниче! — думите на противното създание му костваха тъмна струйка лилава кръв, следвана от кисела гримаса.

Лицето на гоблина обаче пазеше подлото си изражение.

— Господарят Хай'щи иска да говори с теб...

— Не бих общувал с отрепки от племето ти, било то самозвани господари.

Скар изрита гоблина, очаквайки молбите и риданията му. Нищо подобно! Скаутът по-скоро се забавляваше с изпусналия нервите си предводител на наемническия отряд, отколкото изпитваше някаква болка.

— Ние не сме толкова различни колкото смяташ — изглежда гоблинът изричаше с голямо усилие думите на общия език, тъй като го владееше слабо. — Хай'щи иска да те види. Намира се в една пещера на тридесет минути отук, посока север. Близко до Пустите Зъбери. Няма как да я пропуснеш.

Пустите Зъбери бе местност в близост до Стомана и един от главните пътища към основите на Драконовите планини. Това, с което бе характерна, беше твърдият скалист терен, осеян с множество неравномерно разположени остри скали и малки пропасти, позволяващи добро укритие на вражески единици в близост до селището. Как не се беше сетил по рано?!

— И защо реши, че мога да имам доверие на теб и нечестивата ти раса?

— Защото също като нас имаш нужда от плячка и богатства.

Тъкмо решил да приключи с наглия гоблин, след като беше получил нужната информация, Скар се сепна и отпусна натиска на камата.

— Каж ми повече!

— Шефе, какво става? Прекалено дълго се бавим с тази гнилоч. Приключвай с него! — нервният Мегидо хвърляше недоброжелателни

погледи към скаута, като премяташе боздугана си от ръка в ръка.

— Казвай, ако не искаш да се разделиш с и без това жалкото си съществуване!

— Отиди сам при Хан'ши. Той те очаква. Ако нямаш доверие, ме остави при твоя главорез като гаранция, че няма да попаднеш в клопка.

— Нима на твоя «господар» му пука за живота ти?

— И двамата знаем, че не, но аз разполагам с още много информация относно плановете на племенните лидери и не би рискувал да попадна в ръцете на рицарите.

Доводите на съществуването не се струваха надеждни на Скар. Съвсем възможно беше да му беше приготвена засада, а самата измет, наричаща се Господар, да бе пратил някой съвсем обикновен гоблин.

Рискът беше голям.

Предизвикателството също.

И тогава в главата на Скар забиха хиляди камбанки.

Не звук от камбанки, проумя войнът. Това по-скоро беше звукът на стотици, очукващи се една в друга монети...“

* * *

Потънал в неочаквания спомен, ветеранът бе прекъснат от Мрачния господар. Скверното усещане на мрака изпълни напълно сетивата на Скар. Сякаш мозъкът му се пържеше, разцепваше, вкочаняваше и изсъхваше. Всъщност чувството беше много по-лошо и всеки път, когато Мрачният Повелител го посещаваше с мисъл, Скар предпочиташе точно нещо такова да се случи с мозъка му, само за да го отърве от...

„Достигнахте ли градчето, робе?“ — властните думи бяха неумолими и привличащи.

Магията бе изпълнила отново ветерана и той бе готов да служи. Чувство, което вля нова, почти свещена сила във всеки един негов мускул.

„Отдавна, Господарю. Получих и обещания спомен. Чувствам се готов за задачата, която ще ми възложите!“ — Скар бе повече от подчинен. Той живееше чрез тъмните повели на Мрачния Лорд Нумориус.

„Ще бъда кратък и ясен. Разпространи съобщението на другите в бойната формация и ги управлявай от мое име, както сметнеш за добре. Промъкнете се в Стомана възможно най-бързо. Навлизайки в градчето ще получиш още спомени за по-добър ориентир. Намерете сградата, в която заседават управникът и наместникът на града. Там има планове и карти на близките до границата гоблинови територии. След като се сдобиеш с тях, потърси къде са разположили главната си могила или гробница, а после се свържи с Мен.“

Преди да зададе какъвто и да е въпрос, Скар усети внезапна празнина в съзнанието си. Празнина, която напомни на ветерана, че съществуването му без Повелителя и полуживата форма, която бе приел, не струваше нищо. Напълно нищо. Скар се подчини.

Когато и най-дълбоките сенки на нощта се сгъстиха в околностите на сгущения в каменистата долина град, войните, служещи на Смъртта, нахлуха тихо в Стомана. Жителите не подозираха нищо, защото стражата както обичайно спеше, а портите бяха широко отворени заради невниманието ѝ.

Жителите на Стомана не подозираха абсолютно нищо... Понякога невежеството беше благословия. Факт, в който се увериха някои, дръзнали да се разходят по улиците в нощта хора, попаднали на безшумно движещата се Гибел. Прекалено късно...

„... прекалено късно бе да се отметне от плана. Колкото и изобретателен да е човек, щом си сложи главата в торбата, картите са хвърлени. Но не и в случая. В реалния наемнически живот, игрите на съдбата се въртяха със стомана, не с карти и зарове.

Скар се разхождаше из слабите укрепления на града, които се състояха от няколко обърнати каруци, служещи за барикади. Битката между защитниците на градчето и гоблините щеше да се разнесе по улиците, където, успели да се разтегнат в бойна формация, нападателите щяха да нанесат огромни и фатални поражения. Тъй като жителите на градчето бяха прекалено заети в денонощния си усърден труд и производството на различно снаряжение, бяха забравили да

подсигурят самите себе си поне с елементарна протекция. Градът бе изцяло лишен дори от подобие на крепостна стена. Но най-лошата част от всеобщата картина, както мрачно отбеляза Скар, бяха самите хора, заети с охраната на града. Предводителят им, който се водеше и нещо като местен шериф, тъкмо вървеше забързано срещу него.

— Здравейте, мисля, че беше крайно време да се появите. Сега, когато врагът се разкри и е ужасно близо, имаме нужда от вас повече от всякога.

Скар дори не си даде труда да стисне подадената му ръка. Водачът на наемниците предпочете да гледа студено и надменно човека, зает със защитата на Стомана. Вместо да отвърне на ентузиазираният му думи, Скар реши да го унижи:

— Погледни се, погледни и хората си. Нямате никакъв шанс. Как мислиш въобще да браниш това селище, като разполагаш единствено с ковачи и коняри?!

— Това е груба обида и погазване на всякакви кодекси относно...

— Аз съм наемник и не спазвам кодекси...

— А аз съм Главен Защитник и Пазач на това място и няма да позволя да обиждаш хората ми.

— Ще те видим какъв защитник си, когато многобройният враг нахлуе в жалко укрепеният ви град. Сигурен съм, че пръв ще си плюеш на петите.

— Ще се видим, наемнико. И ще видим в кого се крие повече доблест...

Защитникът се изплю в краката на Скар и му обърна гръб. Ветеранът също му обърна гръб и отиде при войните си, останали при главните порти на Стомана. Те щяха да рухнат още в началото на гоблиновата атака, защото наемникът беше направил своя избор и беше взел страна в конфликта... Своята.“

* * *

Когато Скар и полуживите проникнаха в кметството, се натъкнаха на нещо неочаквано. Стражи.

Прекалено улисани в тихото си промъкване в Стомана, слугите на Мрачния Повелител бяха забравили да изпратят напред съгледвач,

тъй като бяха също решени да не се отделят един от друг. Грешка, която не им струваше чак толкова много.

Още с разбиването на главната врата на сградата, Скар се натъкна на единия пазач, който не можа да изтегли оръжието си навреме, и беше посечен от двуострия меч на ветерана. Другият страж реагира по-бързо, като насочи към Скар мълниеносен пирует, който щеше да го разсече през рамото, ако не беше някаква стрела, забила се в ръката с меча. Охранителят изпищя и изпусна оръжието си, вгледан ужасено не в ранения си крайник, а във фигурата, която бе възпроизвела изстрела. После пазачът припадна, но не от загубата на кръв, а от гледката на безплътен скелет, която представляваше Призрак. Пламтящите му в зелено очи гледаха безмилостно жертвата, която бавно се свличаше.

— За малко да се простиш с неживото си съществуване — поздрави скаутът предводителя на отряда си.

Преди останалите полуживи да влязат в сградата на третия страж, за който никой от тях не подозираше, той вече търчеше към покрива на сградата, където щеше да бие с камбаната тревога. Предстоеше дълга и ужасяваща нощ. Най-вече за жителите на Стомана...

„... Повечето от жителите на градчето боравеха зле с каквото и да било оръжие. Свикналите на ковашки чук ръце трудно държаха ръкохватката на меча, без да разтреперят ръцете си. Макар и да бяха добре въоръжени, повечето, най-вече младите, не разполагаха с нито един ден военен опит. Факт, дължащ се на отмяната на задължителните дни в Рицарство или Войската, които за по-предните поколения бяха задължителни.

Скар виждаше страха в очите им. Ветеранът осъзнаваше, че той и наемниците му, колкото и да бяха низвергнати, всъщност са единствените хора, вещи в боравенето с оръжие. Ходът на битката зависеше от тях. От опитните. И никакъв кураж, който заблуденият и нахакан Главен Защитник на Стомана вдъхваше на хората си, нямаше

да им помогне. Защото героичната победа на слабите, намерили смелост в сърцето си, беше само мит; приказка, с които зальгваха младоците...“

* * *

Камбаните, предупреждаващи жителите на Стомана за бедствие и подтикващи ги да се евакуират и напуснат моментално селището, биеха яростно. Стражът, бил тревогата и един от потенциалните организатори на бъдещата евакуация в размирно време, беше служил като такъв приблизително тридесет години. Като всеки достоен мъж и войн, той трябваше да се върне в кметството и да вземе участие в битката. Вместо това, успял да зърне лицето на врага, куражът му бе изневерил. Последното, за което си мислеше, докато скачаше от покрива на кметството беше, че бутилката бренди стои почти пълна в стаичката на часовоите...

Чули камбаните, известяващи тревога, жителите на Стомана започнаха бавно и зле организирано да излизат по улиците без реално да знаят какво да правят. Стражите на градчето, които трябваше да ги евакуират, също си нямаха и на идея какво се случва. Всички очакваха войска от гоблини или организирани бандити. Нищо такова. Нощта беше по-тъмна от всякога. Във въздуха се носеше аромата на смърт. Близка, но тайнствена. И тишината, остра като наточено острие, прорязвана единствено от чистия звук на битите камбани. Страхът от неизвестното. Той бе по-убийствен дори от слугите на Мрачния Господар.

Хората, изпаднали в пълна паника и безпомощност, понесли ръчен багаж (най-вече богатство и скъпоценности), започнаха да се разбягват към покрайнините на града с цел да го изоставят, защото в крайна сметка какво, ако не спасяването на собствената кожа бе по-важно?

„... По-важно за Скар беше да държи групата си войни в сплотена формация. Така ръководителят на нападащата войска противни създания щеше да ги разпознае. Това намаляваше шанса някой от наемния отряд да пострада.

Скар нямаше доверие на гоблините, но имаше доверие в себе си и хората си. Ако планът се объркаше, щяха да напуснат сражението, оставяйки жителите на Стомана на тяхната предварително предначертана съдба. От тях самите...“

* * *

Наместникът на Ковачево обикновено не се задържаше до късно вечер на работното си място. Но тази нощ той трябваше да се погрижи за нещо. Потайните задачи и дейности се извършват по късни доби, когато будните умове спят. Приемната на кметството беше потънала в мрак, с изключение на една свещ, поставена върху дълга правоъгълна маса и грейнала ярко в средата на помещението. Около свещта се виждаха три изключително негостоприемни и изкривени в алчни усмивки лица. Едното бе на Наместника, а другите две на представители на сенчестия бизнес в Кралството. Ако всичко протечеше по мед и масло, кметът щеше да осигури привилегии на едни производители от Силвернада над други, като в същото време щеше да получи и добър подкуп (което естествено беше незаконно).

Практиката беше всъщност широко разпространена в Кралството. Пазарът на произвежданите стоки беше динамичен и много производители затъваха за сметка на други. Разковничето се криеше в доброто управление и политика. И естествено, връзки. Но най-сигурният метод си беше корупционният.

В Стомана с производството на нараменици се занимаваха три фамилии, две от които членуваха в Гилдиите на занаятчиите и търговците. Те имаха достатъчно връзки, за да успеят да продадат безпроблемно произведеното си снаряжение на Рицарския корпус. Третата фамилия не членуваше в Гилдиите, защото не искаше да плаща таксите, с които биха я обложили там. Така спестяваше пари от евентуалния данък за членство, но губеше пряката връзка с представителите на Кралството. Затова в момента нейният лидер бе

решил направо да подкупи Наместника на Стомана, чието задължение беше еднолично или след консултация с местните представители на Гилдиите да реши, коя фамилия ще продава. А той бе направил вече своя избор...

„Изборът му бе да се облагодетелства за сметка на задълженията, които имаше, както към наелите го, така и към хората, чиито животи щяха да бъдат погубени завинаги. Но на Скар не му пукаше за простите селяни, които по-скоро обиждаха оръжията носейки ги, отколкото отдавайки им бойна чест. Атаката на гоблините беше мълниеносна. Изключително бързи и ловки, макар и слаботелесни, създанията пометоха предните редици на защитниците. Жителите на градчето незнайно откъде намериха някакъв минимален кураж и не се разбягаха, но това беше още по-жалко за тях. Скоро пред слабите порти на Стомана течаха реки от кръв. Човешка.

В суматоката от звънящи мечове и бойни викове на ярост и агония, Скар и бойците му решително извадиха оръжията си по посока на битката. Адреналинът бушуваше в главата на наемника. Винаги беше така преди битка. Двуострият му меч щеше да посея много смърт.

Видели решителната подготовка на наемниците, хората от Стомана нададоха радостни възгласи и се хвърлиха още по-ожесточено върху гоблините, които за миг се поколебаха и изтеглиха назад. Ръководителите на защитата при портите си помислиха, че нападателите им искат само да се прегрупират, видели, че мълниеносната им атака не е успяла да пробие волята на обръча защитници.

Гнусните същества обаче не настъпиха повторно. Между тях и жителите на градчето зейна празен терен, изпълнен единствено с труповете на падналите в боя. Явно гоблините изчакваха нещо или някой.

Главата на Скар пулсираше от кръв. Той се насили да не мисли за това, което щеше да последва. Да не мисли за принципите си.

Една изключително малка част от хората, пазещи главния вход на Стомана, разбра откъде всъщност идва по-голямата опасност. Твърде късно...

За Скар и наемниците му не беше особено трудно да избият нищо неподозиращите защитници на града, удряйки ги в тила.

Наемникът и капитанът на гоблиновата войска си стиснаха ръцете, заобиколени от мъртвото присъствие на изколените жители на Стомана. Тяхната орис никак не тежеше на наемническия отряд, изменил на собствената си раса. Златото в кесиите тежеше повече от всяка съвест...“

* * *

Скар бе изпратил полуживите си съратници да наглеждат района около кметството в случай на офанзива от страна на жителите или местните стражи. Естествено, ненужно, тъй като всички бяха започнали да напускат града, нехаещи за друго, освен собственото си благосъстояние.

С Призрак нахлуха в приемната без да се опитват да бъдат тихи или внимателни. Присъствието им веднага бе усетено и отбелязано от тримата мъже, струпани около единствената грееща свещ в помещението. Единият от тях извади къс меч — явно беше бодигард на останалите. Само след миг оръжието му изтрополи на пода до безжизненото му тяло. Приел безплътна форма, предан на пълната власт на Мрачния Господар, Призрак виждаше перфектно в тъмното, което подсилваше уменията му на стрелец. Още преди да успее да зареди втора стрела на лъка си, партньорът му се намираше при останалите две фигури и посичаше едната.

Само движейки се от входа към средата на стаята, Скар бе помлял всички мебели, създавайки невероятен хаос от счупени и разпилени предмети. Острието му бе напълно обагрено с кръв. Самият той също бе окъпан в алено. Признакът на перфектно нанесен удар по посока на артерия.

Кметът се беше изтърколил на земята и хлипаше. Застанал на колене, той бе сметнал, че нападателите му са граждани, търсеци възмездие заради някоя разкрита сделка от миналото. Той имаше в

изобилие такива. С гърлен рев и жалостив поглед по посока на убиеца си, той рече:

— Моля те, пощади ме. Тук имам много пари, ще се споразумеем.

— Не можеш да откупиш жалкото си съществуване с пари. Всъщност не можеш с нищо.

Мечът на Скар прокара симетрична резка по гърдите на Наместника. Ветеранът повече не го удостои с поглед.

Съвсем скоро с Призрак откриха нужните карти и заедно с останалите от отряда напуснаха кметството и града, незабелязани и необезпокоявани от никой или нищо.

И макар, че Стомана не беше окъпана в кръвта на много хора — изглеждаше призрачна...

Защото беше град, изоставен заедно от всяко достойнство и чест.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ОСВОБОЖДАВАЩИ

Земята на гоблините беше напълно лишена от всякакво плодородие. В момента, в който Скар и отрядът му от полуживи навлязоха в териториите, контролирани от грозните създания, всяка прилика със света, който познаваха допреди това, изчезна. Напукана твърда почва и тотална липса на водоизточници. Слугите на Мрачния Господар изпитваха радост от факта, че не им се налага да задоволяват нуждите на смъртното тяло, защото в подобен географски терен това би било практически невъзможно. Скар сравняваше гоблиновите земи с тези около Кралския път. Но тук имаше една съществена разлика. Липсваше надежда.

— Донякъде мога да ги разбера защо воюват — разсъждаваше Призрак на глас, докато разглеждаха издетата от кметството карта.

— Да воюваш е по-лесно — отвърна Скар, без да вдига поглед от разгънатия пергамент. — Макар и рисковано, оръжието е доста по-примамливо от това, цял живот да се търкаляш в нечистотии в някоя ферма, и в края на краищата, когато дойде благородникът — да останеш без нищо.

— Сякаш някакво древно проклятие тегне над тези земи. Някакво унищожение. Мога да усетя присъствието на смъртта, дори отвъд присъствието на моята собствена! — въодушевлението на Призрак взимаше връх.

По принцип полуживите почти не си говореха, но с върналите се при всеки един от тях спомени идваше и желанието за стари разсъждения и философии, върху които бяха лежали нравствените им устои приживе. Мрачният повелител беше допуснал тази способност до тях нарочно. Той нямаше нужда от безмозъчни слуги. Тъкмо напротив! Когато някой е напълно лоялен, защо да не е и интелигентен в същото време. Това бе перфектната комбинация.

— Най-голямото проклятие, което може да спре човек да се развива и да живее нормално, се ражда вътре в него...

— Всяка участ е заслужена.

— Да, така е. И ние сме тук, обратно в този свят, за да я раздадем — долетя бездушната констатация на Призрак.

Скар не беше сигурен как да отговори, затова предпочете да върне разговора относно сегашния им план.

— Би трябвало това да е главната им гробница — рече той и като заби скрития в ръкавицата и вече лишен почти от всякаква плът пръст в картата, привлече вниманието на скаута си. — Не би следвало да имат други или поне някакви особено важни обредни места, щом не са отбелязани.

— А защо на хората ще им е да маркират гробници на раса, с която воюват и ненавиждат?

— За да плякосват, естествено. Нима мислиш, че са по-различни? Нима мислиш, че ние бяхме по-различни? — за няколко мига Скар също се върна назад в спомените си от последните дни, а с тях дойде внезапен прилив на енергия и желание за разрушение.

Призрак вдигна рамене, настроен за по-прагматичен разговор.

— Дали охраняват гробницата си? И въобще можем ли да знаем дали патрулират по земите си...

— Тепърва предстои да разберем. Да тръгваме!

Полуживите войни се върнаха при остатъка от отряда си, раздадоха команди и информация и започнаха неумолимия си преход към вътрешността на гоблиновата страна, в търсене на древната гробница. Високо в небето, единственият им неумолим наблюдател бе жежкото слънце — жестоко за всяко живо същество, бродещо по съхнещата земя, но не и за тях.

Скалистата земя и множеството хаотично разпръснати неравности не представляваха проблем за отряда на Скар. Там, където нормалните хора трябваше да заобикалят или да се спускат с въжета, за да стигнат до желания участък, полуживите направо прескачаха. За тях не бе проблем приземяването от някое високо място, тъй като костите им бяха повече от издръжливи.

Гоблините се гордееха със земите си, именно заради тяхната трудна проходимост, защитаваща ги от бърза инвазия на предполагаем бъдещ враг. Липсата на плодородие не касаеше военно настроения народ. Те не бяха земеделци. Съгледвачите им, патрулиращи по границата на страната, бяха забелязали вражеската група още с

нахлуването ѝ. По принцип гоблините биха могли да мобилизират войска, която да неутрализира неприятеля мигновено, но нещо ги спираше. Навярно неумолимия начин, по който представителите на омразната човешка раса кръстосваха терена... Тяхната увереност беше притеснила и озадачила граничните власти на гоблините, които, ставаше ли въпрос за военни стратегии и тактики — не бяха въобще примитивна раса.

Затова съществата бяха изпратили шпиониращи патрули, които наблюдаваха Скар и хората му. Тези от гоблините, които бяха видели много битки и се бяха въздигнали до офицерски чинове (каквото и да значеше за тях тази военна титла), веднага бяха изключили възможността това да е поредният експанзивен рицарски отряд. Един предполагаем неприятел първо би изпратил разузнавачи и второ — би се движил по-предпазливо. Освен това кралските войници не бяха пропуснали да се накичат с величавите си бойни доспехи и знамена. За разлика от сегашната пасмина бойци, повечето от които нямаха дори брони и бяха навлечени в окъсани дрехи.

Нахлулият отряд се движеше с ясна цел. Цел, която гоблините искаха да разберат преди да ударят. Шпионите им бяха изключително добри в работата си. След три дена преследване, гоблините не само знаеха какво цели отряда от нашественици, те знаеха и как да го неутрализират. И преди им се беше налагало да възпират разбойници, грабители на гробници.

За първи път откакто бе върнат отново към живот, макар и напълно различен от този, който бе познавал преди, на Скар му се наложи да изругае — това така нужно на всеки войник и стратег човешко качество! Полуживите бяха спрели в една камениста долчинка, чиято леко ронлива и влажна почва свидетелстваше за подпочвени води, които така или иначе нямаше кой да изследва и оползотвори. Причината за внезапно спрелия устрем на слугите на Мрачния Повелител беше нещо, което Скар не бе предвидил и заради което ветеранът псуваше повече от щедро. Войните се бяха струпали около временно назначения си лидер, който се взираше с гневен поглед в откраднатата от кметството карта. Не само, че беше изключително неточна, но в същото време беше и неграмотно написана.

— Проклетници, шибана човешка раса!... — Скар захвърли картата в краката си. — Шибаната им липса на прагматизъм!

— Какъв е проблемът? — Инстинкт, който рядко разговаряше с когото и да било от полуживите се обърна с въпросително изражение към ветерана.

Лицето на едновременния другар на Скар беше изсъхнало, като характерната за младостта му руменина по бузите беше заменена със зеленикав оттенък — символ на постепенната метаморфоза на тялото, обречено да служи на надигналия се мрак.

— С мозъците си, по-миниатюрни и от тъпите им ездитни животни, скапаняците са отбелязали областта, в която се намира костницата на гоблините, както и местоположението на самата костница — Скар се вгледа яростно в картата, — но са пропуснали нещо съвсем просто и съществено...

Двадесетина празни погледа бяха приковани в някогашния опитен наемник.

— ... забравили са да маркират траекторията, по която да я достигнем.

Съзнанието на разузнавача в Призрак се обади:

— Тогава можем да проучим областта и сами да я намерим. Вярно, че би отнело време, но...

— Но ние не разполагаме с време!

Резкият отговор на Скар успя да стресне наобиколилите го войни. Лидерските му качества смразяваха дори полуживите.

— Мрачният Господар не може да чака повече. Всички вие усещате нетърпението му. То ни отслабва. Трябва да завършим мисията си по-скоро.

— Като стана въпрос за мисия — Призрак изгледа водача си изпитателно, — останалите така и не разбрахме какво цели Величавия ни Лорд.

Скар понечи да отговори, когато внезапно Инстинкт, който се беше отделил малко по-рано от групичката, извика.

— Елате!

Моментално интересът на отряда от полуживи се беше насочил към добрия в намирането на следи войн и находката му.

— Погледнете...

Инстинкт посочи с отмерено движение на брадичката си меката пътека, по която бяха слезли в долчинката. Бе осеяна с отпечатащи на

тежки ботуши. Техните собствени. Само, че оставени не сега, а от преди ден или още по-рано може би.

— Страхотно, значи сме били тук и преди. Въртели сме се в кръг без дори да обърнем внимание, улисани в бързото си придвижване... — разгневен Скар разкъса картата, която се беше озовала в ръцете му.

Полуживите войни нямаха време да помислят над откритието. Призрак, който наблюдаваше следите с още по-зоркия си поглед, каза с мрачна нотка в гласа:

— Има още нещо...

Вниманието моментално се насочи към почти безплътния скаут.

— Тука тези — Призрак се наведе и посочи. — И тези... И тези...

Ръката му се местеше от стъпка към стъпка.

— ... и тези... — Призрак се надигна и погледна останалите с кухите си, изпълнени със зелена светлина очи, в които не се четеше абсолютно нищо, освен смърт. — Тези отпечатъци на по-малки и боси крака, с остри и леко извити нокти... — Усмивката на лишения му от устни и всякаква кожа череп бе широка, като на човек, доволен от откритието си. — Очевидно не са наши.

— Гоблини! — изкрещя някой от отряда.

— Страхотно! Значи ни и следят! — Скар измъкна меча си, последван от всички останали в отряда и се заоглежда нервно. — Сега трябва да сме повече от нащрек. Нищо не им пречи да ни изненадат в засада и нападнат.

— Нищо не ни пречи да ги неутрализираме и избием... — обади се някой от отряда и бе окуражен от мрачните кимвания на повечето полуживи.

— Положението е по-сложно отколкото си мислиш — Ветеранът дари войника със стоманения си поглед на строг командир, — това е тяхната земя. Имат числено превъзходство, но по-опасен за нас е бойният им стил.

Обадилият се войн, който в предишния си живот явно не се беше изправял в сражение срещу създанията, изгледа Скар с неприкрито недоумение.

— Бият се с бравички, секири и всякакви други сечащи оръжия.

Новина, която не тревожеше полуживите толкова, колкото ги озадачаваше. В една евентуална битка щяха да дадат доста повече

жертви, отколкото ако воюваха срещу човеци.

Всички очакваха предводителя на малкия отряд да вземе решение.

— Тъй като времето ни притиска, а трябва възможно най-скоро да приключваме, предлагам да се разделим.

Напълно лоялни към Скар, полуживите кимнаха до един.

— Инстинкт, поведи половината към източната част на региона. Аз ще поема останалите. В случай, че се натъкнете преди нас на гробницата, се свържи с Мрачния Повелител. Той ще ти даде напътствия какво да правиш.

След като се разпределиха на два по-малки отряди, войните се срещнаха за последно преди да се отделят напълно и размениха по няколко организационни изречения. Малко преди да тръгнат, Призрак се обърна на висок глас към Скар:

— По-рано щеше да разкажеш какво точно търсим в мизерната им гробница, вярно, че почти нямаме време сега, но би могъл да споменеш поне... — скаутът размаха кокалестите си ръце към останалите от бойния отряд. — Всички изгаряме от нетърпение да разберем!

Скар, надянал безразлично изражение, отговори:

— Ще откраднем нещо много важно за Господаря ни.

— Нима Мрачният се нуждае от каквито и да било богатства или скъпоценности? — предположи Призрак.

— Не... — Мъртвешкото лице на Скар, потъна в още по-дълбока сянка. — Нуждае се от душите им. Това са единствените богатства за него, които мъртвите създания притежават след смъртта си.

Бойните групи се разделиха. Някогашните, почти побратими, Скар и Инстинкт дори не се сбогуваха, но не защото не бяха заинтересовани от съдбата на другия. Спомените бяха породили наченка на силна връзка между тях, дори в новия им мрачен живот. Войните бяха убедени, че ще се срещнат отново, когато мисията приключи успешно. Поредната илюзия, която щеше да ги предаде...

В същото време, по техен пример, част от шпиониращите ги гоблини се отдели, но не тръгна в посока на Инстинкт и неговата част. Създанията се насочиха към един от най-близките гоблинови гарнизони, скрит в една тайна пещера. Предстоеше мобилизация.

Скоро полуживите щяха да чуя бойните тъпани на гоблините. Мелодия на смъртта, изпратила в небитието хиляди през вековете на войни.

Скар и хората, които беше причислил към новото си военно формирование, състоящо се от десетина бойци, наблюдаваха областта вече в продължение на часове. Без резултат.

Изморени, не от дългия преход и обикаляне, а по-скоро от еднотипната гледка на чукари, лишени дори от малък знак, че гробницата или пътят към нея са някъде наблизо, отрядът се беше разположил на едно леко възвишение, от което имаше видимост в радиус на десетина километра. Ако отнякъде се появеше враг, нямаше да ги изненада.

Скар стоеше изправен и размишляваше над факта, че откакто бяха тръгнали на мисия, не бяха сядали, лягали и почти спирали да се движат. Една малка частица от съзнанието на боеца, който някога бе Скар, стигаше до извода колко добри и доблестни постъпки можеше да извърши приживе, ако тялото му притежаваше същите достойнства и издръжливост. Тогава...

„Нима? Нима ако бях супер-човек мислите ми щяха да са насочени към добро или по-скоро щях да върша... още по-големи злини?...“

Вглеждайки се във войниците си наоколо, всеки зареян в собствената си мъртва вселена, Скар знаеше отговора. Само трябваше да се осмели да го признае. Това бе коварството на истината. Умението да я признаеш сам на себе си, дори когато не е честна, дори когато познанието за нея е унищожително. А колко по-трудно бе да продължи живота си, въпреки нея.

„Това е то — стойността на нашето съществуване. Лесни решения и супер сили ни предлагат само тези, които искат да им служим. И го постигат чрез наивността ни. Чрез порочността ни, чрез слабостта ни. И след това сме обречени да знаем, че притежаваме истинска сила и способности, и в същото време да служим на тези, които са ни ги дали или са ни подлъгали, че сами сме ги постигнали, само за да ни дърпат конците отново, без дори да го осъзнаваме...“

Нечие присъствие извади Скар от мислите му. Войнът, който разсъждаваше в поза, подходяща за медитация, извърна глава към току-що пристигналия Призрак.

— Не ни следят — лека наченка на притеснение красеше гласа на скаута, — което е неестествено...

— Някакво предположение — какво би могло да ги е разубедило да ни наблюдават? — Скар бе не по-малко озадачен от последните новини.

— Никаква представа, но е съвсем възможно да са изгубили интерес към нас или нещо по-грандиозно да е привлякло вниманието им. Все още би трябвало да воюват с човеците.

— Не мисля — Скар поклати отрицателно глава. — Не биха изпуснали възможността да ни нападнат и обрат. А второто... все едно.

Призрак вдигна рамене.

— Както и да е. Каквото и да ги е отказало, това е плюс за нас. Нека се съсредоточим. Натъкна ли се на нещо интересно по време на огледа?

— Всъщност да. Под възвишението има няколко пещери, орнаментирани с различни символи.

Скар се опитваше да асимилира новата информация.

— Какви символи? Успя ли да ги разпознаеш?

— Не обърнах внимание, за мен по-важно беше да огледам за следи от съгледвачи.

— Ще е хубаво да огледаме! — Скар се изправи и направи сигнал на останалите да се приближат. — Заведи ни!

— Дадено — изрече Призрак и се насочи с бърза крачка в посоката, от която беше дошъл, следван от полуживите си спътници, изпълнени с нетърпение и предчувствие, че приближават старинната гробница.

Инстинкт и неговите войни също се лутаха безрезултатно с часове. Не им липсваше ентузиазъм и бяха сканирали почти цялата поверена област. Назначеният по-рано за ръководител на второстепенния отряд войн бе започнал да се съмнява в достоверността на унищожената карта. В крайна сметка, свитъкът беше стар, което поставяше под въпрос легитимността му.

Той тъкмо бе решил да върне отряда обратно към долината, където се бяха разделили с останалите и да види дали те имат напредък, когато се натъкна на нещо странно. Фигурата на някакъв,

очевидно неадекватен гоблин лежеше неподвижно на видимо неудобната за сън земя. Снаряжението му, състоящо се от малка бойна брадва и колан, върху който бяха закачени няколко кинжала, бе захвърлено настрана. Ръката на гоблина беше заета с празна бутилка.

Създанието не представляваше никаква опасност дори за дете. След като отрядът полуживи наобиколи пияното създание, Инстинкт го изрита силно в стомаха. Гоблинът изпищя в пиянския си сън и се опита да се обърне на другата страна, откъдето последва друг ритник, който изцяло го извади от дрямката. Не очаквала появата на тежко въоръжени бойци толкова навътре в страната си, гнусната твар ококори очи и посегна към липсващия си колан.

— Не си познал — успя да изрече на общия им език Инстинкт. Не си спомняше да го е говорил от много време.

Осъзнало, че не е въоръжено, съществуто се надигна и опита да избяга, но получи трети ритник, който го отказа от опитите му. С треперещ глас, гоблинът започна да хленчи:

— Моля ви, пощадете ме!... — по интонацията му личеше, че говори общата реч слабо.

— Глупак! Естествено, че ще те пощадим. Засега. Ако не ни беше нужен, вече да си се простил с живота си! — Инстинкт звучеше напълно бездушно, при все това се опитваше да сплаши още повече и втрещения гоблин.

За да подчертае думите си, войнът прибра оръжието, а останалите последваха примера му. В крайна сметка биха могли да се справят с него и с голи ръце, ако се наложеше.

— Обещаваш ли да ни служиш в замяна на живота си?

Гоблинът кимна без да се замисли.

— Познаваш ли местността достатъчно добре?

Гоблинът кимна отново, като този път се усмихваше заговорнически.

— Търсим една ваша гробница. Смятаме, че е наблизо. Ти ще ни заведеш.

— Аз вода — съществуто кимна енергично.

— И само не опитвай да ни бягаш. Нямах шансове... — простичките думи на Инстинкт, които гоблинът успя да разбере, му докараха капки студена пот по челото.

— Няма ли да е по-добре да намерим Скар и останалите и да влезем в гробницата заедно? — попита някой от отряда.

— В никакъв случай. Сега ни се отдаде подходящ шанс. Сега ми се отдаде подходящ шанс — изрече с алчен тон Инстинкт, който освен най-близък приятел на Скар от миналото, също така бе стоял винаги в неговата сянка, неспособен да се докаже повече от ветерана.

След като се окопиха, създанието ги поведе леко и внимателно към предполагаемата гробница. Ако бяха запазили картата, полуживите биха разбрали, че мнимият гоблин ги води все по-далеч и по-далеч от мястото, където бе отбелязано лобното място на скверните същества. Ако Инстинкт бе по-малко заслепен от желанието за слава, той би счел за по-разумно да потърсят Скар и другите и да работят заедно.

Мрачният Господар бе запазил алчността, коварството и всички други човешки зловредни емоции, сигурен, че те ще направят слугите му по-свирепи и по-покварени.

В случая тези качества щяха да навредят повече. Злото се обръщаше срещу себе си. Гоблинът превеждаше полуживите по Ниските Чукари — област, запомнена от хрониките като бойното поле, в което гоблините винаги имаха преимущество пред враговете си, защото бе подходящо за засада.

Скар и Призрак сезираха в изографисаните върху твърдата скала кърваво червени символи. Писанията им бяха повече от непознати, всъщност полуживите не бяха въобще запознати с грубия език на гоблините.

— Дори не знаех, че тази стана има писменост — промълви един от спътниците на Скар и се изплю пред входа на пещерата.

— А, писменост... По-скоро са някакви драсканици, които само клетите изроди разбират — подхвърли друг и всички се разсмяха.

Без Скар, който гледаше внимателно руническите символи и разсъждаваше.

— Зарежи това. — Призрак постави изящната си кокалеста ръка върху рамото на временния си предводител. — Сигурно пещерата води към някой бардак.

Компанията отново избухна в подигравателен смях. Заедно със спомените идваше и чувството за хумор. Циничното.

Докато останалите продължаваха да обсъждат гоблините и мерзостта им, Скар се опитваше да си припомни символите, защото ги беше виждал в далечното си минало някъде. Или поне един от тях. Да, един от тях, приличащ на овал със странен орнамент вътре в него. Зад окръжността беше грубо изваян предмет, напомнящ скиптър. Гоблините не бяха добри художници. Всъщност те дори не знаеха какво значи изкуство. Но като всяка раса и те имаха нужда от символи за отбелязване на различни неща. А този символ, който Скар така внимателно изучаваше, всъщност показваше, че точно в момента полуживите стоят на входа на най-важната...

„... съкровищница, в която гоблините погребваха и кралете си. Скар се изплю на входа на пещерата. Самата мисъл, че някой гоблин може да носи кралска титла го отвращаваше. Мисълта пък, че примитивният им народ, при който цареше още племенния строй, уважава някакви традиции и обичаи го караше да се замисли, дали всъщност собствената му раса не бе прекалено заблудена. Тези същества имаха чувство за принадлежност. Не бяха обикновени грабители и диваци. До няколко поколения може би и те щяха да се развият достатъчно и да се цивилизоват.

— Това тук... Кралски жезъл, а това — златна монета — му обясняваше грубо на развален общ език гоблинът, който беше до него, за начертаните върху скалната повърхност символи.

Скар се заслуша в съществуването, явно опиянено от възможността да обяснява разни неща на чуждестранните посетители. Наемникът и целият му отряд се чувстваха крайно отегчено и изморено от дългия преход през земите на гоблините, но когато предводителят на гоблиновата армия бе предложил на Скар да измени на защитниците на Стомана и да се обърне срещу тях, подкрепяйки гоблиновото нападение, той му бе дал ясно да разбере, че плячкосаните богатства първо ще бъдат закарани в общата съкровищница на съществата. Едва след това, гоблините щяха да започнат подялбата с хората, изменици на собствената си раса.

Макар и не намиращ логика в това изискване, Скар се беше съгласил охотно, виждайки избавление от глада и бедността, както за себе си, така за и другарите от наемническия отряд. Унищожителите на Стомана, хора и гоблини, влязоха в античната пещера, използвана за съкровищница. Всички до един, предани единствено на кесиите си и алчното желание винаги да са пълни...“

* * *

Заслепени от възможността да блеснат пред Мрачния Господар, Инстинкт и хората му следваха фалшиво клатушкация се гоблин, на когото всеки, поне веднъж напивал се през живота си човек, би се изсмял. Съществото играеше ролята си на пияно изключително некадърно и коварният, макар и зле скалъпен план на гоблините, проработи единствено заради непредпазливите полуживи, алчни за почестите на Мрачния си Повелител.

Десетината полуживи тъкмо бяха навлезли в Ниските Чукари, когато първите малки копия на гоблините за нападение от разстояние, полетяха към тях...

... Създанията обаче не знаеха срещу какво са изправени.

Третото копие, щръкнало от защитения с лека ризница гръб на Инстинкт, го накара да се замисли и проумее, че са попаднали в капан.

Другите от отряда също бяха разбрали, че са станали жертва на хитра инсценировка. Всички до един изтеглиха оръжията си.

Инстинкт успя да покоси лъжливия гоблин, повел ги към смъртоносния капан.

В същия момент, в който съществото тупна безчувствено на твърдата почва, стотици от другарите му изпъзяха от различните си укрития и заляха като безмилостен водопад измамените полуживи, които въпреки огромните си бойни възможности, нямаха никакъв шанс срещу многочислен противник, чийто боен стил се ограничаваше чисто и просто в разсичане и обезглавяване.

Пещерата бе лишена от всякаква светлина. Това естествено не създаваше затруднения на Скар и компания, които с неживите си очи виждаха перфектно в тъмнината. След като преминаха тесен,

неохраняем коридор, войните се озоваха в огромна обла зала, чийто таван бе осеян с множество сталактити. Един от тях правеше особено впечатление. Формата му не беше конусовидна, обърната надолу, както останалите. Бе изсечена чудато, изваяна от непознат скулптор във формата на странно Божество. Ветеранът не бе попадал никога на такова нещо, не си спомняше да е виждал фигурата на изобразеното същество в предишния си живот, макар да имаше спомен, че е посещавал веднъж това място. Явно скулптурата, която имаше форма на глава на гоблин с гротескно голям нос, бе направена по-късно. Ветеранът, както и останалите полуживи бойци нямаха възможност да задълбаят в разсъжденията си относно смисъла на окултно оформения сталактит, тъй като за известно време до един, включително и Скар, бяха неимоверно впечатлени от нея. Огромните очи на изваяния гоблин бяха от диаманти. Сапфири, аметисти, рубини и други камъни бяха вградени хаотично в очните ябълки на алчно ухилената скулптора. Скъпоценните камъни осветяваха просторната галерия в различни цветове. Това което, обаче, беше струпано в центъра ѝ не бяха множество златни монети и предмети, а черепите и костите на хиляди умрели гоблини.

Полуживите оглеждаха помещението в продължение на десетина минути без да коментират. Вървяха предпазливо и внимателно, очаквайки някакъв тайнствен механизъм да задейства клопка, която да ги постави в неудобно положение. Години по-късно, когато гоблините щяха да развият индустрията и технологиите си — такива капани и устройства щяха да заемат всеки сантиметър от гробниците и съкровищниците им, но на този етап мястото беше чисто.

Макар и съставена от черепи и кости, почвата под краката на войните бе устойчива, тъй като с времето тленните останки на съществата се бяха слегнали и пресовали. Това правеше евентуалното пропадане надолу невъзможно. Самият терен беше неравен, осеян с множество баири и долчинки. За по-добра видимост Призрак се беше покатерил ловко върху най-високото кокалесто плато. С изпълнено с интерес лице, скаутът помахна на Скар, приканвайки го да се покачи при него. Ветеранът успя, макар и по-бавно, да се озове при намерилия находката войн.

— Погледни — Призрак посочи с пръст най-близко виждащата се стена, — това е крайт на помещението.

Пръстът му започна бавно да се движи, описвайки окръжност около самите тях.

— В тази галерия няма друг изход. Единствения проход, водещ до това място е този, който използвахме.

Скар кимна и прикани скаута да продължи разказа за откритието си.

— Показах ти именно тази стена. Вгледай се по-внимателно.

Предводителят на отрядчето се опита да фокусира мястото, което Призрак визираще. На пръв поглед това си беше съвсем обикновена пещерна стена, осеяна с множество грапавини. Един по-внимателен оглед, обаче, показа на Скар, че част от грапавините, всъщност са изпъкналости, гарнирани с дребни руни. Заровил се в отколешните си познания за гоблините и традициите им, ветеранът успя да прозре, как всъщност е устроена гробницата.

Евентуалният грабител, нахлул в пещерата с обикновена факла, или дори магическа светлина, не би могъл да изучи детайлно стените ѝ. Вместо това би предпочел да рови колосалните камари от черепи.

Там беше и уловката. Гоблините криеха съкровищата в тайници, вградени в стените, заедно с труповете на загинали племенни лидери, чиито мощи бяха положени в отделни ковчези...

„... Наемниците бяха очаквали да бъдат заслепени от блясъка на множество златни монети, бокали и предмети от всякакъв тип. Ето защо повечето влизаха в просторната пещера с ръце над очите си. Това, което ги втрещи, обаче, бе, че вместо в съкровищница, техните коварни съюзници, ги бяха отвели в огромна катакомба.

— Проклети да сте, очаквах да ни заведете другаде! — Скар бе хванал гоблина-водач за шията и насочваше облечения си в метал пестник към лицето му.

Другите от наемническия отряд също бяха наизвадили оръжията си и бяха оформили малък боен строй, който щеше да бъде пометен от гоблините за секунди.

Противно на очакванията на Скар и хората му, чудовищата не ги нападнаха. Стойките им бяха напрегнати. Физиономиите мрачни. Но бойните брадвички и копия си стояха по местата. Едно от съществата, явно смятащо се за говорител на войската на гоблините проговори.

— Това е поредното доказателство колко малко знаете за раса, за която твърдите, че е по-примитивна — гоблинът изви устни подигравателно — и за народ, който смятате за по-зле устроен.

Объркан Скар пусна водача на гоблиновия отряд, който побърза да си поеме сериозно въздух и се изплю пред наемника.

— Нали не очаквахте да сме разхвърляли богатствата, честно заграбени в битка, където ни падне?

За миг импулсивния войн се замисли, след което даде сигнал на другарите си да приберат мечовете си и кимна въпросително и приканващо.

Разбрал намека му, гоблинът-говорител започна да обяснява, а лицето му бе приело гримаса на същество, което е гордо от факта, че е събрало вниманието на останалите:

— Както знаете ние сме военен народ — за всеобщо учудване създаването владееше общия език повече от добре. Може би минаваше за някакъв тип дипломат. — Не губим време в създаване на жилища, живеем в дупките си и носим само необходим багаж. Ето защо не можем да създадем специално хранилище за богатствата, които плячкосваме...

... Ето защо, намерили тази огромна галерия, сме решили да я използваме за това. Но тъй като винаги има шанс да ни нападнат грабители, сме направили така, че тези богатства да останат в тайна.

Скар и войниците му бяха озадачени и слушаха с интерес. В представите, които имаха за гоблините, не влизаха прагматизма и логистиката. Ето, обаче, че съществата им показваха подобни качества. И ги смайваха.

Ветеранът реши да попита:

— Искаш да кажеш, че всичките съкровища са тук? Тоест, държите всичките накуп?... А как си ги разделяте и как разбирате, на кого колко се полага?

Гоблинът вдигна косматите си сивкави вежди.

— Вие хората имате способността винаги да ни изумявате, когато осъществим някакъв контакт с вас — усмивката на дребничкия

войн имаше саркастичен привкус. — Разсъждавате за нас, като взимате за пример себе си и собствения си примитивизъм. И естествено разсъждавате грешно!

Другите гоблини се разкискаха, докато в същото време наемниците стояха мълчаливо и се вглеждаха с ненавист в подигралото ги създаване.

— Какво искаш да кажеш — присви Скар устни, — уроде?

Сякаш не забелязал грубата обида, говорителят на гоблиновата войска продължи разсъжденията, които явно защитаваше твърдо:

— Имах предвид факта, че трябва да излезете от обвивката на собствените си възприятия! Коне с капаци. Мислите се за най-висшата раса, а всъщност сте най-висшите глупци и измекари.

Това бе достатъчно за Скар, чийто двустър меч отново се беше озовал в ръцете му. Високият войн, готов да изтърпи рани от всякакъв характер без да гъкне, но не можещ да преглътне дребна обида, проговори. Гласът му прогърмя в галерията.

— Ще те накарам да се извиниш на колене. Пред всеки един от отряда ми.

— Никога. Момчета, обезоръжете ги!

Заповедта дойде малко неочаквано за наемниците, които не успяха да реагират бързо. Гоблините се нахвърлиха свирепо срещу тях. Заслепен от собствения си гняв, Скар се озова при говорителя на гоблиновата армия и го разсече с един откос. Бойната му дружина успя да се окопите бързо и да отвърне на първоначално разярената атака на съществата.

Скоро галерията се изпълни със звън от стомана и стоновете на умиращите — доскорошни съзаклятници и партньори в нечестивото престъпление...“

* * *

Призрак държеше шепа златни монети в ръката си. Сред тях се забелязваше дребна брошка с вградено сапфирче, както и посребрен пръстен с печат, явно на някой незначителен благородник, сразен и ограбен в битка.

Съкровищата не предизвикваха никаква емоция в полуживия, чиято заключена в клетката на злото душа желаеше единствено гибел и вражеска агония. Останалите от групата им обикаляха безцелно, изучавайки напразно залата за алтернативен изход.

Самият скаут, имащ усет за подобни места и приживе изучавал много крепости и тайници, бе почти сигурен, че гоблините едва ли се бяха погрижили да прокопаят тунел за тайно придвижване.

След като бяха отворили и изучили скритите в стените саркофази, полуживите бяха достигнали до извода, че колкото и различни от човешката раса, гоблините също имаха чувство за традиция, заради йерархията, с която бяха подредили ковчезите с телата на древните им предводители. Именно тя разпалваше мислите на служителите на Мрачния Господар, както и прозрението, колко заблудени са били в миналите си животи.

„Човек се учи и след смъртта си. Жалко е, че тези знания не могат да върнат стария живот и да го обогатят...“ — размишляваше Призрак и наблюдаваше Скар, седнал с кръстосани крака на една камара кости.

Ветеранът, който бе получил наскоро пореден спомен, медитираше, защото му предстоеше контакт с Мрачния Повелител, преди да започне очаквания ритуал (заради който бяха пропътували половината Кралство). За миг, някъде в дъното на изгнилото си сърце, Призрак изпита съжаление към временния си водач.

Макар всички да бяха равностойни слуги на Мрака, той бе нагърбен с по-специални и отговорни задачи. Задачи, чийто тъмен характер разтреперваше дори безплътната фигура на съгледвач, който приживе винаги стоеше настрана от проблеми, действайки тихо, откъм гърба.

Призрак стисна шепата монети и я хвърли върху черепите на едни от хилядите погребани тук трупове на гоблини.

А колко от тях не бяха видели дори грош от плячката, за която се биеха и живееха. И заради която бяха мъртви. И обречени да служат на Него.

Инстинкт и малкото оцелели бойци, които предвождаше, се бяха струпали в незначителна бойна формация, опрели гръб в гръб. Гоблините, нападнали ги изненадващо и целеустремено, сега ги бяха

обградили и бавно стопяваха бойната дистанция. Слугите на Мрачния Господар знаеха, че са обречени. Всички до един се опитаха да се свържат с него, но без успех. Желаеха неговата магия да ги облее и да ги дари със супер сили. Той обаче ги бе предал.

В онзи последен момент, в който гоблините се нахвърлиха и разсичаха полуживите без капка милост, Инстинкт, някога добродетелен и храбър боец, бе благодарен, че не може да изпита болка... Физически.

Защото душата му щеше да остане в плен на Мрака завинаги.

Скар бе прекратил всяка връзка с действителността. Не че тя по принцип означаваше нещо за него. Опитвайки се да се докосне до съзнанието на Господаря си, той трябваше да изостави всички мисли и разсъждения настрана. Трябваше да остави безпътната си материя сама да намери пътя към черната есенция на Мрачния Лорд. Ето защо безпътният Скар или това, което беше останало от духа му, обримчен във веригите на тъмната служба, успя да се свърже с Лорд Нумориус. Цялата есенция на откъслечното съществуване на ветерана се смрази и потрепна, допирайки се до огромната сила и власт, с която разполагаше Мрачният Повелител.

„Да, послушни мой слуга! Тази сила ще бъде твоя. За известно време.“ — усетил страхопочитанието на война, Нумориус освободи гласа си в поробеното му съзнание.

В същото време фигурата на Скар стоеше напълно неподвижна. Случаен наблюдател би решил, че войнът е мъртъв, защото не издаваше никакъв признак на живот. Тялото му бе изоставено.

Останалите от отряда го бяха наобиколили в очакване на новини от Предводителя. След като бяха изследвали щателно цялата гробница и не бяха открили нищо интересно, нетърпението им се изостряше.

Изминаха десетина минути, в които единственият шум идваше от капките вода, ронещи се от озъбените сталактити. Ветеранът отвори отново лишените си от пламъка на живота очи:

— Време е...

Всички до един кимнаха мрачно с нескрит ентузиазъм.

— Трябва да седнете около мен в точно определен ред! — докато обясняваше Скар жестикулираше с ръце, описвайки различни символи.

На бойците, за които военната дисциплина се бе превърнала в първичен инстинкт, отне секунди, за да изпълнят желанието на моментно предвождания ги съратник. Ето защо полуживите бяха легнали около изправилият се Скар, оформящи сложната фигура от два преплетени един срещу друг правоъгълни триъгълници.

Ветеранът се намираше точно в центъра.

— Започнете пълна медитация. Опитайте се да достигнете съзнанието ми и да го обградите.

— А защо? Ако мога да попитам... — намеси се Призрак, вечно буден за детайлите.

— Ще разбереш — беше единственият отговор, с който Скар реши да го удостои. — А сега всички трябва да се съсредоточите...

След няколко бавно изтекли минути, слугите на Мрачния Лорд най-после успяха да освободят съзнанията си от полуживите тела, насочвайки ги към стоящия в средата на оформената геометрична фигура войн. Уверил се, че всички са напълно съсредоточени в заръката му, Скар потърси Господаря си отново.

„За да завършиш вече оформения ритуал, ще ти е нужна кръв.“ — думите, долетели в мозъка му бяха кристално чисти.

„Но откъде бих могъл да намеря такава?“ — непросветен в същината на подготвеното заклинание, Скар бе попаднал в пълно недоумение.

„Своята собствена, робе. Подготви се да усетиш слабостта на смъртния живот отново. И за последно...“

И тогава на ветерана му се случи това, което не бе предполагал, че ще го сполети отново. Почувства душата си отново свободна. Намираща се в тялото и свързана със съзнанието му, но обградена от поробените съзнания на бойните му другари.

Да, Скар отново беше жив. И имаше пълен контрол над себе си. Но бе длъжен да изпълнява желанията на Мрачния Господар. Защото жадуващите живот съзнания на останалите войни от отряда щяха да разкъсат душата му и така да го заличат напълно, само ако се опиташе да им измени.

Да се чувства жив всъщност не беше толкова хубаво, колкото успяваше да си спомни — с нормалното усещане на биещо сърце и нормално движещата се във вените кръв, бяха започнали да работят и всички други сетива.

Лишен от богатото си зрение на полужив, Скар не можеше да види абсолютно нищо в мрачната галерия, освен бледия блясък на покритите с прах скъпоценности, вградени в статуята, намираща се далеч нагоре. За малко войнът щеше да се задуши от липсата на свеж въздух и богатия аромат на плесен, гнило и смърт.

Ето защо първите си минути обратно в живота, Скар прекара в обилна кашлица и дишане на пресекулки. Върнало си човешката топлина, тялото му беше отново негово, но крехко и слабо, независимо от това, че притежаваше силна мускулатура.

Скар беше гладен. Беше жаден. И съжаляваше, че животът му бе върнат, само за да му напомни, колко е зависим от него. Това, което носеше успокоение на война беше, че спомените за това кой е и какъв е, започнаха бавно да прииждат, но той нямаше време да ги подреди. Усещаше мъртвото присъствие на останалите, налягали неподвижно, полуживи. Те служеха безотказно на Мрачния Господар и щяха да убият Скар. Ето защо ветеранът нямаше време, нито да мисли план за бягство, нито да се рее в спомени. Това, което трябваше да направи е да пролее собствената си кръв, за да завърши пъкления ритуал, който щеше да...

Скар не знаеше какво щеше да последва. Знаеше само какво трябва да направи.

Ето как господарят владееше напълно своят роб.

Ветеранът извади добрата стара кама от малката ѝ кания, закачена на колана му. Направи съвършен прорез върху лявата си ръка. Моментално шурналата кръв бе насочена към вътрешността на триъгълника, оформен от телата на останалите войни. Болката, която отдавна не го бе заливала, го накара да изкрещи. За малко дори щеше да изгуби съзнание. Но бойната му издръжливост се обади и ето, че ветеранът успя да запази самообладание. Усещайки, че ръката му е напълно безчувствена, Скар се насочи към другата част от триъгълника, защото тя също трябваше да бъде напълнена. Почвата, която представляваше черепи и гости на множество отдавна погубени гоблини, бе напълно обагрена в алено. Това, което Скар бе жертвал в тази част от смъртоносната фигура, беше кракът му.

Болката беше неопишуема. Длъжният да се подчинява воин се влачеше към самия център на триъгълника, където щеше да плати последния кръвен данък.

Скар не се самозалъгваше. Щеше да умре отново. Този път по собствено желание, ясно осъзнавайки, че го прави в името на Мрачния Лорд, владеец зеления Камък. Самоубивайки се, Скар щеше да се отрече от живота си и да върне душата си в плен.

Успял да се довлече до центъра на фигурата, бележеща жертвения ритуал, ветеранът вдигна с последни сили кървавата кама. И преряза гърлото си...

В същото време душата му бе разкъсана от ужасяваща агония...

Мрачният Господар пристъпи в пещерата-гробница, готов да подчини и пороби душите на хилядите гоблини там. Те бяха единственото богатство за Нумориус. Хиляди войни, които щяха да му служат и да му помогнат да унищожи Кралството на хората. Напълно и завинаги.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НАДХИТРЕНИ

Той виждаше душите им. Потънали в дълбок покой и летаргия, те или кръжаха безцелно, образуващи облак, чийто цвят бе близък до пепелявия, или стояха в пространството. Всички до една покварени от различни злодеяния приживе. Душите на гоблините, които щяха да му служат...

Но имаше един малък проблем. Нумориус се нуждаеше от дни, които да прекара в медитация и да концентрира цялата си енергия, за да започне груповото прераждане на мъртъвци. Ето защо Мрачният Лорд не можеше само да призове обратно към живота мъртвите създания. Макар способностите на Камъка да му позволяваха да владее тази есенция от съществуването, Нумориус беше само човек, ясно осъзнаващ, че без Камъка би бил един дребен магьосник, жрец от среден ранг, стоящ винаги в сянката на Великия Мъдрец, който притежаваше Камъка на Изцелението. Затова Нумориус бе предприел собствено изследване и бе открил Камъка на живота, а после — въстанал срещу всичко и всички. Защото бе алчен за власт и амбициозен. И защото виждаше опасността властта, която Роландан притежава като водач на жреците, да се изроди в тирания.

Тези мисли тормозеха постоянно Мрачния Лорд и не му даваха покой. Те го бяха последвали и тук — в гробницата, където жалката му марионетка го беше призовала, стриктно следвайки нужните стъпки на ритуала. От такива слуги имаше нужда Мрачният Лорд — безволеви и безупречни в изпълнение на поверените им задачи. Затова и Нумориус бе избрал да възражда във предстоящата Втора вълна мъртви гоблини. Безскрупулната и алчна раса бе перфектно олицетворение на злото. Повелителят на Камъка на Живота щеше да се погрижи пътят им към разрушението да продължи и отвъд смъртта.

Галерията бе притихнала и прекалено задушна. Нумориус покри носа си с част от плаща, попивайки бледия аромат на парфюм от рози.

Мрачният Господар се грижеше за външния си вид постоянно. Осъзнаваше, че суетата може да се счете и като проклятие за човек, който има постоянна нужда от свободно време, за да управлява, но от друга страна бе и типична кралска черта. А той трябваше да свиква, защото амбициите му стигаха до престола, но не се ограничаваха само до там. Нумориус щеше да обяви война на целия свят, опиянен от силата, която беше овладял.

След като успя да си поеме нужното количество свободен дъх и аромат, Мрачният Лорд си наложи да потисне обонянието си и да се заеме колкото се може по-бързо със заклинанието по събиране на души.

Когато бе открил Камъка, Нумориус бе изпаднал в толкова силна еуфория, че почти бе изгубил разсъдъка си. Естествено, той си нямаше и понятие как да борави с него, но благодарение на връзките му в Островните Кралства, Лордът бе намерил познавач на древните легенди, витаещи върху територията на Силвернада, още преди основаването ѝ. Островитяните, вкопчили се в търговията и собствения си просперитет, нямаше как да откажат на високия бял човек, идващ от Кралството. Не и щом той носеше злато.

Магията за събиране на души можеше да бъде разчетена още в първите скриптове на Камъка. А за маг от ранга на Нумориус, научаването и подчиняването ѝ не беше особена трудност.

Повечето мъртви души не забелязваха живите, както и обратното. Това беше разделителната граница между двете материи, която ги поставяше в баланс една спрямо друга. Без нея би станал абсолютен хаос. Това бе първото знание, което Нумориус бе получил, изследвайки текстовете, преведени от поверения му островитянин.

Второто нещо, което Мрачният Лорд научи, изследвайки магията на Камъка бе, че единствения начин, по който той може да покори душите на умрелите е да привлече вниманието им, т.е. да ги накара да го забележат. Кое то беше изключително опасно, защото жадни за живот, те щяха да го погълнат.

Като част от Съвета на Мъдреците, магът бе стигнал до високия си ранг, благодарение на уменията си и неизчерпаемата енергия, която притежаваше още с раждането си. Мъдреците имаха заложиби в спиритуализма или общуването с мъртвите, но за целта заклинателите

на Целебния Камък издигаха защити между себе си и душите на умрелите, за да се предпазят.

Нумориус обаче трябваше не само да общува с мъртвите гоблини, той трябваше да ги пороби, ето защо не биваше да издига преграда между себе си и тях.

Имаше само един начин, по който той да успее. Начин, забранен от Кралството и силите на доброто, които олицетворяваше.

Мрачният Лорд притежаваше Аморфид-компаньон, който виждайки и живата, и неживата материя, можеше да разваля преградата между двете. Именно чрез Аморфидите, мъртвите души понякога се появяваха в Кралството под формата на духове и феномени, и тормозеха простолудието. Естествено за свое удоволствие.

Амофидът, който Нумориус бе успял да призове, бе приел формата на черен гарван. Най-обикновен черен гарван, чиято необикновеност бе отразена в смарагдово зелените му очи. Покорни единствено на себе си, Аморфидите често напускаха хората, дръзнали да ги призват. Запленен обаче от силите, които Мрачният Повелител притежава, Пту беше решил да остане в реалния свят, където бе призван да живее чрез новия си Господар, изсмуквайки част от иначе безсмъртния, благодарение на Камъка на живота. Едно покварено съжителство, което и двамата приветстваха.

Пернатото същество се беше загърнало в плаща на Господаря си. То умееше да вижда през него, без да се открива за света. Нумориус често общуваше с Гарвана-Аморфид, като му споделяше мислите и плановете си. Успял да свикне с острата миризма на влага и задух, Мрачният Господар се бе съсредоточил върху предстоящата магия. Сумракът в галерията не го притесняваше. Не го притесняваше и безплътното присъствие на покорните му войни. Страхът на Лорда, обаче, идваше от неживата материя, с която щеше да се сблъска след броени минути.

— Не се притеснявай, Единствени! — гарванът проговори с плътен и дълбок глас, издаващ едновременно и интеллигентност, и някаква древна и огромна пошлост. — Те не притежават силата, която притежавате Вие. Много скоро ще са в капан.

— Да, така е — пулсът на Нумориус започна да се нормализира. — Но какво, ако все пак ме надвият.

Ако притежаваше усета за човешките реакции, Пту щеше да изгледа въпросително и отегчено Господаря си. Вместо това, Аморфидът продължи да го уверява.

— Мога да усетя всяко настръхнало косъмче във вас. А не трябва! Не и от неувереност. Позволете на магията да ви изпълни!

Нова вълна увереност изпълни гърдите на мага. Всичките амбиции и жажда за власт се вляха в трудно изчерпаемата му магическа енергия. Те щяха да са волята и острието на действията му.

Стиснал жезъла си до предел, в който кокалчетата на ръцете му щяха да разкъсат плътта, Нумориус успя да призове магията на Камъка. Сферата избухна в зелен пламък, който не изгаряше. Той само изсмукваше. И живота. И смъртта.

Гарванът се показва иззад финия плащ на Мрачния Лорд и разпери криле във въздуха. За нормалното човешко око, съществува бе само една птица. За неумиращите души на блуждаещите, мъртви гоблини в галерията, това бе Аморфид. Пту започна да се издига към тавана, събирайки вниманието на все повече и повече души, след което започна да кръжи из цялото огромно помещение. Всички те започнаха да го следват, но от дистанция, заинтересовани от това, което е и което явно иска да им покаже. След като обиколи цялата галерия обстойно, аморфидът започна да се връща към Господаря си, следван бавно от неспокойните души на хиляди гоблини, движещи се този път организирано и с цел. След което кацна върху рамото на Мрачния Лорд, разкривайки го за следващите го безтелесни мъртъвци.

Обикновено душите се страхуваха от хора, подчинили аморфиди, защото често същото им предстоеше и на тях. В момента, обаче, гоблините усещаха, че имат числено превъзходство като души и бяха убедени, че могат като нищо да се нахвърлят върху живото същество и аморфида му, които безразсъдно бяха нахлули в мястото им на вечен покой.

Душите искаха да разкъсат всяка есенция на живота, криеща се в неканените нарушители. Нумориус усещаше техния глад и озлобление, затова бе започнал да трепери. Гарванът стискаше рамото му толкова силно с ноктите си, че успя да разкъса копринения плащ, под който шурна тъмната кръв на Мрачния Лорд.

— Сега! — изкрещя съществуващото.

Тъкмо, когато душите на гоблините бяха наобиколили Нумориус с намерението да изпият живота му, той изрече две прости магически думи.

В този момент зеленият пламък на Камъка се откри и за неживите. В него се криеше толкова много магия и толкова много живот, който можеше да бъде изсмукан. Измамани, душите на гоблините се втурнаха в безплътния си полет към жезъла и закрепената за него сфера, сигурни че ще пируват и с нея, и с Повелителя ѝ. Те не можаха да прозрат капана, който им готви.

Камъкът на живота започна бързо и хищно да поглъща душите на мъртвците, а скоростта, с която се вливаха в него, нарастваше все повече и повече. Веднъж попаднали там, те започваха да агонизират, пищейки с нечовешки стонове, които отекваха дори в реалността.

Разбрали, че всъщност сферата ги е подлъгала, насочилите се към нея по-далечни души, се опитаха да се отскубнат от заплениващата ѝ магия и да избягат някъде, където и да е.

Нумориус изрече още две думи, при което зеленият пламък започна да се движи все по-хаотично. От самата му сърцевина изскочаха безброй тънки и подвижни езици, приличащи на камшици, които неумолимо започнаха да преследват бягащите души.

Бяха обречени. Щяха да Му служат и да се подчиняват, което естествено нямаше да ги спаси от мъченията, които ги очакваха зад кристалните стени на Камъка на Живота.

Пламъкът се беше образувал около сферата, а зелената светлина идваше от множеството зелени точки по нея. Колкото повече ставаха — толкова по-силна ставаше светлината. Тези зелени точки бяха душите на гоблини и хора, поробени завинаги от Мрачния Лорд. Там беше заключен и Скар, който виждаше, осъзнаваше и усещаше всичко болезнено, защото знаеше, че му предстои ново прераждане. Още по-мрачно и безволево съществуване.

Изведнъж зелената светлина угасна и в галерията отново се възцари мрак. Лорд Нумориус се усмихна заговорнически, след което се свлече на колене върху студената костна могила, където доскоро бе стоял прав. След като отпусна жезъла в скута си, той хвана нежно и грижливо птицата, вкопчила се в рамото му, и започна да я гали с

изморени и бавни движения. После двамата напуснаха пещерата-гробница, насочвайки се обратно към владенията си.

Там Мрачният Лорд и Пту щяха да отпочинат, защото ги чакаше още много работа. А истинската агония за пленените души тепърва предстоеше.

... В същото време стотици живи и настървени до краен предел гоблини нахлуха в галерията с намерението да избият до крак и втората група нашественици...

Скар нямаше време да мисли. Инстинктите му на боец реагираха преди още първите мисли да долетят в главата му. Изправен и въртящ над главата си меч, пропит с гоблинова кръв, Скар осъзна, че отново е „жив“ в разгара на битка. Нямаше време да размишлява около последните събития, сполетели съществуването му, което в последния час бе загубило и получило наново тленност. Двуострият меч описваше дъга след дъга, покосявайки ниските, жилави, крещящи насреща му фигури.

Гоблините връхлитаха вдигналите се след ритуала полуживи бойци, като не им оставяха време да си поемат дъх. Не че слугите на Мрачния Господар имаха нужда от въздух. Това, обаче, не ги облекчаваше. Врагът имаше числено превъзходство: стотина към един, а резултатите не бяха в полза на Скар. Главите на няколко полуживи бойци от отряда му се въргаляха в криптата, смесвайки се с останките на гоблините. Явно бе, че гробницата щеше да стане подслон за още много мъртъвци. Шансът отрядът, служещ на Лорд Нумориус, да срещне края си тук, също бе реален. Само за минути цялата галерия се претърпка от същества, желязци смъртта на неканените гости. На полуживите им се наложи да направят нещо, което, предвид унищожителния им характер, бе ново, но бе единствената им отчаяна възможност да дадат отпор — да се прегрупират в защитна формация.

Крегорор беше предвождал достатъчно битки, за да може славно да носи званието военнокомандващ. Специфичното за всяко племе гоблини беше, че главнокомандващите военни операции същества не се задържаха дълго в тази си позиция, тъй като обикновено измираха бързо в постоянно водените битки. Крегорор обаче се беше задържал на това почетно място, защото бе подчинил кръвожадната си природа

на здравия разум, приветстващ дългото и здравословно съществуване. Ето защо гоблинът не се биеше в челните редици на войските, които предвождаше, а стоеше на стратегически удобно за наблюдаване място и командваше. И това, което виждаше от една могила, в близост до входа на гробницата, никак не му харесваше. Вярно, че първата група нашественици, които бяха подмамили и вкарали в капан се бе оказала корава, но това, което Крегорор виждаше в момента, надхвърляше всичките му опасения и очаквания. Това не бяха истински хора, поне не такива, каквито бе виждал преди. Главнокомандващият нямаше проблем с това да прахосва гоблини, хвърляйки ги в битка, в която са обречени. И без това гоблините се излюпваха и обучаваха бързо.

— Скуийз — военният командир махна на седящия наблизко и също наблюдаващ битката гоблин, — ела, имам план!

Призованото същество се появи и вдигна рамене в очакване на заповеди. Гоблините не признаваха особено етикецията и специалното отношение към по-висшестоящ, естествено ако не беше самият им вожд.

— С колко бойци разполагаме в гробницата? — мълниеносно долетя въпросът на Крегорор.

— Мъртви или живи? — въпросът не бе успял да притесни Скуийз, който се водеше нещо като съветник на главнокомандващия. Това, с което се различаваше от останалите гоблини, беше умението му да борави с цифри — рядък талант сред съществата.

— Естествено, че живи.

— Имаме 134 в галерията, в момента прииждат още 200 от нашите. До броени минути очакваме да се включат и други отряди на подчинени от вас командири с по-нисък ранг.

— Отлично! — Крегорор кимна удовлетворено, а в очите му се четеше интелигентност. — Дай нужните заповеди, тези които прииждат да не влизат.

— Но вие знаете, че не можем да победим с тези, с които разполагаме тук вътре. Вече са 112. — Докато говореше с висшия си командир, Скуийз не откъсваше преценяващия си поглед от центъра на галерията, където ясно се открояваше битката, в която полуживите бяха образували почти несломим обръч от добре наточени мечове, който не прощаваше на нито един гоблин, дръзнал да нападне безразсъдно. А такива имаше много.

Крегорор, който също не откъсваше поглед от сражението, отвърна:

— Да, така е. Това е враг, който се нуждае от специално отношение. Няма нужда да хабим толкова войни.

— Как да постъпим тогава? Нима можем да оставим противниците си ненаказани?

— О, не. Последвай ме... — Крегорор се насочи към изхода на пещерата. — Разпoredи на хората си да мобилизират тези, които току-що пристигнаха пред гробницата да започнат Танца на Гоблините.

— Танцът на Гоблините? Сигурен ли сте? — Скуийз изгледа изумено командира си.

— Да, и отговарям напълно пред вождата за решението си.

— Така да бъде. Ами тези 98, които продължават сражението.

— Нека го продължават, можем да си позволим такава загуба, в името на добре сломения враг.

Двете същества напуснаха не след дълго пещерата, като всички останали гоблини им правеха път, къде от уважение, къде от уплаха. Скуийз и Крегорор принадлежаха към древната подраса на гоблините, наречена проггоблини. Подраса, славеща се с повече интелект и хитрост, доказателство за това как силата на острия ум, едновременно и превъзхожда, и контролира тази на остроото оръжие.

Скар и Призрак бяха опрели гръб в гръб. Полуживите имаха нужда един от друг повече от когато и да било. Споменът за едно чувство, загърбено с новия живот, ги бе осенило и им даваше допълнително сила и скверна енергия — чувството на страх, което водеше до ожесточение, при тези, които бяха обучени за хладнокръвни бойци. Призрак отдавна бе изпразнил кочана си и захвърлил надалеч лъка си, като оръжията, с които разполагаше, бяха два къси, но смъртоносни кинжала. Полуживият ги въртеше със смайваща бързина и правеше на каша всеки доближил го гоблин. Съществата в повечето случаи дори не успяваха да разберат какво се е случило.

Коренно различен в бойния си стил беше Скар, който сечеше гоблините като касапин. Обляна напълно в кръвта им, леката му, идеално прилепнала и пасваща броня отдавна бе загубила металическия си цвят.

Тъй като гоблините ги нападаха на талази, без бойни формации, падаха бързо осакатени и мъртви. Много често се случваше, размахващ двуострия си меч, Скар да покоси някои от враговете на Призрак, дебнещи го отстрани.

Обръчът, който бяха сформирали първоначално, бързо бе развален. Тъй като някои от полуживите бяха посекли други в бойния си устрем, Скар бе осъзнал, че прекалената им унищожителност в предишни битки ги бе лишила от нуждата да създадат и упражнят боен стил като отряд. Фактически те се водеха отряд, само на теория. Всеки се биеше, както му идваше, несъобразявайки се с другарите си.

Ето защо от полуживите бяха останали само четирима. Скар и Призрак опрели гръб в гръб, някак странно съчетали се, и други двама, заобиколени от кръвожадните гоблини.

Ветеранът нямаше време да гледа как се развива ситуацията при бойците му. Бе заобиколен от достатъчно, желаещи смъртта му създания.

— Имаме ли план? — смразяващият глас на Призрак долетя иззад гърба на Скар.

— Бием се, докато изколим всички. Това е... — отвърна ветеранът.

— Звучи добре, но колко можем да издържим още? — изсъска Призрак, като този път, примесен с шума от битката, гласът му наистина звучеше ужасяващо.

— Колкото, толкова... — в момента, в който Скар отговори, една брадвичка го удари в прасеца, малко под сгъвката на коляното.

Полуживият войн отвърна яростно на дръзкия гоблин, не защото усети болка, която да го разгневи. Скар бе раздразнен по-скоро от това, че допускаше все повече и повече гоблини опасно близо до себе си. Той перфектно осъзнаваше, че ако беше жив — щеше да е умрял стотици пъти, което всъщност предпочиташе, защото споменът от преживяното преди битката го тормозеше много повече от всеки връхлитащ враг.

Налагаше се, обаче, да оцелее в това сражение, за да може да си отмъсти на мрачния Господар за всичко, което му причиняваше. Заради това, че държеше душата му в плен и затова, че трябваше да е вечен роб. Едва след като освободеше душата си, Скар щеше да е доволен и да се потопи във вечния смъртен покой. Войнът перфектно осъзнаваше

това и се надяваше да има възможност да предаде Господаря си възможно най-скоро, защото усещаше волята си по-слаба с всеки възвърнал се спомен. Призрак нямаше такива проблеми като Скар, нито с битката, нито с предаността си. Скаутът бе отличен и бърз боец, избягващ всяко нападение и отвърщащ смъртоносно. Зараян в мислите си, Скар пропусна да отбележи първия силен трус, който разлюля залата, пращайки на земята дузини от неочакващите го гоблини. Полуживите се задържаха изправени и не нарушиха бойните си пози. Гоблините обаче бяха объркани и вторият трус, който дойде след броени секунди, ги накара да изпаднат в паника.

Ветеранът свали меча си, забелязвайки как враговете му са се отдръпнали. Създанията започнаха да бягат хаотично без посока като хлебарки, подчинени на собствения си ужас. Третият трус изпрати Скар на едно коляно. Множество сталактити почнаха да се накъсват и падат.

Четвъртият трус започна да руши галерията.

Всичко се случи изумително бързо. Трус след трус. Множество ронещи се скали и сриващи се могили от кокали и черепи заплашваха да погребат завинаги Скар и компанията му, както и гоблините, с които доскоро бяха в схватка.

Някои от гнусните създания тръгнаха към изхода на пещерата... но там собствените им другари ги покосяваха и крещяха заповеди. Дезертърството не беше нещо ново за подмолната раса. Крегорор добре бе предвидил това. Ето защо бе оставил най-верните си бойци да охраняват изхода. Никой не трябваше да напуска. А в образувалата се суматоха, почти никой не се и опитваше.

Скар се огледа за войните си. В същия момент видя как огромен сталактит се стовари върху един от тях и буквално го смаза. Шансът да е оцелял, не съществуваше. Разбрал, какво ще сполети и него, и останалите, ветеранът извика първо Призрак, после Обелиск. После... Скар се огледа отново — бяха останали само те. Трима.

Нямаше време да размишлява над този факт. Слугите на Мрачния Господар трябваше да се измъкнат от срутващата се гробница възможно най-скоро. Оръжията им им поправяха път. Не след дълго, срещу тях полетяха множество малки секири и брадвички. Предупредени, гоблините, които охраняваха изхода, се опитваха да ги забавят, обстрелвайки ги с метателните си оръжия.

Бяха изминали едва няколко метра, когато пореден, този път огромен трус разцепи цялата земя от кости. Огромна пропаст започна да зее от единия край на галерията, като поглъщаше всичко, което имаше в нея. Богатствата на гоблините, както и тленните останки на хилядите погребани там, щяха да потънат за броени минути, повличайки всички живи войни, опитващи се да избягат от пещерата.

Полуживите трябваше да се разделят и да се опитат да стигнат до изхода от различни посоки, за да не се наранят един друг, проправяйки си път през множеството паникьосани гоблини. Създанията не знаеха какво да правят. От едната страна ги посичаха ужасяващите врагове. От другата страна собствените им съратници им отвръщаха със стомана. А пещерата щеше да се срути напълно съвсем скоро.

Една бойна брадвичка прелетя на сантиметри от кокалестия врат на Призрак. Осъзнал, че за малко да бъде обезглавен, той хвърли едната си кама по посока на стрелеца, забивайки я прецизно в гърдите му. На няколко метра от него Обелиск нанизваше на сабята си по няколко гоблина. Незащитени от броня, създанията бяха удобна цел. Пещерата се клатеше и тресеше. Конвулсиите разрушаваха спящата от векове скала и почва.

Ето че Скар стигна до гоблините, охраняващи изхода, и започна да ги избива със светкавична бързина. Много скоро моралът на все още живите „пазители“ ги напусна и те също започнаха да бягат към изхода на пещерата. Към него водеше тунел, твърде тесен за толкова много живи същества. Не след дълго, движещи се като подплашен добитък, гоблините започнаха да се стъпкват един друг.

Скар влезе в тунела. Мечът му, служещ вярно, проправяше път през плътта на бягащите създания. Призрак бе вторият от полуживите, успял да влезе в тунела. Между него и Скар имаше две дузини гоблини. Самият тунел също се рушеше, но по-бавно, сякаш не самата галерия бе станала обект на земетресение, както ветеранът си мислеше, а имаше конкретен тласък върху нея...

... Той естествено не знаеше за стотиците гоблини, които изпълняваха Танца на гоблините върху й. Самият танц представляваше ритуал, с който се сриваха крепостни стени и както Крегорор хитро бе преценил — скални масиви. Тактика, която щеше да погребее, както бойците му, така и трудните за надвигане в битка нашественици...

Скар и Призрак бяха вече един до друг в тунела, когато чуха резкия звук от тонове сриваща се скала, предшестващ пълното разрушение на галерията. Всички бягащи в тунела бяха пратени върху хладната земя. Полуживите се окопитиха по-бързо от гоблините, а оръжията им се озоваха за секунди в ръцете им.

— Дотук с богатствата на гоблинчетата. Както и с диамантения им сталактит — подхвърли злобно и шеговито Призрак, вадейки кинжала си от все още топлия труп на някакъв гоблин.

Без да обръща внимание на шегата му, Скар попита:

— А Обелиск, къде е Обелиск?

— Тук съм — полуживият войн изникна от коридора, по който току-що бяха свили.

— Значи ни настигна, а? Има ли други гоблини зад нас? — долетя въпросът на Призрак.

— Не, но трябва да изчезваме. Тунелът също започва да се срутва, макар и постепенно.

Полуживите нямаха нужда от повече разговори. Сега, когато тунелът бе опразнен от гоблини, беше по-лесно да бягат.

След броени минути излязоха от пещерата, където ги посрещнаха ярките лъчи на слънцето, отразени върху стотици метални остриета на брадви и секири... Креггор, главнокомандващ няколкостотин гоблини-бойци, бе решил да остане до последно в местността пред гробницата, правилно предположил, че враговете могат да се измъкнат живи.

Сега проггоблина щеше да елиминира и този последен шанс.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЛАНИРАЩИ

Капаците на прозорците в „Щастливия пътник“ бяха високо вдигнати, така че да осветяват всички помещения в странноприемницата. Самата сграда бе майсторски боядисана и полирана, а надписът на входа, намиращ се непосредствено до нарисувания облик на благородник бе позлатен. Несъмнено скъпо заведение. Едно от най-скъпите в столицата, където идваха обикновено да обядват и закусват знатни господа, най-често търговци или пътуващи благородници. Предвид високите си цени, странноприемницата бе рядко посещавана. За това допринасяше факта, че се намираще в един от най-скъпите квартали на Бриляна — Златната дъга. Беше разположен до източната стена на крепостния зид на кралския дворец, така че сутрин винаги бе огрян от пронизващи слънчеви лъчи, които правеха квартала наистина да изглежда златен. В него нямаше място за престолюдието.

Ханджията бършеше дъбовия плот на бара за кой ли път — не защото бе мръсен, а от скука. Стените на странноприемницата никога не бяха ставали свидетели на кръчмарски бой. Мебелите, украсени от фина дърворезба, никога не бяха чупени. Старият Роб държеше заведението вече тридесет години, наследил го от своя покоен баща. Самият съдържател не беше напускал богатия квартал никога, само защото нямаше какво да прави извън него...

След като свърши с поредното търкане на бара и съдовете до него, Старият Роб вдигна въпросително поглед към единствените посетители, които бяха отседнали вече пети ден. След като всички му показаха с различни жестове, че не желаят нищо, старият и прегърбен ханджия се насочи към една от малките стаички, в които само той влизаше. Доволен, че не трябва да се ангажира с желанията на странните посетители, чиято работа в столицата не го интересуваше, старецът можеше спокойно да се отдаде на мръсни занимания с десет

годишното момиче, което държеше под ключ в малкия си килер и което лично бе купил от тържището за роби в столицата.

В съседното помещение, което се водеше всекидневна на странноприемницата, закусваха мълчаливо Лилиен и Стийл — най-рано събудилите се спътници по неволя. Въздухът между двамата беше изключително тежък. Докато красивото, но и невероятно жилаво момиче пиеше кафе, личният телохранител на Великия Мъдрец се наливаше с вино и човъркаше с вилицата си някакво месо, мляскайки шумно. Беше едва десет часа сутринта, а на Лилиен ѝ се гадеше от обноските и поведението на дългокосия зеленоок мъж. След няколко мига погнусата ѝ се насочи в друга посока.

От близкото помещение зад бара се чува стонове и плач на младо момиче. Лилиен не можеше да се стърпи повече.

— Защо не станеш и не отидеш да го накараш да спре. Това е едно от най-уважаваните заведения в Бриляна до сами двореца и просто... не мога да си обясня... — възмущението ѝ бе явно.

Стийл продължаваше да мляска, приковал поглед в чинията си, незаинтересован от оплакванията на спътницата си.

— Ако не го направиш ти, по дяволите, ще отида аз! — гневните ѝ думи бяха съпроводени от демонстративно ставане от масата.

Зеленоокият войн прикова пронизващия си, злобен поглед в нея, хвърляйки на масата току-що оглозгана пилешка кълка:

— Но не бива да го правите. Би било проява на ниска култура многоуважавана дама като вас да прави забележки на добродушния съдържател, погрижил се предоволно за благоденствието ѝ.

Пропитите с гнусен сарказъм думи не ѝ убягнаха:

— Остави подигравките си за други, мен не можеш да ме засегнеш.

— Но аз дори не целя да го правя. А и кой би се засегнал от истината? — в опит да направи реверанс в седнало положение, войнът събори чинията си, а остатъците храна се разпиляха по лъскавия под.

— Каква истина? Добродушен съдържател, който изнасилва младо момиче на метри от нас. Момиче, което трябва да я защитим. Да я измъкнем от този затвор в името на честта си.

— Добродушен съдържател, който ѝ дава храна и подслон... — тонът на Стийл бе станал хладен и сериозен. — Стаичката ѝ може и да

е затвор за нея, но в същото време е и преграда от студените улици, където всеки един разбойник може да я изнасили със същата лекота.

Лилиен мълчеше, но по свиващите и отпускащите ѝ се юмруци можеше ясно да се разчете спотаения гняв. Местейки поглед от жлъчния войн към вратата, от която все така долитаха звуци на плач, примесени с ругатни и звуци от удари, татуираното момиче наистина не знаеше как да постъпи.

— Можеш ли да я защитиш от глада и студените вечери?... — Стийл продължаваше да не откъсва преценяващия си поглед от нея. — Дори простодушният, потънал в идеали сър Лотлансен не би се намесил.

— Нима той е като теб? — отвърна с навъсен тон Лилиен, заемайки отново мястото си на масата. — Безсърдечен и подмолен мъж...

— Правилно каза — мъж. Май размислих. Може да отида при ханджията. — Дългокосият войн изкриви устните си в грозна усмивка. — Да видим за колко златни монети ще ми позволи да се включа във веселието му.

Това преля чашата на търпение у Лилиен. Блъскайки масата, тя му изкрещя в лицето:

— Отвращаваш ме!...

Реакцията само разсмя спътника ѝ, чийто поглед бе леко натъжен, заради празната чаша вино.

Лилиен тъкмо бе решила да отиде и да се саморазправя с ханджията, когато по стълбите, водещи към втория етаж на заведението, където отсядаха гостите, се чуха стъпки. Звуците на тежък ток и тракаща катарамата идваха несъмнено от кожените ботуши на Ехоу. Прозявайки се, магът слезе във всекидневното помещение на странноприемницата и изгледа въпросително останалите.

— Каква е тази врява? Не оставяте човек да вземе сутрешния си тоалет на спокойствие. Ако заведението беше пълно, сигурно всички щяха да ви чуят.

— Всички освен онези там, които са достатъчно заети — Лилиен кимна към стаичката зад бара.

Сядайки до Стийл и оглеждайки отегчено масата и бъркотията, която зеленоокият войн бе оставил на земята, Ехоу отвърна:

— Аа... Това ли? Нещо обичайно за повечето странноприемници. По-добре не се месете. Стариат Роб има много познати в двора. Някои с по-знатно потекло от вашето.

— И какво? Искаш да ми кажеш, че ти, уважаван магистър по магия и близък приятел на Великия Мъдрец, одобряваш това, което се случва. — Лилиен насочи гнева си към него.

— Не съм казал, че го одобрявам. Някои неща са такива, каквито са. Не можем да променим нещо, което е закономерност в съвременното ни общество — философският дух, изпълващ тона му, караше Лилиен да се ядосва още повече.

Видяла, че няма да получи подкрепа от спътниците си, тя отново седна на мястото си, втренчена във все още пълната си чаша кафе. Откакто се помнеше, обичаше да пие кафето си бавно. Нещо като сутрешен ритуал, който обаче трябваше да наруши в тепърва започващия наемнически живот.

— В името на камъка, къде ми е чаят? — троснато промълви Ехоу, обърнал поглед към празния бар.

След няколко минути още по-тегаво мълчание в странноприемницата влезе сър Лотлансен, следван от Ллойд. Лицата и на двамата бяха ведри, в пълна противоположност на останалите им спътници, седящи мълчаливо на масата в заведението.

След като и двамата заеха местата си на масата, сър Лотлансен проговори:

— Имаме новини. И добри и лоши. Откъде да започнем?

— Откъдето и да е... — отвърна безучастно Лилиен, все още оскърбена от доскорошно разменените със Стийл думи.

— Какво има, милейди? — побърза да я попита рицарят, който от всичко най-не понасяше вида на оскърбена дама.

— Не съм никаква милейди, не и сред мъже като вас — дойде язвителният ѝ отговор.

Неразбиращ какво става, мустакатият рицар предпочете да замълчи и да потъне в собствените си мисли. За да разбие буреносния облак напрежение, проговори Ллойд:

— Предстоят ни важни дела днес. Най-вероятно ще напуснем столицата още тази вечер. Но първо трябва да закуся.

— А аз трябва да пия чай! — рече за пореден път Ехоу.

Чул гласовете в общото помещение, ханджията се появи зад бара, готов да обслужи новодошлите клиенти. По челото му бяха избили капки пот. Потривайки в една кърпа леко кървавите си ръце, той попита:

— Какво ще желаете, многоуважавани господа?

Пръв се обади икономът.

— За мен бъркани яйца и бекон.

— Една кана ментов чай — пригласи му Ехоу.

— За мен само чаша, за да споделя сутрешното кафе с лейди Лилиен.

Стийл мълчеше, явно забавлявайки се с обстановката.

След като съдържателят ги обслужи един по един, погледна отегчено мизерията на пода и вдигайки безучастно рамене, започна да я почиства. За целта използваше същата кърпа, в която бе обърсал порано изцапаните си ръцете. Всички закусваха мълчаливо, а Лилиен не отместваше поглед от ханджията, който мудно търкаше пода. Накрая не се сдържа:

— Какво й стори, мръсно?

— О, нищо. Просто малко прокърви... Знаете ги младите момичета — теснички са. Но пък аз се погрижих — ханджията огледа усмихнато гостите в заведението си без да почувства смущение дори за миг.

Стийл и Ехоу споделиха усмивката му, докато сър Лотлансен, явно още не разбрал напълно историята, се пулеше глуповато.

— Свиня! — обидата на Лилиен дойде толкова неочаквано, че Ллойд се задави, а Ехоу втренчи пронизващия си поглед в нея.

— О! Я, гледайте, младата принцеска се меси, където не ѝ е работа! Това е моята странноприемница и ще правя каквото си искам — тонът на Стария Роб беше присмехулен.

— Ще видим дали ще си толкова самонадеян, когато опиташ стоманата ми — афектираното момиче сложи ръка на канията си.

— Лилиен, спри! — Ехоу започна да жестикулира, опитвайки се да привлече вниманието и.

— О, не. Оставете я да буйства. Така най ѝ обичам. — Дебелият ханджия облиза устни. — Може би пък ако ми я дадете за един час, ще я вкарам в пътя, щот май от т'ва има нужда.

Отдавна подала се на гнева си, Лилиен извади късия си меч от канията и с ловко движение се озова на сантиметри от ханджията. Втрещеният и неочакващ атаката мъж отвори уста в опит да извика, очаквайки острието да го пронизва. Никога през живота си Старият Роб не беше попадал в някаква схватка и не знаеше как да реагира.

Но удар така и не дойде. Масата потрепери за няколко секунди. Ехоу редеше някакви непознати за другите думи. Лилиен застина в бойната си поза, парализирана достатъчно, за да може ханджията да се отмести и да побърза уплашено да се върне към бара.

Самата Лилиен чувстваше, че е парализирана и това я ядоса. Можеше да използва само разсъдък си, но той не ѝ помагаше. Напротив. Само доразпалваше яда ѝ.

След няколко минути, в които Ллойд побърза да довърши закуската си, Ехоу реши да свали заклинанието си от нея без да ѝ каже. Получила неочаквано пак контрол над крайниците си, Лилиен се строполи на пода.

Сър Лотлансен стана бързо от масата и ѝ подаде галантно ръка. Тя обаче отказа. С ловко движение и високи вдигната глава, момичето подмина опуления рицар и зае мястото си на масата, без да промълви и дума.

За да разсее напрежението, вече нахранилият се Ллойд промълви:

— Има много неща, които трябва да обсъдим.

— Хайде тогава, изморих се да чакам вече! — отвърна му Ехоу.

— След посещението ми в главния рицарски корпус получих важни сведения, които ще определят хода на бъдещите ни занимания.

Мълчанието на всички събеседници бе ясен жест да продължи.

— Полуживите или каквито са там се движат на юг — икономът обиколи с поглед всички на масата. — Нападнали са Стомана...

— Какво безочие и каква дръзка проява! — възмутено го прекъсна Ехоу.

— Не са се срещнали почти никаква съпротива. Вестоносците от онзи край съобщават за много хора, напуснали домовете си и областта, без дори да опитат да се защитят.

— Типичните страхливци — подсмихна се Стийл.

— Ще те видим и теб, когато се изправиш срещу тях! — нападна го сър Лотлансен, който беше единственият, изправил се лице в лице с

ужаса на полуживите слуги на Мрачния Господар.

— Нямам търпение да те видя и теб, благородно рицарче, пълнещо благородно гащите си! — не му остана дължен зеленоокият, саркастичен мъж.

Сър Лотлансен беше почти готов да покани опонента си на дуел, за да защити накърнената си чест, когато осъзна, че Ехоу и Ллойд са продължили разговора си, напълно невъзмутени от кратката дрязга. Икономът тъкмо изказваше предложение:

— Мисля, че ще е хубаво да се обърнем към Рицарския корпус и да наемем елитно обучени бойци. Специално тренирани и носещи отлична екипировка, те...

— Зарежи тази високопарщина — прекъсна го Ехоу. — Повечето от, както ти ги нарече „добре обучени“ рицари, са пълни некадърници и страхливци.

Бузите на сър Лотлансен избухнаха в ален цвят, но не от срам, а от яд, породен от нанесената обида. Достатъчно предвидлив, Ехоу реши да поясни:

— Естествено нямам предвид благородния рицар сър Лотлансен, който е наш спътник и част от ядрото на отряда. Вие се бихте смело при Анър.

Рицарят реши да не отвърща на разглезеното магистърче по магия, за какъвто наистина смяташе Ехоу, че няма право да обсъжда битка, на която не е присъствал. Лотлансен спазваше суров кодекс, който изключваше заяждане с по-висши особи, какъвто беше магът-жрец.

Ехоу се обърна отново към Ллойд, който изглеждаше готов да избухне в онези дълги спорове, в които отстоява своята позиция, без значение дали е правилна или не. Още повече, че мъжът с вече посивели и редки, късоподстригани коси бе отдавнашен дипломат и често водеше спорове само за собствено удоволствие.

— Всички знаят, че истинските битки печелят наемниците и скъпо-платените главорези, които няма да напълнят гащите при първата среща с унищожителните войски на Мрачния Господар.

— А каква ти е гаранцията, че същите тези наемници, които за мен пък са едни мерзавци и непрофесионалисти, няма да си плюят по петите заедно с парите ни, след като се срещнат с врага.

Въпросът свари Ехоу неподготвен. Магът беше видимо изнервен и пилеше ноктите си на масата, което беше в изключителен разрез с естетическата му визия.

Обади се Стийл:

— Тогава би било по-добре да отидем до местните тъмници и да наемем бандити и „бивши разбойници“. Те поне ще ни имат страха.

— Те ще ни прережат гърлата още в първата нощ, в която решим да лагеруваме — отвърна му невъзмутимо Ехоу, продължаващ заниманието си, което погнусяваше Лилиен.

Момичето всъщност не обръщаше особено внимание на разговора, в който изглежда трябваше да вземе страна рано или късно. Мислите ѝ отлитаха към Скар. Тя искаше да го види отново, да го освободи по някакъв начин от мрачното чародейство, което беше поробило съзнанието му и да избягат далеч от всичко и всички. Да започнат в някоя далечна страна — тя да рисува, а той да захвърли живота си на боец и да се върне към поемите, които тя толкова обичаше и които пазеше. За жалост не можа да ги вземе при инцидентното напускане на замъка. Какво ли им се беше случило? Дали бяха оцелели, или бяха опустошени по подобие на сегашното аз на нейния отколешен любим. Мислите ѝ препускаха волно, като освободени от робския труд коне, устремени към естествената си свобода и среда. Където и да я отведеше съдбата, Лилиен знаеше едно — искаше да е далеч от хора като баща си и сподвижниците му в това противно кралство. Но се налагаше да се върне отново към разговора, тъй като, за добро или зло, беше част от отряда.

— Аз гласувам да вземем рицари и пехотинци от войската — изрече патетично Ллойд.

— Подкрепям многоуважаемият Ллойд Паркксън — даде своя глас и рицарят.

— Аз заставам зад това да привлечем наемници — опонира Ехоу.

— В крайна сметка, смятам, че платените войни са по-добри от глезените и лъскави рицари — с тона, с който говореше, Стийл не оставаше съмнение в никой, че се забавлява искрено със ситуацията. — Всъщност, защо не предложим някоя друга златна кесия на ханджията. Ще е страхотно попълнение за отряда, особено с младата си девойка!

Магът се присъедини към смеха на бодигарда на Великия Жрец. Ллойд ги гледаше равнодушно, а сър Лотлансен обърна поглед към Лилиен:

— А вие, кой бихте подкрепили, лейди?

Многоуважаемата дъщеря на лорд Лунуниен беше почти готова да подкрепи избора на иконома и мустакатия рицар, най-вече заради личната си вражда със Стийл и неприязънта към прилежния, но подъл маг. Но в последния момент Лилиен си наложи да помисли по-реалистично на нещата и тогава стигна до прозрението, че дори неприятно, предложението да заложат на платени бойци, вместо на рицари е по-приемливо. Самото татуирано момиче бе станало свидетел на това, как едни от най-добре обучените професионални войни на баща ѝ бяха сразени. Бившият ѝ годеник, сър Фредерик, се бе отправил да защити Ефесово и не се беше завърнал, а бе един от майсторите на меча и копието в цялото кралство — спечелил не един или два официални турнира.

Съжалила, че не може да се въздържи от отговор, Лилиен проговори с неохота:

— Взимам страната на Висшия магистър по магия.

Ллойд ахна, а Ехоу кимна с видимо задоволство.

— Желая да обоснова решението си — единствената дама на масата обходи спътниците с поглед. — Смятам, че това е рискована операция и че няма смисъл да жертваме част от хората, клеели се да защитават Кралството. Тяхната работа е да водят реални сражения, а не да са, както е нашата идея, изследователски отряд.

— Но, лейди! Вярно е, че бяхме изпратени да следим действията на полуживите, както и да изпробваме влиянието на новата магия върху тях, но ако се стигне до сражение...

— Ако се стигне до сражение, господин Паркксън, предпочитам в него да сме жертвали живота на мерзавците, както вие ги нарекохте, а не на благородните люде със семейства, които ги очакват в домовете им.

Ехоу разшири усмивката си, съзрял пронизателното измъкване на Лилиен. Магът започваше да изпитва все по-голяма и по-голяма симпатия към нея.

Неспособен да обори аргумента ѝ, и по-скоро притиснат от времето, Ллойд кимна.

— Добре, съгласен съм. В такъв случай, вече имаме готов план как да процедираме — той кимна по посока на Стийл.

Зеленоокият войн, станал ненадейно сериозен, проговори:

— Сутринта получих писмо от Великия Мъдрец, в което ви праща поздравите си. В него той ни дава инструкции как да процедираме, според това какво действие ще изберем.

След като наемният бодигард им прочете заръките на Роландан, всички се отправиха към личните си стаи, за да съберат багажа си. След няколко минути вече бяха отново в общото помещение, готови за път. Най-нетърпелива беше Лилиен, която повече от всичко искаше да се разкара от тази долнопробна елитна дупка. Оставаше само едно, Ллойд — човекът, който се занимава с бюджета на отряда — да заплати престоя им в „Щастливия пътник“.

След като кръчмарят прибра парите в едно чекмедже, той се ухили насреща им:

— Радвам се, че висши персони като вас бяха мои посетители!

— Някои от нас пък не! — отвърна му троснато Лилиен, усетила гнусния му, подмазвачески тон.

— О, сприхавата девойка! Е, ако желаете, все още е валидно предложението ми да я оправя, че да ѝ мине.

Дрезгавият му смях, този път не беше подкрепен от никой, тъй като Стийл бе отишъл да извежда новите им коне от хамбара на заведението. Смутен, че шегата не му е приета добре от останалите, ханджията вдигна рамене глуповато.

В същия момент, обаче, сър Лотлансен го издърпа за яката и блъсна дебелото му лице в бара, който беше единствената преграда между двамата мъже.

— Ако още един път си позволите да говорите така на многоуважавана лейди, ще се наложи да защитавате живота си.

Тлъстият ханджия се свлече на пода полузамаян. Лицето на Ехоу беше преbledняло. Естетът побърза да се отправи към изхода на заведението, последван от останалите, когато към тях долетяха ругатните на стария Роб.

— Кой си ти, бе? Че си позволяваш да ме нападаш в собственият ми хан... — със счупен нос и деформирано от силния удар лице, разпаленият мъж по-скоро фъфлеше, явно загубил и някой друг зъб. —

Лотлансен Блейдър! Знам ги Блейдърите, никакви не сте. Ще си го получите! Имам познати в Кралския двор.

Сър Лотлансен напусна сградата видимо облекчен, след като се беше саморазправил с отблъскващия управител на хана.

Малко преди да се качат на конете, които бяха закупили преди броени дни и да потеглят към покрайнините на града, където да наемат хора за кампанията, Ехоу реши да бързнее доблестния рицар:

— Много дръзка проява. Не мислиш ли, че може да използва връзките си и да срине реномето на дома и семейството ти?

— Майната му! Ставам наемник.

— Един въпрос — Лилиен яздеше плавно и умерено редом с Ехоу.

Магът я погледна въпросително, явно отегчен, че трябва да бъде откъснат от мислите си.

— Защо в „Щастливия пътник“ възпряхте мен, а сър Лотлансен не?

— Защото наистина знам какви хора познава старият Роб и не искам репутацията ви да пострада.

— Нали знаете, че на мен не ми пука.

— Да, но на лорд Лунуниен му пука...

С този прост отговор магистърът по магия реши, че е приключил разговора и се отдалечи от нея, изравнявайки се най-отпред с яздещия Стийл. По време на краткото им пътуване в града, докато напуснат елитната и скъпарска част и се прехвърлят в по-долните и пропаднали квартали, Ехоу и бодигардът на Великия Мъдрец се бяха сблизили неимоверно много. Другата група, която също се беше сблизила, бе съставена от Ллойд и сър Лотлансен, благородният рицар, който постепенно започваше да зачерква точки от кодекса си. Саможертва, нужна, за да бъде пълноправен член на специалния отряд.

Лилиен, обаче, не гледаше на тях като на отряд, а по-скоро на група хора, които се ненавиждат. Нямаха никаква сплотеност, дори целта им беше неясна. Та те дори нямаха доблестно име. А всички отряди имаха имена. Или поне беше чела за това в приказките и беше слушала така в историите, които стражите от покоите ѝ разказваха. Ето защо Лилиен, която всички наричаха момиче, заради все още неотлитащата ѝ младежка красота, не се чувстваше на място в отряда.

Бяха потеглили преди час от „Щастливия пътник“ и доколкото тя разбра, трябваше да отидат на Доковете. Това беше сбор от квартали, заемащи една голяма част от крайбрежието на столицата. Тъй като се намираха в периферията на Бриляна, се водеха най-изпадналите квартали, където нормалните хора не излизаха по здрач. По улиците на един такъв квартал дебнеха представители и на Гилдията на Крадците, и на Гилдията на Убийците, които виждаха в почти всеки минавач потенциална жертва. И тъй като местните жители на тази част на столицата бяха изключително внимателни нощно време, Гилдиите се прехранваха с това, което успяваха да докопат от моряците на търговските кораби, които пилееха парите си по крайбрежните кръчми. „Славата“ на тези пропаднали квартали беше доста бегло позната на Лилиен, която беше живяла през целия си живот в уютните покои и ароматните градини в Ефес.

Купчинките тор, животинска и човешка, дали убежище на множеството просяци, нямаха нищо общо с лалетата и зюмбюлите, сред които Лилиен се разхождаше, отдавайки се напълно на въображението си. Мизерията по улиците, по които минаваха в момента, я отблъскваше и потискаше естетическата ѝ привързаност към изкуството.

Докато Стийл решаваше да подритва забързаните, облечени дрипаво хора, изкарващи прехраната си с различен хамалски труд, татуираното момиче предпочиташе да отвърща поглед от тях и да го насочва към небето, защото само то беше чисто и неопетнено.

Кирпичените съборетини, едва държащи се цели, бяха оплетени от простори и изцапани с различни нечистотии; те надничаха с неприветливите си прозорчета, през които светлината пробиваше трудно, защото бяха занемарени или отрупани с множество непотребни уреди и закърнели гъсти паяжини. Всички тези сгради озадачаваха Лилиен, защото тя не бе виждала никога толкова голямо нехайство към домовете, в които живеят хора. Сякаш тукашните столичани, сякаш те не се грижеха за мястото, на което принадлежат, напълно отдадени на простоватото си съществуване. Ефесово, откъдето татуираното момиче идваше, всъщност бе една спокойна и приветлива провинция, в която къщите бяха изработени от майсторски резбован дървен материал и украсени с множество цветя. Дори там, където се отглеждаше добитък, хората почистваха редовно и бяха

усмихнати. Тукашните за съжаление гледаха на Лилиен и на останалите като на хора, които могат да ограбят, а конете им могат да бъдат присвоени и заколени, за да осигурят дневната хранителна дажба.

Всичко това Лилиен виждаше в очите им, изпълнени с гняв и омраза, но и тъга, дошла от ясното осъзнаване на собственото затъване и пропадане.

От мислите ѝ я извади течност, която се беше изляла на сантиметри пред нея. Лилиен погледна нагоре и видя някаква мургава жена, чийто тъмен цвят на лицето идваше по-скоро от месеци некъпане. Нечистоплътната домакиня изливаше някакво нощно гърне по средата на самата улица. Знатната дъщеря на лорд Лунуниен се замисли как ли гледат на нея, облечена във фина пурпурна туника и копринен бледорозов плащ. Дори токата на обувките ѝ струваше повече от цялата улица! В този момент, обаче, тя се почувства изключително жалка и незначителна в очите на тези хора, които вероятно гладуваха със седмици. Виждаше подигравателните им усмивки в моментите, в които ѝ правеха лоши реверанси. Донякъде я успокояваше факта, че останалите членове на групата, които язدهха пред нея — Ехоу и Стийл — също са добре сложени и облечени. Но тя се различаваше от тях по едно нещо. Те изпитваха презрение към хората, покрай които минаваха, и се чувстваха горди от факта, че са в скъпарските си облекла, особено Ехоу (с черните си панталони и сако, облечено върху копринена бяла риза). Но Лилиен изпитваше по-скоро жалост и милосърдие към бедните хора от Доковете, колкото и да я отвращаваха.

Всъщност колкото повече мислеше за това, толкова повече искаше събитията да се забързат. Да срещне Скар и да избягат от този свят.

Ехоу и Стийл бяха спрели и бяха слезли от конете си в една невзрачна уличка, чието име никой не знаеше, а и на никой не му пукаше да ѝ даде. Изчакваха Лилиен, която се движеше по-бавно и следователно беше поизостанала.

— Май не ѝ понася на госпожичката — обърна се Стийл към магистъра по магия.

— Е, нормално е това. Все пак идва от провинцията. Хората там не познават столицата и на един процент от това, което всъщност е...

Подпрял се на стената на постройката, до която се бяха спрели, високият чернокос войн изгледа философски настроения си другар.

— Ха! Знам за какво говориш. Аз самият идвам от Райска Градина, което също е на майната си.

Двамата прихнаха в задружен смях. Стийл реши да продължи разговора, докато чакаха спътницата си.

— По моя край се носеше мълвата, че столицата е най-доброто място за живеене. Че Бриляна е блестящ и красив за всички... — зеленоокият войн натъртваше на всяко използвано прилагателно. — Ето защо аз и братята ми повярвахме на този малоумен мит и се озовахме тук без пари в джоба, чакащи великолепието му да се излее върху ни.

— Както много други младежи от цялото Кралство...

Стийл кимна.

— Ето така столицата се препълни с наемни бойци и престъпници, както и с проститутки. Единствените професии, които новодошлите без пукнат грош в джоба могат да започнат, без да познават никой.

— Да, неслучайно съм казвал винаги, че най-щастливи са тези, които си стоят на село. Вървят след животните, отглеждат си продукцията, плащат си данъка, плодят се из плевните и умират от старост.

Стийл отново се разсмя.

В същия момент се появи Лилиен, която реши, че двамата мъже се подиграват на нея. Ето защо тя ги удостои само с кисела и надменна гримаса, която естествено предизвика у спътниците ѝ нови вълни смях.

— Какво правим тук? — попита тя, докато слизаше от белия си кон, дарен с буйна грива.

— Имаме среща с една много интересна личност — отвърна ѝ Ехоу.

— Дали другите вече са свършили тяхната част от работата? — беше следващият въпрос на момичето, което визираше Ллойд и сър Лотлансен, отишли в някаква част от града, за да снабдят отряда с нужните за дълго пътуване провизии.

— Най-вероятно! Така или иначе, ще намерят как да уплътнят времето си. Имаме среща с тях надвечер, на главните порти, преди

официално да напуснем града.

Лилиен сви рамене и отпрати поглед към постройката, пред която бяха спрели. Врата на практика нямаше, което беше много странно за момичето. Първи вътре пристъпи Стийл, след него беше Ехоу, който покри нос с яката на ризата си, в която рано сутринта бе пръснал ароматен парфюм с уханието на авокадо. Лилиен бе не по-малко погнушена от него, но реши да не показва слабост пред мъжете.

Коридорът, в който се бяха озовали, ухаеше на мърша и екскременти. Това беше може би най-противното място, където бяха стъпвали. Не след дълго се озоваха в голямо помещение, в което бяха налягали множество окаяници, облечени в изпокъсани и висящи от тях дрехи. Десетки мухи и пльхове ги обикаляха, очевидно заинтересовани от това, което могат да си гризнат от полубезжизнените тела.

От стаята имаше няколко разклонения и Ехоу им нареди да спрат.

— Мирише досущ като на бойно поле — подметна шеговито Стийл, имайки предвид миризмата на разлагащата се плът и телесни течности.

— Да, имаш право! Това е заради кланицата — отвърна му Ехоу.

— Какво е това място??! — опита се да изкрещи Лилиен, но почти не успя да чуе гласа си. В сградата, се носеше жужащ, негостоприемен звук, омесен с много други механични такива.

— О, забравих да ви упомена. Това е хоспис. Един от многото в Доковете.

— Защо тези хора са налягали така безпомощно в тази стая, какво чакат? — запита го Лилиен и обходи с поглед десетките легнали мъже и жени.

— Чакат да ги разпределят.

— За?

— Сигурна ли сте, че искате да узнаете?

Стийл се подхилваше, явно досетил се какво представлява така нареченият „хоспис“.

Лилиен подтикна мага да говори.

— Е, тука идват хора, които или са болни от някакво тежко заболяване, или умират от глад и нямат препитание в живота — Ехоу казваше всяка дума бавно, първо, защото масовата смрад и задух му пречеха, и второ, защото не знаеше как точно да поднесе

информацията на дамата, която на практика, никога не се бе сблъсквала с подобно нещо. — Та тези хора биват използвани за „различни опити“. В замяна на това, семействата им получават храна и някой друг петак, с който да опитат да си уредят живота.

Встречена от чутото, Лилиен ахна:

— Какви опити?

— Виждате ли онази врата ето там? — Ехоу посочи единия край на стаята с огромна метална порта. — Тя води до лаборатория. Там се провеждат опитите.

От току-що получената информация на Лилиен ѝ се догади, момичето се свлече на колене и погледна с тотално отвращение към металната порта, оцапана с кръв и друга мръсотия. Вонята като че ли наистина долиташе от нея...

Но мозъкът ѝ все още не можеше да асимилира рационално информацията, затова тя рече:

— Искате да кажете, че там...

— Иска да каже — прекъсна я Стийл, — че има магьосници в столицата, които експериментират с поданиците на Кралството, оставени от богаташите в това жалко състояние.

Това попадна право в целта. Момичето, вече свестило се, се изправи, но предпочете да запази мълчание и отвърна погледа си от металната врата, като се обърна към Ехоу.

— Вие откъде знаете това място и защо в крайна сметка ни доведохте?

Магът ѝ отговори:

— Познавам мястото, защото неведнъж съм идвал с хора от храма и сме отвеждали мъже и жени в светилището на Камъка.

— Искате да кажете, че тези обекти, върху които изпробвате магиите си, идват именно оттук. Това е отвратително. Нямате ли капка доблест?

— Науката изисква жертви, предполагам. А и тези хора отдават живота си доброволно. — Ехоу замълча, търсец следващите си думи. — Правят го, за да осигурят допълнителен зальк на децата си.

— И кой стои зад всичко това?

— Кралството, естествено.

— Защо, по дяволите? Защо не изкупуват трупове за експериментите си?

— Защото така е по-скъпо, а този начин е достъпен и удовлетворява всички живи.

— Освен нормалните, които не подозират за това...

— Няма и нужда. Болните не питат по какъв начин са изнамерени ваксините и лекарствата за тях.

— Призлява ми от всичко това — Лилиен сведе разочаровано глава към пода.

— Истината винаги е такава. Призлява ни от нея, но трябва да я преглътнем — вечно настроения за философски разговори Ехоу изпадна в дълбоки разсъждения. — Всъщност хапчето с натрапчив вкус, което поглъщаме, за да ни освободи от болестта е адски нужно. А горчивият привкус е цената, която плащаме.

Магът се насочи към една друга врата в стаята и повика спътниците си.

— Елате, тука мисля, че не е толкова смрадливо!

След като отвориха вратата и влязоха, тримата се озоваха в малко помещение, обзаведено с бюро, стол. Няколко шкафа бяха напълнени с множество лавици и хартия. Явно това беше деловодството. На трикрак стол, подпрян от няколко дебели тома книги, стоеше прегърбен стар мъж, който пазеше в очите си онзи характерен блясък на зъл човек, живеещ цял живот на гърба на другите.

Обам беше управителят на тази „хоспис“ и се занимаваше с делото си цял живот.

— Знаех, че ще дойдете. Казаха ми — изрече с въздрезгав глас, кашляйки и подсмърквайки.

Ехоу пристъпи напред, но преди да успее да проговори, Обам го прекъсна:

— Не се представяйте. Не ме интересувате кои сте и какви сте. Сядайте на онази пейка ей там и го изчакайте — възрастният управител посочи „пейката“ в ъгъла на стаята, която представляваше една врата (явно тази на входа), сложена върху няколко тухли.

Магът подкани останалите да го последват и да се настанят. Погледна изключително косо, но и внимателно Лилиен, като с поглед ѝ казваше да не повдига спорове с управителя относно бизнеса му.

Усетил притеснението му, Стийл подметна:

— Добре, че рицарят не е тук, да раздава уроци по благочестие...

Преди магът естет да му отвърне, Обам ги изгледа строго и рече:

— Пазете тишина, докато сте тука. Деловодството изисква концентрация!

След тези думи старият мъж хвърли изключително ловко голямата тетрадка, която попълваше, върху единия шкаф при множество такива и се зае да попълва нова.

Измина около половин час, в който нищо не се случи, освен това, че звукът от неизвестната машинария спря и тръгна почти незабавно. Спирането му бе съпроводено от ругатните на Обам:

— Проклети роби, как смеят да ми спрат машината. Това са загуби, които ще изпиша по гърбовете им.

Лилиен трепереше от нови вълни гняв, а Ехоу стискаше бедрото й, опитвайки се да я успокои. Магистърът по магия знаеше защо момичето изпитва такава омраза към този, стоящ спокойно и прегърбено на стола си човек. Но знаеше, че няма и какво да бъде направено. Ако Лилиен си позволеше да го критикува и напада, това наистина щеше да доведе до големи последици, тъй като в сравнение с връзките на стария Роб, Обам беше личен приятел със хора от свитата на краля.

„Слава на камъка!“ — помисли си той, когато врата се откряна леко и вътре влезе фигурата на изключително слаб и мършав човек. След детайлно вглеждане, в което Ехоу видя, че на новодошлия му липсват косми по гърдите и краката, той достигна на извода, че това е момче на не повече от петнадесетина години.

Обам вдигна глава от бумагите си и погледна алчно Ехоу:

— Давам ти го за шест часа. Ще ти струва тридесет Кралски монети.

Стийл се изуми като чу цената, за която старият управител дава под наем шпионина си — дори самият бодигард не получаваше такъв надник за един месец служба при Великия Мъдрец!

Едва след като на излизане чу името му, Стийл си обясни цената. Беше чувал легенди за това момче и беше изключително доволен от шанса да го срещне.

Лилиен успя да отърси малко от отвращението си чак след като излязоха отвън и поеха към „Разсъблечената русалка“. Тя попита къдрокосия юноша за името му, тъй като не го беше чула добре в сградата.

— Наричат ме Ушенцето, госпожо...

Чашата с вино стоеше наполовина пълна пред нея.

По принцип момичето не би си поръчала алкохолно питие, знаейки, че в долнопробно заведение като това, със сигурност го разреждат с вода. Факт, с който тя беше добре запозната, но който игнорираше. Татуираната младолика жена имаше нужда да поразсее нервите и страстите си от изминалия час. Затова фалшивото вино, което тя пиеше в момента, ѝ доставяше удоволствие и облекчение много повече, отколкото майсторските питиета, с които бе известна избата в родния им замък.

Компанията ѝ споделяха двамата мъже и младото момче. Явно доволен от това, че дамата си е поръчала нещо различно от кафе, Стийл бе смекчил отношението си към нея и на моменти пускаше любезности, които тя тактично пускаше покрай ушите си. Ехоу и Ушенцето обсъждаха това, с което все още ненапълно сформираният отряд се занимаваше. Лилиен реши да изостави собствените си мисли и се концентрира върху говорещия Ехоу, който беше видимо изнервен и объркан.

— ... доведе ме тук, обещавайки ми да ме запознаеш с наемници, а единственото, което виждам е скучен ханджия, сервитьорка, която е нищо повече от ниско платена уличница и трима неизвестни търговци, които не ни вършат никаква работа!

— Имайте търпение, господарю. Още малко да се свечери и кръчмата ще се напълни с хората, от които имате нужда.

— Не разполагаме с толкова време. При градската порта вече ни чакат нашите другари.

— Не се безпокойте, ще им изпратим вест да се присъединят към нас.

Още преди Ехоу да възрази или попита къдрокосия младеж, откъде по дяволите знае кои са другарите му, Ушенцето се беше шмугнало през вратата на кръчмата.

— Особняк е, дявол да го вземе! — констатира Ехоу и кашляйки отпи от силното бренди, което си беше поръчал.

Измина известно време, в което, за радост на спътниците, заведението бе започнало да се изпълва с хора. „Разсъблечената русалка“ бе добро място за моряците с нисък надник, които искаха евтино питие и евтини курви. Хората от морето обаче не бяха

единствените посетители. Придружаващите ги търговци или контрабандисти често се навъртаха с тях, надявайки се да срещнат местни главорези, които да наемат за охрана на корабите си. Ето защо в „русалката“ идваха и много представители на Гилдията на Убийците, надяващи се да бъдат добре наети.

Стийл тъкмо бе станал клатушкайки се, за да си поръча следващо питие директно от бара, когато се сблъска с широкоплещест мъж, чието брадясало лице, сякаш небръснато с години, го квалифицираше повече към животинския вид.

— К'ъв си ти бе, за първи път те виждам тука?... — грубоватият мъж сръга с лакът Стийл.

Напълно пияният бодигард не можа да отговори нищо, опитвайки се да си поеме дъх. Това явно развесели брадясалия и приятелчетата му, които не му отстъпваха по нечистоплътност, но и видима физическа мощ.

— Явно нашето приятелче си има проблеми — Лилиен се обърна към Ехоу, като в игривите ѝ от виното очи, се виждаше явно задоволство.

Магистърът по магия ѝ отвърна с вяла усмивка, замислен за Ушенцето и внезапното му изчезване. Все пак беше похарчил доста пари за него.

Ето, че Стийл успя да се добере до бара и жестикулирайки странно си поръча следващо питие, когато безшумен като Смъртта, Ушенцето се озова до него.

— Приятелите ви ще дойдат до час...

Ехоу се сепна и почти се задави от ненадейната поява на малкия шпионин. Преди да успее обаче да му отвърне, вниманието му пак беше привлечено от Стийл, прекатурил се върху някаква маса, на която стояха мъже и чиито дрехи издаваха, че са най-малкото търговци на скъпи стоки. Тъкмо охранителите им бяха решили да се саморазправят с дългокосия неадекватен войн, когато магистърът се появи при тях, опитвайки се да ги усмири. Лилиен наблюдаваше сцената и за първи път откакто беше дошла в гнусната столица, си позволи да се засмее искрено.

Момичето реши да обърне малко внимание на кльощавото момче и да го поразпита, когато втренчи погледа си в ръцете му, онемяла.

Ушенцето, който също я наблюдаваше, разбрал откъде идва покрусата ѝ и побърза да обясни:

— Преди да премина в Гилдията на Шпионите, бях в Гилдията на Джебчиите — юношата кимна към ръката държаща по-лека чаша, явно изработена от тънко стъкло. — Там се наложи да ми отрежат палеца. За по лесно преджобване.

Лилиен нямаше готов отговор на изумителната кратка история, вместо това го попита:

— Много ли те болеше?

— Да, но беше по-добре от стържещия гладен стомах или ритниците на по-големите ми братя, които изяждаха храната.

— Значи си избягал от дома си?

— Не само... Дори успях да го подпаля — Ушенцето се ухили заговорнически.

Лилиен предпочете да доизпие чашата си вино, вместо да разсъждава как това петнадесет годишно момче е запалило жалката съборетина, която бе визирало като дом.

Ехоу и Стийл, или по скоро Ехоу, влачещ Стийл, се появиха на масата. Високият зеленоок войн захърка почти веднага, след като магистърът го постави на малката пейчица. Още с влизането си в кръчмата, спътниците бяха избрали един от мрачните ъгли в помещението, където да са незабележими за останалите посетители.

Неусетно се беше свечерило и „Русалката“ се бе изпълнила с всякакви хора. Наблюдавайки различните клиенти, които варираха от добре сложени търговци до дрипави и изпаднали наемници и комарджии, ухажвани от местните квартални проститутки, Лилиен и Ехоу, заедно с притихналото Ушенце, не разбраха как бе минал последния час. По едно време всички посетители на мръсната кръчма насочиха вниманието си към някакви нови посетители, но бързо след това се върнаха към разговорите и заниманията си.

Изисканият и грациозен дипломат, съпровождан от рицаря в блестящи и благородни доспехи, определено предизвикваха смут и интерес от страна на останалите. Не след дълго, забелязали другата част от компанията си, двамата се насочиха към спотаената масичка в ъгъла. Там стояха пресушени няколко бутилки вино и една почти празна бутилка бренди. Ллойд кимна към Стийл, който вече почти

изтрезняваше и се настройваше към новата обстановка в заведението. Ехоу беше притеснен, защото типът, с когото дългокосият мъж се беше сблъскал, често обръщаше злобен поглед към тях. А сега, споделили компанията и на благороден рицар, определено бяха център на вниманието. Не че Ехоу беше особено притеснен, можеше да парализира и уязви поне няколко врага. Магистърът беше тук по работа и не трябваше да се разконцентрира със свади.

— Какво става? — попита Ллойд, решил да загърби официалния тон, потапяйки се в кръчмарската атмосфера.

Кимвайки към Стийл, облеченият в официален костюм маг отвърна.

— За малко да ни създаде проблеми.

— Остави го него — махна пренебрежително с ръка Ллойд. — Някакво развитие?

Предпочел да не отговаря, Ехоу изгледа Ушенцето, който бе изкривил лицето си в лукаво изражение.

— Предпочетох да ви събера всички и тогава да обсъдим хората тук. От тях ще си изберете нужните бойци.

— Но как ще преценим силата и възможностите им, без да ги видим в битка?

— Не бъдете толкова сигурен, господине — Ушенцето посочи брадатите мъже, по-рано сдърпали се със Стийл. — Ето, тези там, вечерта им почти не минава без да се сбият с някой.

Сър Лотлансен прихна:

— И какво? Смятате, че в кръчмарска борба можем реално да преценим силата на някой?

— Явно не сте присъствали на кръчмарски бой, а тези, които се водят тука, са специални. Но няма какво да говоря. Преценете сами.

Вниманието на групичката бе насочено към току-що създалата се ситуация. Наподобяващият горила як мъжага, който беше сръгал Стийл с лакът, тъкмо минаваше покрай централната маса на кръчмата, където бяха седнали двама търговци с охранителите им. За страничните наблюдатели беше ясно, че грубиянинът се спъна нарочно в стола на единия търговец. Невинният мъж се претърколи на земята, а охранителите веднага се надигнаха и извадиха обикновените си мечове. Четиримата бодигардове изглеждаха смели и, за разлика от заядливия широкоплещ мъж, имаха леки брони. Братият само се

изхили злобно насреща им и повика компанията си, която се състоеше от четирима едри мъже, приличащи си с него по многото белези.

Ханджията, който ставаше свидетел на подобни изпълнения всяка вечер, побърза да вземе една тетрадка и да мине покрай всички присъстващи в кръчмата, за да събере залози. Обикновено парите, които печелеше като „букмейкър“ му стигаха, за да възстанови щетите, а щом толерираше подобни прояви, явно излизаше и на печалба. Когато мина покрай масичката в ъгъла, където се намираше специалният отряд, Ехоу и Стийл решиха да зложат на грубите едри мъже, а Ллойд заложи на охранителите на търговеца. Сър Лотлансен не одобряваше такъв тип хазарт, а Лилиен искаше само да наблюдава.

— Какво чакат още? — нашепна Ехоу на Ушенцето, като не изпускаше от поглед мъжете в центъра на кръчмата.

— Кръчмарят да събере залози от всички, които желаят да участват.

— Нима всичко е нагласено?

— Не точно. Виждаш ли този, брадатия, главния в компанията им? Това е Хлебарката. Всяка вечер печели срещу случайни и невинни търговци, които се подадат на провокациите му.

— Искаш да кажеш, че Хлебарката действа с ханджията и отарашват посетителите си?

— Новите посетители... Виждаш ли масата, на която са седнали търговците и охранителите им.

Ехоу кимна:

— Като чисто нова е!

— Именно! Ханджията я купи тази сутрин от пазара за мебели. Снощи Хлебарката и момчетата му направиха поредната свада. Който седне на тази маса винаги е жертва. Затова ви доведох на тази, най-незабележимата.

— Аха — Ехоу потъна в мисли. — И все пак не мисля, че този, как му викахте... Хлебарката, би имал шансове срещу екипирани наемници, макар че зложих на него.

— Гледайте...

Ханджията беше събрал залозите и кимна към Хлебарката и хората му. Охранителите на търговците не знаеха какво се случва и бяха видимо притеснени от това, че заелите бойни пози мъже срещу тях не предприемат никаква атака.

— Ей, тлъсто търговче, искам да ми платиш, загдето ме спъна със стола си! — Хлебарката тръгна невъоръжен към леко изплашения мъж, който още стоеше седнал на пода.

През това време тълпата в кръчмата образува пръстен около мястото, където предстоеше схватката. Така, и да искаха, търговците нямаше да се измъкнат преди края ѝ.

— Ако пристъпиш още една крачка към господаря ми, ще се разделиш със самонадеяната си усмивка! — единият от охранителите застана пред падналия търговец с острие, насочено към главата на Хлебарката.

Огромният мъжага не беше никак притеснен. Гледайки отегчено към стоковедите, той започна да ги обикаля. Добил смелост от това, че го защитават, падналият на земята мъж, доби самоувереност.

— Кой си ти бе, мишка страхлива? Кой си ти, че смееш да се правиш на важен!

— Майка ти — отвърна Хлебарката, което породи дружен смях в хората му и публиката.

Не можещ да се сдържа, другият търговец нареди на своите охранители да нападнат Хлебарката, но водилият много кръчмарски свади мъж успя да ги зърне с периферното си зрение навреме. Още преди да замахнат с мечовете си, Хлебарката се отблъсна назад и грабна свободен стол, с който успя да блокира и двете атаки. В същия момент хората на брадатия се хвърлиха към охранителите на другия търговец, както успя да забележи Ехоу — с голи ръце. Наемните бойци, пазещи търговците, явно бяха добре обучени, тъй като размахваха майсторски мечовете си. Проблемът им беше, че не се бяха изправяли никога срещу такъв противник — двойно по-едър и мощен.

Хлебарката запрати стола към единия бодигард, който не очакваше подобен род атака и бе повален, тъй като облегалката на високия стол го блъсна в главата. Другият бе толкова объркан, че не забеляза Хлебарката, приближил се опасно близо. Брадатият мъж издърпа меч от ръцете на наемника и го сграбчи с голи ръце, вдигайки го от земята. В същото време хората на свададжията бяха съборили останалите телохранители и ги налагаха с пестници. Подобно на циркаджия, Хлебарката се въртеше, показвайки на събралите се сеирджии безпомощния охранител. И тогава направи нещо неочаквано за новите посетители в кръчмата. С едно силно налягане на

мускулите си, грубоватият мъж прекърши гръбнака на наемника, заедно с бронята, която уж трябваше да го предпазва.

— Каква сила! — ахна Ллойд, а стоящият до него Стийл беше радостен, че не е стигнал до личен бой с тази грамада.

Двамата търговци вече се опитваха да избягат, но плътният обръч от зрители им пречеше. След като бодигардовете им бяха обезоръжени и в несвяст, а единият от тях мъртъв, изплашените мъже паднаха на колене и започнаха да крещат:

— Моля ви, спрете. Ще ви платим, колкото искате.

Хлебарката се захили злобно, приближи се до единия търговец, сграбчи главата му и я пръсна с голите си, но невероятно силни длани. Експлодиралата кръв опръска хората от първия ред, които нададоха радостни възгласи, явно спечелили в тазвечерното залагане. Другият търговец изпадна в несвяст.

— Това беше, загдето не знаеше кой по дяволите е Хлебарката! — изкрещя брадатият. — Ханджия, дай бира! Бира за всички в заведението! Аз плащам тази вечер.

Кръчмата отново изабухна в радостни възгласи, опиянена от своя идол.

Минаха няколко минути, в които Хлебарката и хората му отарасиха търговците и изхвърлиха мъртвите и припадналите отвън.

Отрядът стоеше смълчан на масата.

— Е? — попита Ушенцето.

— Ще го вземем — рече силно впечатления Ехоу. — И него и дружките му.

Стийл и Ллойд кимнаха, а Лилиен стоеше и гледаше равнодушно кръвта на единия търговец, която ханджията не си бе дал труда дори да разчисти. Новата маса отново бе пръсната на трески. Кръчмарят явно печелеше и от нея, защото някои от зяпачите бяха решили, че парчетата натрошено дърво имат антикварна стойност и ги закупуваха.

— Ужасно място — промълви момичето.

— Тука се раждат мъжете с характер — рече изпадналият в еуфория магистър по магия, който беше и на печалба от добрия залог.

Ллойд, също впечатлен от зрелището, се обърна към Ехоу с одобрително изражение:

— Май бяхте прав за наемниците. Познавах тези охранители, както и знатните търговци, които охраняваха. Познавам и техните

качества.

— Нека отидем при тях.

Двамата мъже, които още от самото им приобщаване към отряда даваха индикации, че желаят лидерството му, станаха и отидоха към масата, където вече пируваха Хлебарката и хората му. Брадатият мъжага пиеше тъмно пенливо пиво, а в скута му беше седнала слаба и невероятно гримирана девойка. При все това вниманието на побойника бе привлечено от двамата, необичайно облечени за подобна дупка, мъже. Костюмираният тип с небрежно вързана на опашка коса пристъпи към него.

— Ехоу Хоумс, магистър по магия на Висшата школа, изследовател от храма на изцелението Надежда. Приятно ми е да ви срещна!

Хлебарката се спогледа със сподвижниците си и дружно се изсмяха, след което прикова мътните си очи, наподобяващи точки под буйните вежди, върху новодошлия маг.

— А стига, бе! Първокласен лъжец! Приятно ти било да ме видиш. Я се разкарай!

Ехоу се усмихна топло по посока на нагрубилия го мъж и заговори отново:

— Имам предложение, на което малко хора биха отказали.

Разбрал накъде бие, Хлебарката отблъсна момичето от себе си и подпря масивните си като дънери ръце на колената си.

— За какви пари говорим?

— Повече, отколкото струваха търговеца и жалката му шайка охранители.

Хлебарката се ухили отново и кресна на един от хората си:

— Докарай един стол за господинчото!

След като имаше къде да седне, Ехоу се настани удобно срещу грубия мъж. Напълниха му една халба бира, която не бе типичното му питие, но Ехоу се усмихна отново топло към събеседника си.

— Бих желал съдружникът ми също да се присъедини към нас!
Още повече щом ще говорим по работа.

Друг спътник на Хлебарката освободи мястото си и се насочи към бара, където младата сервитьорка беше събрала достатъчно голяма компания, за да се отплесне от ангажиментите си.

Лloyd също зае мястото си на дъбовата маса.

— Отсега ти казвам! Ти говориш, приятелчето ти мълчи. Не ми е приятно... — проговори фъфлейки Хлебарката и посочи с пръст слияния иконом.

Разбрал накъде бие побойника, Ехоу реши да защити спътника си:

— Той е човекът, който плаща. Аз съм само по-разговорливият.

Удовлетворен от отговора му, Хлебарката вдигна вежди.

— Е? За какво иде реч?

— За корави типове, които ни създават проблеми. Които ще създадат проблеми на теб и хората ти също... — Ехоу предпочете да не разказва за служителите на Мрачния Господар, поради простата причина, че Хлебарката, силно неинтелигентен човек, не би могъл да загрее.

— Ха! Ако са корави колкото онези, които смачкахме преди малко, може да поступаме и вас, като за компенсация.

Доволен от посоката, в която върви разговора, Ехоу надигна халбата си бира за наздравица и отпи. Питието беше ледено студено и натрапчиво. Магистърът по магия би предпочел да се върне към брeндитo, но знаеше, че когато преговаря с подобни типове, трябва да се опита да им влезе под кожата и да спечели симпатията им. А това ставаше като правеше нещата, които и те правят.

— Да прием за добрата сделка! — Хлебарката вдигна халбата си отново по посока на Ехоу. — Да знаеш, харесвам те, контенце! Ще ги пречукам. Трябва само да ми кажеш кои са. Направо ме заведи при тях.

— Там е работата, че в момента са извън столицата — Ехоу премерваше внимателно думите си. — Имаме сведения къде се намират. Вие ще ни придружите, а аз ще ви заплащам за всеки ден престой в отряда, който ще сформираме.

Хлебарката гледаше тъпо. Явно задача от този сорт му изглеждаше трудна за асимилиране.

— Нека да поясня — Ехоу започна да чертае с пяната от бирата си по масата. — Ние сме тук. Те са тук. Вие вървите с нас, докато ги стигнем. И там, ако ни нападнат — ги премахват.

— Аха. К'вот кажеш. За к'ви пари говорим?

— Както казах — много.

— Колко много?

Тъй като не беше мислил върху това, какво възнаграждение да им платят, Ехоу сви рамене и кимна към Ллойд, който още от началото на разговора преценяваше брадатия мъж.

— По една Кралска златна монета на ден — промълви Икономът.

Хлебарката, който не беше виждал никога Кралски монети, защото типовете като него обикновено се залъгваха с медни петаци или най-много благородни сребърни монети, онемя. Ченето му бе увиснало до краен предел. Достатъчен знак, че смята това заплащане за прекалено.

— И за петима ви... — рискува Ллойд.

— Съгласен съм! — тропна с ръка на масата широкоплещият мъжага. — Но искам нещо в аванс!

Ллойд, доволен от добрата сделка бръкна в кесията си и извади пет Кралски монети.

Твърде непредпазливо.

Някакъв качулат тип, който изглеждаше изключително невзрачно и незабележимо, скочи от съседната маса и грабна кесията на иконома, като побърза да хвърли острата си кама по посока на Ехоу. Магистърът по магия не успя да реагира навреме и оръжието се заби в ръката му, малко под рамото. Хлебарката, още не знаещ какво става, не успя да реагира, преди закачуленият странник да се шумугне между масите сред хората. Ллойд, онемял от ловката кражба, хвърли поглед към масата в ъгъла, където смяташе, че са останалите от отряда, които трябваше да не откъсват поглед от тях. Стийл беше реагирал мигновено и беше скокнал от мястото си към посока на входа, където да срещне очи в очи крадеца и да го обезвреди. Но нямаше нужда... Когато зеленоокият бодигард се озова при входа на кръчмата, завари качулатата фигура, просната на самия праг по корем. От тила на разбойника се подаваха три стрели. Кесията стоеше все така в ръката му, но погледът му беше застинал. Нямаше съмнение, че крадецът бе мъртъв. Ставали свидетели на безброй подобни случки, останалите посетители в „Русалката“ се върнаха към разговорите си, незаинтересовани от случилото се. Само някакъв странник стана от мястото си и се насочи по посока на трупа, където измъкна стрелите и кесията. Стийл прикова студения си поглед в новопоявилия се. Имаше дълга къдрава коса и небръсната, поне от месец, брада. Под плаща, който носеше, се виждаха жилави ръце с малки, стегнати мускули.

Къдравият хвърли кесията по посока на Стийл и се върна на мястото си. Там обаче го чакаха Ллойд, Хлебарката и Ехоу и искаха обяснение. Пръв проговори икономът:

— Благодаря ви за временната намеса. Бих желал да узная името ви и да ви попитам, какво ще поискате в отплата?

— Имах сметки за уреждане с Качулатия Джоко, така или иначе...

Прозрял, че това не е пълната истина, Ехоу го погледна преценяващо.

— Сигурен съм, че си го следил... Защо не го елиминира по-рано?

— Защото той ви наблюдаваше цяла вечер и бях сигурен, че ще изчака удобния момент, за да ви обере.

Отмалял от загубената кръв, Ехоу се свлече на единия стол, стоящ до масата. Стийл го подкрепи и му помогна да седне, като се зае да вади забития кинжал.

Ллойд реши да продължи разговора:

— Тогава защо изчака събитията да се пренаредят по този начин?

— За да ме забележите.

— Е, добре! Ето ни при теб. Кой си ти и какво желаеш в замяна на помощта си?

Къдравият мъж извади изпод плаща си дълъг, добре изработен лък плюс две ками.

— Наричат ме Великия Изравнител и съм наемник. Ако имате нужда от стрелци — аз съм вашият човек.

Няколко маси през тях, в самия ъгъл на кръчмата, Ушенцето се ухили предоволно, тъй като нещата се бяха развили по план.

Лилиен, която избягваше да говори с глуповатия рицар, реши да наруши мълчанието, което тегнеше помежду им.

— Явно отрядът се запълва сам, сър рицарю!

— С отрепки и наемници, безспорно...

— Ще ни служат безотказно.

— Докато са пълни кесиите ни, лейди!

— Такава е природата им. Затова се радвам, че благороден рицар като вас също е част от отряда. Така ще можем да разчитаме не само на платените, но и на верните войни.

Поласкан от комплимента, сър Лотлансен се усмихна добродушно на младата жена, към която изпитваше неимоверна симпатия. Лилиен се смути от леката тръпка обич, която виждаше в сините очи на благородния рицар, затова се обърна отново към останалите си спътници, които вече приближаваха масата им с новите попълнения.

Когато всички се събраха на едно, Хлебарката реши, че отрядът трябва да се сплоти още същата вечер и гонейки някакви случайни моряци от съседната маса, я събра на едно с тяхната. Така всички можеха да седнат и да пият по някое питие. Ушенцето отново се беше изгубило.

Вече бе късна вечер, когато кръчмата започна да се опразва. Хлебарката и Стийл, явно очаровани един от друг и от много изпито количество концентрат и пиво, разговаряха дружно, забравили първия си сблъсък. Сър Лотлансен мълчеше стоически, тъй като не искаше да има нищо общо с почти никой от масата, а Лилиен се опитваше да говори с Ллойд. От дума на дума общи разговори, накрая татуираното момиче стигна до темата, която открай време отбягваше, но трябваше да започне:

— Значи, познавахте Скар в миналото, наистина?

— Не само, многоуважавана лейди, бяхме добри приятели.

— Защо бяхте? Нима не изпитвате надежда за него?

Ллойд отпи бавно от питието си и втренчи очите си в нея. Бяха изпълнени с тъга, но и с мрачна решителност.

— По думите на сър Лотлансен и Великия Мъдрец, той вече не принадлежи на този свят. Той е чудовище. Той беше чудовище дори тогава...

— Сигурно е имал причина за това. Аз не го познавах като толкова ужасен човек.

Разбрал накъде бие спътницата му, икономът хвана приятелски ръката ѝ и проговори:

— Лейди, била сте влюбена и объркана. Не сте имала възможността да забележите онези негови черти, които показват истинската му същност!

— А тя е? — обърна въпросително очите си към него Лилиен, отдръпвайки ръцете си.

— Че е лабилен психически и лесно податлив на вътрешния си гняв и омраза.

Вместо да му отговори Лилиен се зарови в спомените си, където често виждаше Скар ядосан и избухващ. В моментите, в които се налагаше да се крият от останалите, особено от строгия ѝ баща. В пътите, в които пренебрегваха уменията му, само защото потеклото му не беше знатно... Замислена за Скар, Лилиен не обръщаше внимание на почти никой от масата. Не че имаше и на кой. Спътниците на Хлебарката бяха налягали заспали, а самият той грачеше пиянски песни със Стийл. Другият мъж, който се представи като Великия Изравнител обсъждаше бъдещото им начинание с Ллойд, а рицарят беше затворен в себе си.

Нямаше с кого да сподели мислите и чувствата си, освен с Ллойд, който беше зле настроен към бившия ѝ любим. Но оставаше все пак нещо, което трябваше да го попита:

— Когато дойде моментът... ще го нараните ли?

Оставен в неудобно положение да отговори този въпрос, икономът се зарадва, че в този момент се появи Ушенцето, водейки десетина мъже със себе си.

Още преди някой да проговори на масата, защото всички бяха учудени от неспирацията да ги удивява млад шпионин, най-високият от новодошлите мъже, облечен в черни кожени дрехи като другарите си, проговори:

— Привет на всички в тази късна вечер. Гилдията на Убийците изпраща поздрави на Ехоу Хоумс. Като едни от най-добрите им поданици, предлагаме оръжията си в служба на вашия отряд...

Отрядът от двадесетина мъже и една жена напуснаха рано сутринта портите на Бриляна. Някои радостни, че са напуснали гнусната столица, други объркани, но доволни, че ще получат добри пари в бъдещите начинания. Но имаше и няколко човека, които изпитваха истинско удоволствие. То идваше от това, което им предстоеше да свършат — да се изправят очи в очи със слугите на Мрачния Господар и по-точно онзи от тях, с когото имаха стари сметки за уреждане...

ЕПИЛОГ

Великият мъдрец стоеше замълчано в личният си кабинет в Надежда. Пръстите му почукваха върху дъбовото бюро, резбовано със символите на Кралството. Не можеше да се каже, че Роландан беше притеснен. По-скоро беше изнервен.

За първи път в съзнателният си живот, а той не беше никак малък, Великият Мъдрец не можеше да контролира съдбата. Не че преди успяваше. По-скоро създаваше перфектната илюзия за това и се хранеше с нея. Беше един от първите, вървели по земите на континента. Беше един от първите, основали Кралството.

А сега всичко се разпадаше...

На Роландан не му пукаше за пропадането на Силвернада. Не му пукаше за състоянието на краля и поданиците.

Светът се разпадаше пред очите му — и той не можеше да направи нищо. Нещо повече, той дори не беше замесен в целия ход на нещата. Усещаше, че ролята му във всичко това е минимална и нищожна — като на второстепенен актьор. Дори не актьор, а човек, който разнася нещата по сцената и дори няма конкретна длъжност.

Роландан нямаше да се помири с това положение.

Ето защо бе решил да се намеси.

Не защото го беше грижа за бъдещето на Последното Измерение.

Искаше само да получи повече могъщество и слава.

И възможности.

Това, с което разполагаше, беше Камъкът на Изцелението. Той щеше да го насочва. А Великият Мъдрец от своя страна щеше да продължава да го манипулира както винаги.

Преди шест дни, когато беше решил да контактува с енергиите на Камъка, Роландан разбра, че мащабите на злото, породило се в Забравената долина, са стигнали до своя предел. Оттогава насам нощите на Великия Мъдрец бяха изпълнени с кошмари. Във всички ужасяващи сънища той беше само един наблюдател. Нумориус бе овладял Камъка на Живота. Нещо повече — беше се превърнал в по-могъщ заклинател. Нямаше значение, че континентът ще гори в пламъци. Нямаше значение, че Камъните не се използват по предназначение.

Единствено от значение беше фактът, че Роландан губеше властта си. А той не можеше да си го позволи.

Но можеше да си позволи да пожертва няколко живота в повече.

Всички те — дисциплинираният иконом, наивно влюбената Лиlien, амбициозният Ехоу, дори собственият му бодигард Стийл — всички те бяха пионки в задаващата се война. Ето защо Роландан можеше да ги пожертва...

С надеждата, че могат да променят хода на събитията.

Великият Мъдрец се настани по-удобно в креслото си и се вгледа в свободно левитиращата сфера, намираща се непосредствено пред лицето му. За да може да контактува с Камъка, трябваше да го освободи от жезъла си. Трябваше да спре да го контролира и да контактува с него, все едно му е равен.

Естествено, това не му се нравеше, но така или иначе Великият Мъдрец трябваше да го направи. След обичайните слова, с които събираше енергията си и навлизаше в тази на Камъка, заклинателят получи пълен достъп до него.

А това, което се откри пред очите му, обещавахе още повече кошмари и унищожителни съновидения.

Защото щом веднъж човек разбереше какво ще е бъдещето му — мозъкът му нямаше да го забрави.

Последното Измерение щеше да рухне...

Това не беше изненада за Роландан. Както всички светове досега и този щеше да срещне своя край. Само че Великият Мъдрец не очакваше този край да дойде толкова бързо.

Но може би все пак имаше малка надежда. За негово най-голямо съжаление тя се криеше в една обикновена житейска история... Тази на Скар.

Магьосникът виждаше множество сблъсъци — физически и емоционални; отвъд тях стояха срещи и раздели; живот и смърт. Компонентите на един обикновен живот. Този на Скар...

А Роландан щеше да получи отговорите си чак когато Скар приключеше своето пътуване през спомени. Пътуване, чийто изход щеше да предопредели хода на съдбата. То щеше да отнеме време, но не много. Нужните събития трябваше да се напаснат. Роландан беше планирал и подготвил всичко това, изпращайки младите авантюристи на специална мисия.

Това обаче, което Великият мъдрец не можеше да подготви и да разгадае, беше какъв ще е изборът на Скар.

Избор, който дори Камъкът на Изцелението не можеше да предскаже.

Роландан трябваше да е търпелив. Имаше още време...

Време, през което Великият Мъдрец щеше да продължава да сънува кошмари и да генерира гнева и желанието си за власт.

Защото отвъд възможностите Кралството да бъде унищожено, Последното Измерение да се разпадне и жалката му амбиция за повече контрол и власт да не се осъществят — стоеше мисълта, че той трябва да владее и втория камък.

Така, потънал в размисли и жажда за могъщество, Роландан не усети как е настъпило новото утро.

Следващото утро, в което Скар беше поел своето пътуване през спомени.

А какво вещаеше то?

Дори самият Ветеран едва ли знаеше. Още една причина, която щеше да направлява стъпките му напред.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

БЯГАЩИ

Без да си дават почивка, Скар и неговите спътници бягаха вече няколко дни, ала умората така и не ги застигаше. Полуживите нямаха коне, но бяха освободени от ограниченията на смъртните си тела и не изпитваха болка в нозете си. Вести от Мрачния Господар така и не идваха. Нумориус не допускаше полуживите до себе си, а това можеше да бъде тълкувано по два начина. Той или ги беше изоставил, или отново ги изпитваше.

Скар, Призрак и Обелиск бяха напуснали гоблиновите земи преди едно денонощие. По-рано тримата полуживи бяха част от цял един отряд, като впоследствие се оказаха единствените оцелели.

„Цял отряд...“ — мисълта не излизаше от главата на Скар. На практика полуживите воители се бяха провалили, но и не съвсем... Загубиха много от верните служители на Мрачния Повелител, но успяха да изпълнят мисията, с която Той ги беше изпратил. Скар знаеше, че като капитан на отряда, за него щеше да има последствия. А какви щяха да бъдат те, можеше да каже изключително и само неговият Господар. Всичко зависеше от това как се бяха справили Забрава и неговите воински части.

Задълбочен в мислите си, предводителят на мрачния отряд от трима души насмалко да се блъсне във внезапно спрелия се Призрак. Призрак беше скаут по призвание и избързваше напред за да разузнава обстановката.

— Защо спря?

— Не съм убеден, че знам накъде да поемем...

— Трябва да изберем местност, където да им е по-трудно да водят битка. Нашето преимущество е, че издържаме на неравен терен, а тяхното е, че познават цялата област.

— Но проблемът е, че ние продължаваме да навлизаме в техните земи и теренът става все по-благоприятен за тях — включи се Обелиск, който току-що се беше появил.

Екстравагантният Обелиск бягаше най-бавно измежду тримата. Полуживият се отличаваше с орфаното си бомбе, което издаваше, че приживе е бил благородник, а не обикновен наемник или войник. Потекло, което не му пречеше да борави изключително умело със сабята си.

Тримата се бяха умълчали и след известно време Призрак и Скар започнаха да размишляват на глас.

— Смрачава се — отбеляза Призрак.

— Това е добре — заключи Скар. — Сигурно преследвачите ни ще лагеруват за кратко.

— Нима са толкова глупави?

— Знаете ги хората колко са самоуверени и как често грешат именно заради тази си самоувереност! — подсмихна се Скар.

— Да, но те я намират за свое предимство. Мога да си ги представя... — Призрак се обърна и се загледа в посоката, от която тримата бяха дошли. — Убеден съм, че ни смятат за малоумни. Ще решат, че сме ги подценили и сме седнали да почиваме, защото и те почиват.

— Именно! В това се крие разковничето — в главата на Скар проблесна идея. — Има огромна вероятност да се откажат от почивката си и да продължат да ни преследват, решили че сме изгубили устрема си.

— В такъв случай скоро трябва да ни настигнат — отбеляза жлъчно Призрак.

— Да, но не могат да предположат в каква посока ще поемем.

— То е ясно, че ще тръгнем на север, където започна походът на Тъмния Господар.

Скар се вгледа в празните очни кухни на скаута, в които проблясваха две мънички зелени точки. След което подметна:

— Пътят на север е дълъг и има много разклонения...

Досетил се какво цели предводителят на отряда, Призрак кимна и предложи:

— Значи да минем през онова място. Не биха очаквали да поемем точно натам. Само че има малък проблем. Ще сме лесно забележими...

— Една подробност ти убягва. — Скар го погледна победоносно и хладният вятър развя дългата му коса. — Свечерява се, а помниш, че

по онези места хората са страхливци. Почти съм сигурен, че още са вцепенени от ужас след последния път.

— Да тръгваме тогава — рече Призрак, като реши да не споделя мислите, които започнаха да напират в главата му, откакто напуснаха гробницата на гоблините. Щеше да зададе неудобния си въпрос на Скар едва когато се измъкнеха от цялата тази каша или поне се укриеха някъде.

Първите звезди изпълваха небето, а хоризонтът почерняваше. Единствените оцелели след битката с гоблините се насочиха към Стомана. Градчето, което все още не се беше възстановило от изненадващата атака на полуживите.

Малко преди полунощ Скар и компания влязоха в Стомана. Улиците ѝ бяха зловещо безлюдни. В укритието на нощта тримата бързо се ориентираха по симетрично разпределените улици и стигнаха кметството без проблем. Макар трупове на множеството убити защитници да бяха разчистени, атмосферата наоколо караше завърналите се жители да избягват мястото. Обстановката ставаше особено тягостна през нощта. Затова на този етап кметството представляваше добро укритие, където Скар и хората му да обмислят спокойно плана си.

И тъкмо когато полуживите намериха убежище в една изоставена зала на кметството, Скар получи нов спомен. Но този път споменът не идваше от Мрачния господар, а от тъмните дебри на подсъзнанието на война.

В един отчаяващо безнадежден и жесток ден, в средата на лятото...

„... Слънцето, достигнало връхната си точка, блестеше ярко в лазурното небе. Скар не беше почивал близо две денонощия и изпитваше невероятна умора. Умора, която се дължеше и на липсата на питателна храна, с която да се подкрепи.

Преди да влезе в кметството на града, едва навършилият двадесет години младеж реши да провери с какви хранителни запаси

разполага. Скар се надяваше да му е останала достатъчно храна, че да успее да позасити глада си поне за ден-два. Но на дъното на торбата си намери просто сухар и мъничка бучка развалено сирене, които не стигаха дори за едно ядене. След като изяде смръщен лишената от всякакъв вкус храна, младежът обърна поглед към внушителната сграда на кметството.

Стомана беше богат град, защото жителите му работеха неуморно от сутрин до вечер. Естествено, те не пропускаха да демонстрират състоянието, което бяха натрупали, и пищно украсяваха все по-натруфените си домове. Кметството също изглеждаше забележително — фасадата му беше позлатена и сияеше от инкрустираните в нея скъпоценни камъни.

Скар нямаше желание да оглежда повече околността. Трябваше да действа. Но когато пристъпи към входа на сградата, двама въоръжени мъже, явно пазачи, кръстосаха алебардите си пред него.

— Какво търсиш тук? — изрепчи се единият пазач.

— Идвам по работа — отговори Скар, запазвайки хладнокръвие.

Пазачите бяха видимо подразнени от държанието му, защото не отместиха алебардите си и го изгледаха още по-навъсено.

— Каква работа ще търси скитник като теб тук? Виж се на какво приличаш! Целият си дрипав.

— И миришеш — подхвърли колегата му и двамата се разкискаха злобно.

Скар огледа дрехите си. Ботушите му бяха захабени и скъсани, а плащът, който използваше и като одеяло в студените вечери, приличаше на парцал за миене на под. Носеше изтъркан кафтан — може би най-запазената му дреха. Да, беше облечен в дрипи, но стоманата на оръжието му все още си я биваше.

Скар тъкмо посегна недвусмислено към меча в ножницата си, когато вратата, която охранителите бяха препречили, се отвори. От нея се подаде плешив мъж на средна възраст, чието чело беше пропито с пот. Вероятно човекът бе излязъл с намерение да вземе глътка въздух извън задушните вътрешни помещения.

— Кой е този? Какво правите? — новопристигналият погледна укорително пазачите. — Не искам свади пред кметството!

Очевидно объркан от неочакваното смърмяне, единият пазач побърза да обясни на висшестоящия:

— Дойде преди малко. Каза, че имал работа тук.

Изучавайки Скар с поглед, мъжът от кметството продължи разпита си:

— А защо тогава не го допуснахте?

— Защото е мърляв и заплашителен. Чудя се как охранителите при главната порта са го пуснали!

— Щом те са го пуснали, значи и вие трябва! — нареди раздражен мъжът, който все още стоеше на завардения вход, и погледна ножницата на Скар. — След като, разбира се, го обезоръжите.

Скар го изглежда учудено и изсумтя. Вниманието на плешивеца беше изцяло насочено към него:

— Какво? Не си ли чувал, че не можеш да влезеш въоръжен в кметството. Хайде идвай и се представи на портиера.

Поизгубил интерес към необичайния посетител, човекът от кметството обърна гръб на Скар, но преди да потъне обратно в сградата, плешивецът се обърна към охранителите.

— А вие го пуснете без да му правите проблем. Следващият път, когато възпрепятствате някой мирен гражданин да влезе тук, ще ви уволня на мига...“

* * *

Скар изживяваше новия спомен, който не идваше от покварната връзка с Камъка на Мрачния Господар. Жлъчен спор мигновено го извади от унеса му. Ветеранът не успя да се потопи напълно в картините, които само преди броени мигове се разгръщаха пред него, защото трябваше да се включи в разговора.

— Няма абсолютно никакъв смисъл да обикаляме целия континент. Имаме достатъчно удобни възможности за бягство — недоволстваше Призрак.

— Подценяваш хората! Знаеш, че вече познават тактиките ни и ще са подготвени — настояваше Обелиск.

— Какво става? — включи се разсеяно Скар.

— Какво става ли? Нима не ни слушаше през последните десетина минути? — в гласа на Призрак се четеше недоумение.

Решил да не разкрива на партньора си по оръжие случилото се, Скар рискува да излъже:

— Не ви слушах, защото се бях съсредоточил в изучаване на помещението.

— Както и да е — рече Призрак, чието чене тракаше неестествено. — Обелиск желае да заобиколим на запад през земите на Пламтящата наковалня, тъй като смята, че хората ще са завардили пътищата на север към Кралския път.

На Скар му беше все едно накъде ще потеглят. Войнът мислеше единствено как да измени на Тъмния Повелител. В последния си спомен полуживият не беше оковано чудовище, а обикновено момче. Сега той трябваше отново да поеме съдбата си в собствени ръце. Но за да стори това се нуждаеше от ясна представа за бъдещите планове на Господаря. Затова се налагаше да се измъкнат колкото се може по-бързо от запустялата зала в кметството и да се завърнат в Ефес, където се намираше Нумориус.

— Предпочитам да изберем възможно най-краткия път... — изрази желанието си Скар, което веднага се понрави на полуживия скаут. — Мисля, че Мрачния Лорд ни подлага на изпитание дори в момента. Не трябва да показваме малодушие и предпазливост. Та това са човешки качества...

Гласът на предводителя отекваше в обширната зала, помещаваща няколко прашасали шкафове, писалище и огледало.

— Ние сме полуживи оръжия за изстребление. От нас се очаква да се изправяме срещу врага.

Обелиск кимна, видимо убеден в това, и Скар се почувства уверен в решението си:

— Остана да решим откъде точно ще минем, щом продължаваме пряко на север.

— За съжаление, не разполагаме с карта — напомни му Обелиск.

— Призрак да се заеме! Това е кметството, сигурен съм, че държат карти някъде... Може би ще са на същото място, където намерихме онези на гоблиновите земи.

Призрак безшумно потъна в сенките на стаята и изчезна. Скар бързо трябваше да отпрати Обелиск и да опита да се върне дори за малко към връхлетелия го по-рано спомен.

— Обелиск, мисля, че трябва да завардиш главния вход. Възможно е някой да реши да тършува из изоставеното кметство.

Екстравагантният полужив се подчини и се отправи към временния си пост. Скар се радваше, че Обелиск не задава въпроси. Беше прекалено близко до ума, че двамата могат да се справят с изненадващата атака на някакви си смъртни. Но в случая Скар беше негласен ръководител на отряда и даваше заповед, която Обелиск трябваше да изпълни. Имаше си преимущества в поемането на ръководна функция.

Скар се опита да се съсредоточи върху това, което си беше спомнил. Знаеше, че като много млад е имал път към Стомана. Но защо? Какво е търсил там?

Ветеранът започна да обикаля нервно из помещението, надявайки се да зърне нещо, което да го върне към забравените спомени. Пред очите му се изпречи пращното огледало. Той се приближи към него и мъртвешкият му дъх пропълзя по замърсената повърхност. Войнът опита да изтрие мръсотията с ръка, след което щателно се заоглежда.

Беше си все така мъртъв, макар че лицето му сякаш беше започнало да възвръща нормалния си цвят. Ужасните рани, които се отваряха при изживяването на по-ранните спомени, бяха изчезнали от ръцете му. Плътта му изглеждаше жива, макар и някак нацърбена. Скар бавно се връщаше към човешкия си облик.

Решил да не губи време в оглеждане, ветеранът започна да претърсва залата. Единствените неща, които пробудиха интерес в него, бяха полупразните рафтове. Скар изтупа насъбрания се прах от няколкото папки и започна да чете етикетите им. Явно хората, които се грижеха за деловодството в тази част на кметството, бяха позапуснали работата си. Документите бяха натъпкани нехайно и покапани с петна. Скар местеше погледа си от папка на папка. Повечето имаха сходно съдържание, свързано с някакви отчети за приходи и разходи. Имаше обаче една зелена папка, върху чиято корица лежеше гербът на Стомана, а надписът под него беше изключително познат на Скар — „Регистър по заетостта“...

„Скар мълчаливо оглеждаше зелената папка, докато плешивият мъж, който му беше помогнал да влезе в кметството, му наливаше чай.

— Лимон?

Скар поклати отрицателно глава. Не обичаше този вид изтънченост. Макар че, ако го бяха попитали дали желае обяд, щеше да приеме с охота.

Мъжът от кметството обслужваше посетителя изискано и в мълчание. Когато двете чаши бяха напълнени, любезният домакин, представил се като Дезмог, кръстоса крака и обърна погледа си към невъзмутимия младеж.

— Откъде идваш, момче? — долетя въпросът му.

— Райска градина — отговори Скар, допирайки парещата чаша до устните си.

— Разкажи ми за себе си. Какво дириш при нас в Стомана?

— Поради независещи от мен обстоятелства бях прогонен от дома си. Реших, че след като нищо не ме свързва с онова място, мога да започна нов живот...

Дезмог се усмихна вяло на събеседника си, докато сипваше мед в димящата си напитка.

— Да не би да бягаш от закона?

— Според вас щях ли тогава да дойда право в лапите му? — озъби се насреща му Скар, който беше започнал сериозно да се изнервя. — Реших да дойда в града, който се смята за най-процъфтяващият в Кралството, и да си намеря работа. Доколкото разбрах, вие сте ангажиран с намирането на работа на хора като мен.

— Да, безспорно това е мое задължение. В такъв случай... Хм...

— Дезмог започна да прелиства някакъв регистър. — Кажи ми, Скар от Райска градина, какво умееш? В какво те бива най-много?

Младежът не очакваше такъв въпрос. За сметка на това се налагаше да отговори бързо.

— Две години съм учил фехтовка и боравене с различни оръжия, владеея...

— Тц! — махна с ръка насреща му Дезмог — В момента не се нуждаем от войници или пазачи.

— Мога да чета и пиша. Може би ще ви бъда от полза.

Почесвайки се по плешивото теме, служителят му отвърна отегчено:

— Администрацията е пълна. Дори мислим да освобождаваме част от подчинените си.

— Мога да пиша поеми и да пея...

— Върви в Кралския двор тогава! — прекъсна го ядосано Дезмог. — В Стомана нямаме нужда от шутове. Имаме нужда от ковачи и въобще хора, годни за тежък труд.

Скар мълчеше. Нямаше никакъв опит в тази сфера. Дезмог се опита да си придаде загрижен вид и попита:

— От какво семейство идваш? С какво се занимава майка ти и баща ти?

— С нищо... Бяха благородници.

— Това обяснява някои от «качествата» ти. Уви, приятелче, нямаме работа за теб! — развеселен от жалкото положение на момчето, плешивецът реши да го довърши. — Всъщност имам нужда от заместник тук. Сецаш се... Някой, който да ми върши деловодството.

Скар го погледна с надежда.

— За съжаление, мисля да уредя племенника си...

Младежът нямаше какво да отвърне. Той се изправи и се запъти към изхода на стаята с бавна пораженческа стъпка. Загледан в дрипите, с които беше облечен двадесетгодишният юноша, Дезмог направи сравнение със своите собствени копринени одежди. В този момент той намери малко милост в сърцето си и за своя собствена изненада рече:

— Във всеки случай не се запътвай към столицата. Прекалено бързо ще посрещнеш смъртта в глад и бедност.

Скар се обърна и в погледа му се четеше въпрос.

— Отиди в земите на Златния Ефес. Там търсят добри бойци за професионалната стража на замъка. Информацията идва лично от лорд Лунуниен, който ми е близък приятел. Ако си достатъчно добър воин — ще те наемат...“

* * *

Скар бавно се отърсваше от спомена, който го беше залял подобно на освободена от дигата си река. Този епизод от миналото му показваше ветерана в една съвсем друга светлина. Някога той е бил просто един смирен и честен млад мъж в търсене на своя път. Скар не успя да си спомни повече. След което се върна на себе си и забеляза Призрак, който го наблюдаваше внимателно.

— Спомен ли получи? — в тона на скаута се усещаше нотка на алчност.

— Нещо такова... — отвърна Скар. — Ти изпълни ли заповедта ми?

Вместо да отговори, безплътният му другар извади няколко пергамента. Скар се вгледа в огромните късове хартия. Остана доволен, че картите бяха скорошни и щяха да им свършат добра работа.

Разполагащи с всичко необходимо, тримата спътници можеха да потеглят отново към владенията на Господаря си, където Скар щеше да отмъсти и да се освободи веднъж завинаги от влиянието на мрачните сили.

Но ветеранът не предполагаше, че връщайки го за малко към човешката му същност, този необичаен спомен го връщаше и към човешките му слабости. На излизане от Стомана Скар усети болка в прасеца си. Точно на мястото, където гоблин го беше ранил по време на битката в гробницата.

На другия ден по обед Скар и компания бяха постигнали невъзможното. След дванадесетчасов неистов бяг, непосилен за никое живо същество, полуживите воители стигнаха Кралския път. Вече познаваха по-добре местността, а и намаленият им състав позволяваше да действат по-бързо. Останали тримата, те се носеха без всякакви ограничения, бързо преодолявайки препятствията.

Трима. Скар все още не можеше да повярва, че те са единствените оцелели. Макар да бяха изпълнили специалната мисия, те бяха платили голяма цена. Но очевидно Тъмния Лорд не се интересуваше от загубите. Ако поданиците му имаха някакво значение за него, той щеше да направи нещо — някак да ги дари с магията си, със силата си... каквото и да е! Скар беше сигурен, че има начин. Това беше нов пламък, подклаждащ омразата към неговия тъмен наставник.

Омраза, която подсилваше неимоверно цялата същност на Скар!

Освен тази ненавист, полуживият изпита и други усещания, непривични за слуга на нечистите сили. Войнът изпитваше носталгия към онези моменти от отминалия си живот, в които е бил пълноценен, неподвластен на омразата и похотта човек.

Споменът за Нея изплува. Споменът за Лилиен... Изплува само за миг.

Само за секунда всички останали мисли в главата на Скар избледняха и той пожела да умре наистина. Пожела да има сърце, което да спре... сълзи, които да отрони. Самотата беше непосилна. Една секунда... и после...

Чуха роговете. Преследвачите сигнализираха, че са открили полуживите.

— Проклятие! — извика Обелиск и сложи ръцете на кръста си. — Не смятах, че са толкова организирани.

— Завардили са цялата източна част на Кралството — рече Призрак, докато се оглеждаше наоколо. — Всеки един офицер, водач на гарнизон и обикновен войник, от южните граници на Силвернада до Последна Буря и началото на Кралския Път, е мобилизиран към конните отряди, носещи се към нас в момента.

— Очакваше се... Кралските вестоносци яздат най-бързите жребци. Успели са да ни изпреварят и да съобщят на помощните отряди — Скар преценяваше на глас обстановката. — Цялата източна армия е насъскана и търси трима бегълци...

Купчините черни облаци в небето оформяха страховита буря. Ветеранът се надяваше лошото време да забави преследвачите им, понеже около Кралския път винаги се изливаха големи порои.

— Да тръгваме! — изкомандва неформалният лидер на отряда полуживи и се устреми на север.

Болката в прасеца му не отминаваше.

Единственото, на което Скар се надяваше момента, беше проницателният Призрак да не забележи съвсем леката гримаса на болка, която ветеранът правеше по време на нечовешкия преход.

Вечерта напредваше и полуживите печелеха преднина пред преследвачите си. Тъй като проливният дъжд, съпътстван от гръмотевици и градушка, беше наводнил пътищата, конницата на

човеците изпитваше голямо затруднение с придвижването. За разлика от тях, Скар и неговите спътници не усещаха съпротивлението на водата и поддържаха бързото си темпо.

Като предводител на преследващия отряд, сър Уилсънт не губеше надежда, че ще настигнат отрепките, които едва преди седмица бяха застрашили жителите на Стомана. Подчинен лично на сър Денотериън, доблестният водач пристигнал в атакуваното градче ден след набега и извършил щателно проучване, което му помогнало да тръгне по следите на касапите.

Сър Уилсънт беше човек на честта. Рицарят се беше заклел в Короната, отдавайки напълно живота си на армията. Макар и разбрал, че противниците му не са човешки същества, той последвал полуживите чак до гоблиновите земи.

От отряда на Скар нямало и следа. Почти убеден, че злосторниците са изчезнали или загинали, Уилсънт бил на път да прекрати издирването, когато открил съществата да се сражават с огромна армия гоблини. Решен да се възползва от възможността, той нанесъл огромно поражение на гнусните гоблини. Ала от мелето успели да се спасят трима полуживи, а огромното земетресение всяло такъв смут, че битката приключила повсеместно. Уилсънт бил принуден да се оттегли и да се върне в границите на кралството си.

На връщане опитните скаути на рицаря успели да засекат следите на оцелелите полуживи. Жаден за слава, Уилсънт решил да погне отново бегълците и разпратил вестоносци към всяка казарма и гарнизон в Югоизточна Силвернада.

Амбициозният рицар държеше всички пътища и затягаше хватката си около бягащите слуги на Новия Враг, както хората от Кралството бяха започнали да наричат лорд Нумориус.

Така беше изминала последната седмица за сър Уилсънт. И въпреки че отгоре му се изливаше свиреп дъжд и много от хората му го изоставаха, той не губеше надежда, че ще хване полуживите и ще ги връчи лично на сър Денотериън, който щеше да го повиши в чин.

Скар не знаеше кой е надъханият предводител на войските, преследващи ги толкова упорито. Но ветеранът знаеше, че му дължи живота си.

Каква ирония на съдбата!

Отрядът от трима тъкмо успял да избяга от смъртоносния капан на гоблините, когато попаднал на огромна армия кръвожадни бойци, вардещи изхода.

Сега пък Скар и оцелелите му другари чуваха далечните рогове на приближаващите воители на Силвернада, които не отстъпваха по численост на гоблините. Ветеранът продължаваше своя бяг на север, като значително изоставаше от останалите. Най-пъргав от тримата беше Призрак, който се движеше свободно като вятъра. Но тъкмо когато полуживите прехвърлиха Кралския път и решиха, че са се изплъзнали на преследвачите си, разбраха, че са паднали в капана на собствената си самоувереност. Призрак спря, вперил остър поглед в далечината пред тях.

— Какво виждаш? — обърна се Призрак към току-що настигналия го Скар.

— Прах... Огромни облаци прах, които дори изсипващият се дъжд не може да разсее. Какво по дяволите?... — избълва невярващо Скар.

— Още конници — отбеляза мрачно Обелиск, като добави жлъчно — Аз ви казах...

— Попадали сме в шибан капан! — извика Скар и изрита камък в яда си. Призрак мълчеше, защото знаеше, че собствената му идея ги беше провалила.

Решиха да изчакат Обелиск.

Изборът, който стоеше пред тях, не беше между битката или отстъплението. Те трябваше да решат срещу кого да се опълчат. Дали срещу внезапно появилите се конници, които изглежда имаха числено превъзходство, или срещу неуморните преследвачи, решени на всичко за да ги хванат? В крайна сметка ги връхлетяха първите...

Численото превъзходство на врага изобщо не притесняваше Скар и воините му, които опиянени от започнатата битка, бяха във вихъра си. Първата мишена, изпречила се на пътя им, се оказа един дорест жребец, чиято шия срещна острието на ветерана. Конят се свлече мигновено на земята, задушавайки с огромното си тяло клетия ездач.

Към Скар се насочиха пиките и алебардите на петима конници, които само си пречеха, докато воинът избягваше остриетата с изкусни движения. Благодарение на сравнително високия си ръст, Скар

успяваше да нанася директни удари върху яростно атакуващите го ездачи. Първоначално решили, че имат преимущество заради конете си, впоследствие рицарите осъзнаха, че животните по-скоро им пречат. Ето защо някои от воините слязоха от конете и връхлетяха полуживия с двойно настървение.

Друга група ездачи бяха решили директно да стъпчат Призрак. Разочарованието ги застигна, когато видяха как слабата фигура на воина успява да ги избегне с лекота.

В далеч по-голяма опасност се намираше Обелиск. Макар и движещ се с елегантни и добре премерени движения, фехтовачът не успяваше да прободне врага. От рамото на полуживия стърчаха две големи пики, които нарушаваха неимоверно баланса му. Решили, че тежко раненият не представлява заплаха, рицарите отклониха вниманието си към останалите двама.

Всъщност преимущество на полуживите се криеше в това, че бяха точно трима и така атакуващите ги рицари не можеха да използват нито една позната бойна формация или тактика.

Скар се биеше едновременно с петима противници. Рицарите боравеха с оръжия за различни дистанции. Някои разчитаха на дългите си мечове, за да налагат притиснатия противник, а други бавно настъпваха към него с насочени пики. Леката бронята на Скар беше деформирана от вражеските удари. След като повали поредния рицар, той усети силно намушкване в хълбока. Нечия пика беше успяла да пробие екипировката му. Полуживият разсече оръжието на противника си, но нямаше време да извади острието от раната си. Съвсем скоро рицарите щяха да го притиснат и да отсекат главата му, която беше най-уязвимата част от тялото му.

Призрак се движеше невероятно бързо и представляваше въртележка от пробождащи кинжали, но рицарите, които го наобикаляха, ставаха все повече и повече. Дори да успееш да надвият настоящите си противници, полуживите бяха обречени, защото отрядът, който беше петите им, приближаваше.

Обелиск изпусна сабята си и се свлече на колене.

От плешките и стомаха му стърчаха разнообразие от копия. Фехтовачът се сгърчи безпомощен. Един рицар беше вдигнал високо своята алебарда, готов да отсеке главата му. Слугата на Мрачния

Господар чакаше равнодушно острието да се спусне отгоре му и да го заличи напълно. В този миг усети как земята се разтриса.

Войсковата част на сър Уилсънт се беше появила тъкмо навреме, за да ознаменува окончателната победа на рицарите над Скар и полуживите му спътници.

Сър Уилсънт, облечен в блестяща сребърна броня, пристигна на гърба на бял жребец. След като слезе от коня, мъжът се насочи към десетник Ойрам, който беше вдигнал алебардата си над тила на Обелиск.

— Поздравления, десетник! — по лицето на Уилсънт се четеше задоволство. — И на вас, и на всички доблестни мъже, които не предадоха Кралството.

После свали шлема си и се изплю върху полуживия.

Обелиск събра сили да вдигне глава и изкриви устата си в грозна усмивка:

— Жалък си. Празнуваш победа над трима... А колко от вашите посякохме?

Сър Уилсънт не беше особено впечатлен:

— През последната седмица спечелих толкова битки, колкото ти не си воювал през цялото си жалко съществуване, гадино!

— И колко човешки живота ти струваха тези победи?

— Стига да се опази честта на Кралството, падналите в боя нямат никакво значение! Щом хванахме теб и твоите изродски приятелчета, значи не след дълго ще паднат и останалите, дръзнали да разклатят реда в Кралството.

След като изрече тези думи, предводителят на преследващата войска се обърна към Ойрам, който не изпускате Обелиск от поглед.

— Къде са другите двама?

Ойрам кимна на стоящ наблизо оръженосец, който поведе рицаря-предводител през бойното поле. То беше осеяно с телата на заклани коне и мъже, образуващи кървави локви. Сър Уилсънт разпореди на лечителите от войската си да се погрижат за тези, които можеха да бъдат спасени.

Раздал заповедите си, рицарят-предводител се насочи към група войници, които бяха наобиколили пленения Скар.

Въпреки многото рани, полуживият си оставаше страховит враг. Сплетената му коса откриваше лишено от кръв лице и мъртвешката

примиреност в погледа му. Той нямаше какво да губи.

Уви, фактът, че мечът му лежеше на десетина метра от него, го възпираше да се нахвърли върху рицарите.

— Какви сте ми изроди. Спипах ви, а? Отрепки. Ще ви предам на сър Денотериън, който ще разпорежи на маговете да ви изследват.

Скар не обърна никакво внимание на думите на нахакания новопристигнал.

— Приятелчетата ти ги чака същата съдба. Този, на когото служите, ще бъде сразен веднъж и завинаги!

Изведнъж тялото на ветерана започна да се разтърсва от конвулсии и той изпадна в транс. Обградилите го рицари се стреснаха и отстъпиха крачка назад. Сякаш поваленият пред тях воин не беше на себе си. Сякаш духът му отсъстваше от тялото. За миг обели очи, а на мястото на зениците му проблеснаха две зелени пламъчета, които се завъртяха като водовъртежи. Водовъртежи, в които мъжете до един видяха собствената си смърт. Дори и смелият сър Уилсънт.

— Що за чародейство е това? — промълви с уплаха предводителят на преследвачите.

— Вашият край приближава... — зловещо промълви Скар. След това тялото му се отпусна безжизнено на земята.

В същия момент най-задните редици от новопристигналите воители бяха изненадани от неочакван противник. Огромна вълна от прииждащи врагове надвисваше като злокобна сянка.

Сър Уилсънт нямаше време да се окопити и да раздаде заповеди. Глъчката, която идваше от северната част на бойното поле, го свари неподготвен. Рицарят бързо намери коня си, след което препусна бясно към мястото, откъдето долитаха звуците от сблъскването на стомана в стомана.

И ги видя... Стотици от полуживите воители, дошли така внезапно, както облаците бяха сторили път на слънцето в небето. Те идваха със светлината. Зеленикаво сияние, което остави у рицаря усещането за омайваща поквара.

Но след толкова спечелени битки сър Уилсънт нямаше намерение да се предава точно днес. С боен вик, последван от роговете на неговите оръженосци, амбициозният рицар се насочи към вражеския отряд. В сблъсъка мъжът срещна безславната си смърт,

посечен в гърба от могъщата бойна секира на двуметров мускулест варварин.

Минаха много дни преди дъжда да отмие поражението и кръвта на стотиците загинали воители на Кралството, които до последно вярваха, че са победили.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВЪЗНАГРАЖДАЩИ

„... Тъмницата беше точно такава, каквато всяка тъмница би трябвало да бъде — мрачна и отблъскваща. Въпреки че килията помещаваше два дървени нара, човек трудно би помислил за дрямка на подобно място. Не и когато на идния ден му предстоеше екзекуция. Скар делеше тясното помещение с няколко плъха и една свила се на кълбо фигура. Младежът стоеше прилепил ухо до вратата и от време на време надничаше през малката решетъчна пролука в горната ѝ част. По дългия коридор отекваха стъпките на неуморно кръстосващия тъмничар. Килията на Скар беше в дъното на целия подземен затвор и тъмничарят никога не си правеше труда да стигне до нея. До Скар достигаше обаче подигравателният смях на пазачът, който се забавляваше искрено със злочестата участ на арестантите.

— Зарежи това, момче! — чу се тих глас от ъгъла на килията. — Няма да чуеш нищо интересно. Всичко е едно и също. А и всичко става безсмислено, когато времето ти изтича...

Човекът, който говореше на Скар се изкашля, след което се засмя разсеяно. Скар беше разбрал от стражите, които го доведоха, че съкилийникът му е възрастен контрабандист, държащ множество канали за внос на незаконни стоки в земите на Ефес. Престъпването на законите на лорд Лунуниен не оставаше ненаказано.

На Скар му предстоеше екзекуция.

А в последните му часове живот, малко преди зазоряване, компанията му споделяха няколко цвъркащи животинки, хъркащият трафикант и дълбоката омраза към света, изпълнен с несправедливости...“

* * *

... Скар отвори очи. Намираще се в същата онази килия, която видя в спомените си. С тази разлика, че този път беше сам в помещението. Надигна се от затворническото легло и се огледа наоколо. Вратата липсваше.

В този момент ветеранът не беше пленник.

Поне не физически. И още преди да предприеме каквото и да било, той осъзна, че неговият всевиждащ надзирател, Тъмния Господар, го призоваваше.

Зовът изпълваше съзнанието му и ветеранът не можеше да му се противопостави.

„Значи се върна към действителността, верни мой слуга?“ — в главата му прозвуча добре познатият Глас. Тонът му беше властен и не търпеше възражения.

„Доста неща се случиха от последния път, в който разговаряхме. За малко дори щеше да ме разочароваш...“ — гласът не беше гневен, а хладно констатиращ. Скар не се почувства обвинен. Поне засега.

„Вероятно си спомняш това място. Усещам, че си объркан. Тръгни към тронната зала. Тъй като сега аз съм Лорд на този замък, а не след дълго и Лорд на цялото Кралство, те призовавам като мой послушник. Яви се при мен!“

Скар усещаше колебание зад самоуверените слова на господаря си. Може би силата на Мрачния Лорд отслабваше и той се боеше да не загуби влиянието си над поданиците.

„Ела при мен, за да посрещнеш съдбата си!“

Гласът замлъкна.

Полуживият знаеше, че са го спасили в битката с кралските рицари. Също така знаеше, че в момента се намира на територията на Ефес — замъкът, по чиито стени и картини пробягваха толкова много спомени...

„... Опрял гръб на вратата на килията си, Скар почти беше задремал. Стремеше се да застане възможно най-далеч от накачуления с тлъсти плъхове нар. В унеса му го навестиха кошмарни спомени. Прогонването му от замъка преди няколко месеца, неуспешните му опити да започне отначало живота си и най-вече завръщането му по тези земи... Той правеше всичко заради нея. Момичето, което обичаше и което копнееше завинаги да държи в обятията си.

Но сега Скар беше безсилен. Младежът попаднал зад решетките, след като мъжът, с когото пътувал, му обещава да го вкара незабелязано в замъка. Впоследствие спътникът на Скар се оказал обикновен измамник, който издавайки на лорд Лунуниен плановете на наивника, напълнил кесииите си със злато.

Суровият баща на Лиlien разполагаше с достатъчно власт да накаже жестоко Скар. Лордът веднъж вече му беше обещава бавна и мъчителна смърт, ако младежът дръзнеше да се завърне във Ефес.

Оставаше близо час до зазоряване. Палачите будуваха заедно с осъдените на смърт, защото бяха нетърпеливи да започнат изтезанията си.

Скар щеше да бъде убит като куче.

Важното е, че поне беше успял да я зърне. За миг. Тя рисуваше поредния си шедьовър, който щеше да украси някоя от дворцовите зали. Толкова отдадена... Така прелестна... Скар копнееше да я прегърне. Да усети топлината и кукленската деликатност на тялото ѝ. Но неговата спътница беше друга. Тя го чакаше на ешафода...“

* * *

Скар вървеше по дългия коридор, без да си дава сметка за стенанията, които се носеха от затворническите килии. Полуживият не усещаше миризмата на смърт. Той самият беше смъртта.

„... Тя беше дошла за него. Беше отключила килията му. Лилиен откряна масивната дървена врата, след това го прикани с внимателен жест. От колана ѝ висяха връзка ключове. Как ли е успяла да ги вземе? И къде ли се е дянал надзирателят? Скар не можеше да си позволи да губи повече време в размисли. Промъкна се през пролуката и застъпва предпазливо.

Младежът следваше дребната фигура на Лилиен, която осветяваше мрачния коридор с пламтяща свещ в ръка. Момчето насмалко да се спъне в просналото се туловище на надзирателя, под което се събираше тъмночервена локвичка. Лилиен не каза нищо, но Скар знаеше какво се е принудила да стори тя.

Беше рискувала прекалено много, идвайки да го спаси. Беше се превърнала в убийца.

Бегълците стигнаха до другия край на коридора, където момичето се спря и безмълвно посочи към стената. Със свободната си ръка Лилиен натисна няколко от камъните и те лесно поддадоха. Двамата се озоваха пред тясна стълбица, която ги отведе до малка площадка. Килиите се намираха под самия дворец. Лилиен беше превела Скар през таен проход, криещ се зад нейна картина.

Дворцовите помещения бяха винаги добре осветени, което не помогна на спящите стражи да забележат двамата нарушители. Пазителите на реда в замъка блажено похъркваха на една маса, а до главите им се търкаляха пресушени бокали. Скар подуши въздуха и долови лек билков аромат. Опиянението погали сетивата му, но воинът тръсна глава и забърза напред. Изглежда мъжете бяха упоени. Лилиен беше рискувала толкова много! За него...

Двойката се озова в една от крайните градини на замъка. Бяха сами...

Толкова близо до свободата си...“

* * *

... Улисан в спомена, Скар беше поел като в транс по същия този таен коридор от другата страна на картината.

Полуживият се огледа. Едно време свежа и пъстра, понастоящем градината тънеше в разруха. Изящните статуи бяха съборени и

изпотрошени. Набегът, извършен от Скар седмици по-рано, беше унищожил някогашната красота на двореца. Царящото опустошение напълно съответстваше на злата природа на Нумориус и нечистата сила на Камъка.

Скар вече се намираше извън замъка. Имаше възможност да избяга от Господаря си. Полуживият се замисли къде ли можеше да отиде. Възможно ли беше да се откъсне от мрачната власт, която държеше в плен душата му? Повелителя на Камъка щеше веднага да усети липсата на ценния си воин. Господаря щеше да използва цялата си сила, за да подчини изменника. А защо не... и да го унищожи?

Не. Моментът не беше подходящ. Скар не можеше да избяга. Но можеше да издаде плановете на Мрачния Господар на хората, срещу които магьосникът воюваше. Ала първо се налагаше да научи кои са те.

Ветеранът се запъти по посока на главния вход на замъка.

Една частица от някогашната му човешка същност го подтикна да разшири ноздри. Хладният вятър донесе мириса на въглен, примесен с бледия аромат на върба...

„... Вятърът поклащаше близките върбови клони, които шумоляха тихо, почти сакрално — самотните звуци, приютяващи жадните целувки. Двамата толкова време бяха чакали да настъпи отново този миг, в който ще бъдат заедно.

— Не те пускам за нищо на света... — прошепна Скар.

Свила се в силните му обятия, Лилиен стоеше притихнала. Ръцете му я бяха сграбчили. Малко грубо, но тя харесваше тази негова непохватност. Непохватността беше част от чара му.

— Хайде да избягаме!

— Не е толкова лесно... — Лилиен неочаквано се отскубна от прегръдката му и го погледна.

Утрото настъпваше и първите слънчеви лъчи озариха източната част на замъка. Мъждивата сутрешна светлина правеше лицето на

момичето още по-красиво. Кестенявата ѝ коса започваше да добива златист цвят. Скар се пресегна към нея, но девойката отстъпи.

— Тръгвай! Всеки момент ще се усетят и ще започнат да претърсват околността.

— Няма ли да тръгнеш с мен? — младежът беше в потрес.

Тя го погледна тъжно. Криеше нещо и Скар веднага позна. Резките промени в настроението ѝ я издаваха.

— Тръгни в тази посока — упъти го с жестове Лилиен. — Има едно място, където територията на замъка е оградена само с жив плет. Там ще намериш дисаги с провизии и екипировка. Не се бави.

Скар изглеждаше разочарован. Не се интересувахе от никакъв багаж. Искеше да вземе единствено нея.

— Защо? Искам да ми обясниш...

Лилиен сведе поглед и прокара леко пръсти по корема си, сякаш го галеше.

— Не мога да пътувам в момента. Ще съм бавна и баща ми ще ни хване.

— Не разбирам! Но защо... — рече недоумяващо Скар, но спря в началото на изречението си, защото осъзна. — ... Откога знаеш?

Утрото беше настъпило окончателно. Птиците започваха дневните си песни, а откъм замъка се чуваше типичната гълчава от пробуждащи се и шетащи хора.

— Няма значение — отвърна му тя и започна бавно да се отдалечава в посока на замъка. — Ти избра най-неподходящия момент да се върнеш за мен. Аз просто не мога да дойда с теб.

— Не! Не, не е възможно... Защо по дяволите?! — Скар изпусна нервите си и тръгна към нея.

Издайки си ярък, младежът започна да я дърпа към себе си, а тя се опитваше да му се отскубне.

— Нима спря да ме обичаш? Не ме ли искаш?... — параноята му беше взела връх.

Съсредоточен напълно в Лилиен, Скар така и не разбра кога няколко въоръжени до зъби мъже ги наобиколиха. Един го удари в тила, сваляйки го на земята. Друг го изрита силно в главата.

Благодарение на адреналина, бушуващ догоре в главата му, младият воин не загуби съзнание. Скар пъргаво се изтърколи и с пределни сили се нахвърли върху нападателите. Неочакваната

съпротива на младежа свари войните неподготвени. Единият от тях въобще не успя да се защити. Скар, чиито ръце бяха особено силни, го повали и можа да счупи врата му, тъй като на главата на войника нямаше шлем.

Измъкнал меча на жертвата си, Скар се окопоти и се обърна по посока на Лилиен и другите мъже. Двама войници я бяха хванали, така че да не може да помръдне. Третият мъж, в който Скар разпозна измъкналия се нападател от преди малко, застана пред момичето с извадено оръжие.

— Какво става? — попита смаяно Скар.

Зад стражите младежът различи властната фигура на лорд Лунуниен. Владетелят на замъка пристъпи с величествена походка към дъщеря си и погледна Скар с омраза.

— Знаех си, че дъщеря ми ще предприеме подобна постъпка. Ето защо се подготвих предварително.

Изад мъжете, държачи ужасената Лилиен, се подаде муцуната на контрабандиста. И Скар разбра всичко. Беше повече от явно, че лорд Лунуниен нарочно е поставил този мъж с хитро лице в една килия с младежа. Така невестулката е можела да следи Скар и да сигнализира, ако момчето успееше да избяга.

Трябваше да се сетят с Лилиен за това по-рано, когато оставиха килията отключена.

— Какво ще правиш? Мислиш си, че можеш да избягаш? Хората ми са блокирали всеки път за бягство.

Вместо да отговори, Скар връхлетя обезумял върху лорда, който очакваше всичко, но не и такава внезапна атака. Това, което спаси лорд Лунуниен от разсичане, беше реакцията на единия от стражите, застанал на пътя на острието. Войникът падна посечен, защото оръжието успя да проникне през ризницата и да покоси тялото под нея.

Настъпи суматоха. Лорд Лунуниен се отдръпна уплашен встрани, но не успя да запази равновесие и падна. Останалите стражи пуснаха изпадналото в шок момиче и нападнаха обезумелия младеж. Започна яростна схватка, в която Скар връхлиташе с такава сила и гняв противниците си, че те не можеха да сварят да го атакуват и преминаха в защита.

Заслепен от омразата си, Скар не осъзнаваше, че тялото му е незащитено от ризница и че може да бъде лесно наранен. Но това не го

спираше — той беше готов да убие всички, които стояха между него и любимата му.

В същия миг контрабандистът реши, че не е лоялен никому и сграбчи Лилиен за косата, опитвайки се да я отведе извън сражението като заложница. Върнала се на себе си, тя се съпротивляваше, но без успех. Жилавият мургав мъж я държеше в желязна хватка и бавно се отдалечаваше. Тогава тя започна да крещи.

— Мълчи или ще ти прережа гърлото!... — заръмжа грубиянинът и извади от ботуша си кинжал, който опря в меката й шия.

Чул виковете на Лилиен, лорд Лунуниен също дойде на себе си и с пребледняло лице се насочи към предалия го контрабандист:

— Остави я. Ще ти платя колкото е нужно, но пусни дъщеря ми!

Скар, успял да повали един от противниците си, изгуби интерес към другия и се обърна към мургавия насилник на любимата си.

— Ще си платиш, кучи сине!... — извика Скар и се хвърли към злосторника.

Контрабандистът беше разбрал на какво е способно момчето и се вцепени от страх. Разполагаше с няколко секунди, в които не можеше да мисли хладнокръвно. Затова само освободи ръцете си от Лилиен и я блъсна в близките мраморни плочи, красящи градината. Не очакваща силния тласък, тя не можа да се предпази и след удара в твърдия камък загуби съзнание.

Лорд Лунуниен веднага побягна към нея. Лицето му беше почервеноло от плач. Дъщеря му лежеше по корем върху хладния мрамор.

В същото време Скар беше успял да притисне контрабандиста, който стоеше на колене и молеше за прошка. Обезумелият младеж отсече главата на мъжа с бърз замах, а бликналата като ручей кръв го опръска целия.

Скар побягна към мястото, което по-рано Лилиен му беше посочила за бягство.

Той искаше да избяга от този проклет замък, от тези проклети хора. От миналото си. И от себе си...“

* * *

... Върнал се към настоящето, Скар нямаше време да си обяснява този спомен от миналото. Но споменът го беше залял със своя ужас.

Ветеранът се намираше пред така наречената тронна зала. Коридорите и помещенията, през които беше вървял в унес, бяха празни и мрачни. Окачените по тях картини бяха единствената декорация наоколо. Скар се спря пред онази от тях, която стоеше до самите великолепни порти на главната зала. Изглежда пожарите, вилнели в замъка, не бяха достигнали картината, защото формите, които тя изобразяваше, се виждаха ясно. Ветеранът успя да различи контурите на патладжан, който сякаш беше обстрелван от геометрични фигури. Картината вся смут в разсъдъка му.

Някога полуживият познаваше това изкуство. Значението му. Познаваше и тъй скъпия нему творец, изработил това фино произведение.

Скар разтвори портите, върху които беше изсечен гербът на Ефес — два кръстосани меча, в чиито дръжки бяха вградени аметисти.

Полуживият пристъпи в тронната зала. Тя беше напълно осветена, но не от обичайните свещници или факли, а от Камъка.

Неговите зелени лъчи препускаха из цялото помещение и разкриваха и най-скритите кътчета на залата. Скар различи стоящия в центъра Мрачен Господар, застанал в цялото си великолепие и снажност. Лордът беше заобиколен от безброй полуживи, сред които ветеранът мярна напълно възстановените Призрак и Обелиск.

Скар пристъпи към Мрачния Господар. Имаше някаква тържественост в цялата сцена. Полуживите воители бяха строени церемониално, а Повелителя беше протегнал ръката си напред. Пред Нумориус беше застинал на едно коляно огромният Забрава, чиито бойни секири лежаха в нозете му.

Повехналите лица се извърнаха към Скар. Оглеждаха го с искрено любопитство. Ветеранът също успя да ги огледа. Някои се бяха превърнали в скелети като Призрак. Кожата им беше окапала или на места висяща. Броните им бяха белязани от множество резки и дупки. Забелязваха се и слуги, които все още имаха човешки вид, но лицата им бяха сбрьчкани, придобили сивкав или зеленикав оттенък. Като че самата кожа едва се държеше на тях.

Едно нещо ги обединяваше — мощта, която излъчваха. Бяха обляни от аурата, от светлината на Камъка на Живота. Заедно бяха

почти непобедими.

Скар пристъпи към Тъмния Господар и несъзнателно падна на едно коляно по подобие на Забрава. Ветеранът се разоръжи и свали почти цялата си екипировка. След което хвърли поглед на варварина до себе си. Забрава беше изцяло гол. Впечатление правеха неимоверно силните му мускули, покрити с гнила и капеща кожа. Той беше загубил всяка човешка черта в себе си. Оставайки без дрехи, Скар почувства леко притеснение, защото кожата му, макар и леко потъмняла, беше все така розовееща. Ветеранът все още беше в първия си етап на полужив, докато мнозинството присъстващи в залата бяха навлезли във втората фаза — на някога-хора. Тя се характеризираше с пълно покорство и изпълнителност.

За тях надежда няма, мислеше си Скар, който отчасти успяваше да подчини разсъдъка си.

Предстоеше да стане ясно кой ще е личният офицер на Мрачния Господар. Вероятно този, който се беше справил най-добре с възложената задача. Най-лоялният и могъщият.

И тогава Гласът заговори навред.

„Сега, когато всички сте тук и сме на прага на новата кампания, която ще увековечи превъзходството ни над света на хората, ви събрах отново, защото всяко велико дело изисква велика саможертва!“

Речта на Лорда отекваше в главите на поданиците му като звън от камбана. Те до един приветстваха думите му.

„Както знаете, вие сте дело на могъщата магия на камъка, която овладях. Вие дължите новото си и по-съвършено съществуване именно на мен и моите усилия“

Последва кратка премерена пауза.

„Вие сте мои деца. Ще ми служите ли вечно и безпогрешно?“

Полуживите нададоха одобрителни възгласи, опиянени от думите на господаря си и от светлината, струяща от зеления камък.

Скар също се намираше под властта на окуражителните и магнетични слова, но имаше една малка частица в него, която го караше да се съмнява и да мисли трезво.

Забеляза, че фигурата на Нумориус изглеждаше така внушителна, защото беше подсилена от светлината, идваща от жезъла му. На коленичилият воин му се стори, че вижда и някаква глава на

птица, подаваща се съвсем деликатно изпод черното наметало на Тъмния Лорд.

„Вие се появихте след първия успешен ритуал по прераждане и досега ми служихте вярно. Но ето, че имаме нужда от още събратя, които да застанат рамо до рамо с нас в похода срещу Кралството на хората. Затова много скоро ще предприема подготовка по втори ритуал“ — тонът, с който Повелителя им говореше, беше непоколебим.

„Съвсем скоро ще бъдем непобедим легион!“ — заканата му предизвика нова вълна ентузиазирани възгласи сред полуживите.

„За да завърша обаче ритуала, се нуждая от пълните си сили и концентрация. Така че временно ще отсъствам от мислите ви. Разбира се, това не значи, че ще ви изоставя...“ — при тези думи Скар фокусира още по-силно вниманието си.

„По този повод реших да назнача офицер за армията си. Нещо като мой заместник, който ще предвожда следващия поход срещу Храма на Изцелението...“ — докато разкриваше плановете си, Мрачния Повелител застана между двамата покорно коленичили воители.

Залата притихна в очакване. Много от полуживите бяха убедени, че избраникът на Господаря им ще бъде именно Забрава.

Огромният варварин, наподобяващ канара, беше особено застрашителен, докато размахваше секирите си. Той беше изпълнил мисията си безупречно. Форгивънс, Храма на Изцелението, вече принадлежеше на Нумориус. Храмът беше разположен в най-северната точка на Кралството, в близост до замъка Тетива, намиращ се на границата със земите на варварите. Точно на това място Мрачния Господар щеше да проведе следващия ритуал, тъй като мястото притежаваше нужното количество чиста магическа енергия.

Другата причина, поради която Забрава беше по-подходящ за офицер, бе, че отрядът, който оглавяваше при специалната си задача, нямаше особени поражения. Изпълнявайки задачата си по-бързо от планираното, Забрава и воинските му части бяха предизвикали сума ти кървави мелета.

Още повече, че варваринът и екипът му се бяха появили в ключов момент. Те спасиха Скар и двамата му оцелели воители.

Преимуществото на Забрава над неговия опонент беше пълно. Поради което всички останаха искрено учудени, когато Мрачния

Повелител се обърна към Скар.

„Стани, робе! От сега нататък те провъзгласявам за свой личен наместник, докато отсъствам. Ще бъдеш също и предводител на армията ми“

Не един или двама от полуживите ахнаха. Забрава трепереше от гняв. С изключително усилие на волята си той надигна глава и погледна Нумориус в очите.

— Това е коварство. Как можа да избереш този некадърник пред мен? Та той едва не се провали!

Мрачния Повелител огледа изпитателно негодуващия си подчинен, след което се приближи към него и му удари плесница.

„Как смееш да оспорваш решението на своя Господар. Засрами се!“

Изведнъж Забрава почувства невероятна немощ. Варваринът усещаше цялата тежест на тялото си. Повелителя му го беше лишил за момент от силата на Камъка. Широкоплещият воин усети всяка слабост, за която организъмът му можеше да сигнализира. Нумориус беше направил така, че всеки присъстващ полужив да почувства и разбере частица от страданието на Забрава. Като урок за непокорство.

След няколко минути Тъмния Господар прекрати мъките на слугата си.

„Най-голямата болка изтърпяваме със съзнанието, а не с тялото си. Затова наказвам Забрава, като го изключвам от войската си. От този момент до мига, в който приключи със следващия ритуал, Забрава ще изпълнява длъжността на мой личен охранител“

Съкрушеният варварин не можеше да каже нищо. Той стоеше с поглед, зареян някъде далеч в пространството. Естествено, след като се съземеше, полуживият щеше да усети как чувствата на омраза и завист го изпълват. Чувства, които Нумориус приветстваше в подчинения си. Така Забрава щеше да стане по-силен и по-ефективен. Това беше дарът на Мрачния Господар към покорно служещия му воин, справил се безупречно с поетия ангажимент.

Скар все още отказваше да повярва, че Повелителя му го нагърбва с такава отговорност. Но това в известна степен го устройваше. Ветеранът щеше да предвожда войските от свирепи полуживи бойци и щеше да измени на нищо неподозиращия Нумориус.

В мига, в който тези мисли покълнаха в съзнанието му, Скар реши да ги смачка и забута в най-тъмния му ъгъл. Воинът усети невероятен прилив на енергия.

Беше помазан лично от Повелителя на Камъка, но в същото време беше успял да запази искра от бунт в себе си. Това можеше да се смята за победа.

Ако въобще имаше какво да извоюва накрая.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРАЗЯВАЩИ

Бяха изминали едва няколко седмици от появата на Мрачния Господар и войските му, а вече близо половината Кралство беше превзето със сила.

Другата половина тънеше в мъчително очакване. Къде ли щеше да е следващият удар на страховитите и непобедими воители, пред които дори най-доблестните мъже се разтреперваха и побягваха?... Нумориус беше превзел двата главни храма на Изцелението в северната част на Силвернада. Градовете, намиращи се в близост, бяха почти опустошени, а жителите им се укриваха в горите, където срещаха нови врагове в лицето на тежкото време, дивите животни и недостига на храна. Тези от жителите, които решаваха да се укрият в столицата и предприемаха пътуване дотам, рядко стигаха, тъй като лесно попадаха в лапите на множеството бандитски шайки и търговци на роби. Кралството беше разтърсено.

Скар предвождаше войска от петдесетина бойци, целящи да осигурят на Мрачния Господар трети храм на Изцелението, в който магьосникът да възстанови силите си след приключването на ритуала по прераждане. Ветеранът ясно осъзнаваше, че Повелителя искаше да върне към живот както множество мерзавци и недостойни люде, така и гоблините, чиито души бяха пленени в главната гоблинова гробница. На практика Нумориус щеше да е непобедим. А щом отряд от петдесетина полуживи успяваше да завладее храм, и дори замък, какво оставаше за хилядите напълно подчинени бойци, принадлежащи към и без това безскрупулната раса на гоблините?

Полуживите се движеха с умерена скорост към Любов, следващия набелязан храм. Те нямаха нужда от хранителни провизии, които да ги бавят. Мобилност и сила. Техните най-полезни качества.

Въпреки това, носещият се в челните редици на армията Скар беше разтревожен. Елементът на изненадата липсваше и противниците

им знаеха с каква тактика могат да сразят полуживите. Оставаше и численото превъзходство на човеците. Трябваше само рицарите и доблестните хора от Силвернада да намерят смелост в сърцата си и да отвърнат на удара на полуживите.

Скар тайничко се надяваше на такъв развой. И когато моментът настъпеше, щеше да предаде своите собствени бойци... Най-близките му души.

Но нима хората, които щяха да се опълчат срещу тях, заслужаваха помощта му? Нима им дължеше нещо?

Не. Скар нямаше да се обърне срещу Господаря си, за да заеме страната на Кралството. Ветеранът искаше да се опълчи, защото не желаше да има нищо общо с всичко това.

Уви, съдбата не се интересуваше от нещата, което той, дребното същество, желае. Тя следваше своята строга линия.

Изминаха няколко дни в муден преход, с който полуживите целяха да останат незабелязани от някой съгледвач, подчинен на Кралството. Слугите на Повелителя възнамеряваха да прекосят Кралския път. Идеха от запад, където територията представляваше дефиле, а зад гърбовете им оставаха опасани с гори високи скални възвишения. Пред армията се простираше открояващата се траектория на Спиралата, единствената река в Силвернада. В този район пълноводната река вървеше успоредно на Кралския път, така че за да преминат в южната част на страната, полуживите трябваше да прекосят водите.

За Скар представляваше по-голямо удобство да мине по пътя към Стомана, но опитният ветеран знаеше, че заради последните размирни събития цялата област щеше да гъмжи от войскове части. Не че не можеше да рискува и да отведе армията на Мрачния Господар право при враговете. Това би осъществило плановете му да предаде Нумориус. Офицерът на нечестивите войски обаче искаше да провали мисията си в точния момент. Може би пред стените на Храма на Изцелението. По този начин Скар щеше да вдъхне кураж на защитниците на храма. Но как щеше да осъществи умисъла си, още не знаеше... Въпреки всичко, той имаше достатъчно време.

Трябваше да решат как да прекосят реката. Дали да навлязат директно в буйните ѝ вълни, или да използват някой от охраняемите

мостове.

Имаше и нещо друго. Предприели такъв маршрут, полуживите навлизаха в Кралството, все по-навътре и все по-близо до столицата, а там патрулиращите отряди и съгледвачите бяха двойно повече.

Скар не подозираше за издирващия го отряд, който по чиста случайност беше в района...

Великия Изравнител беше що-годе опитен съгледвач. Както се очакваше от човек, който е умел с лъка, стрелецът имаше силното зрение, необходимо за един добър шпионин. Професия, което посрещаше със смесени чувства. От една страна, слабичкият мъж се ядосваше, че трябва да се занимава с нещо толкова отговорно и ангажиращо, но стискаше зъби, защото все пак му плащаха. От друга страна, наемникът се радваше, че това занимание го държи далеч от отряда му, който вечно се намираше под напрежение или в свада. Застанал на едно малко хребетче, идеално укрит в гъстите храсти под дебелата сянка на един кипарис, Великия Изравнител бдеше над разстелената пред него далечина и зорко следеше за движение. Седейки си в шубраците, съгледвачът размишляваше за събитията от последните дни. Отрядът, включващ дипломат, бодигард-самозванец и заблуден рицар, предвождани от странен костюмар, беше поел по Кралския Път. Групичката напредваше бързо и уверено, защото разполагаше с информация, че мишените им са вършили набези в източната част на пътя, на доста километри от столицата.

Великия Изравнител мислеше за жената, която се движеше с отряда му. Макар и пораснала, Лилиен криеше невероятна невинност и юношеска красота. Шпионинът два пъти беше ставал свидетел на нейния темперамент. Първият път срещнали някакъв търговец на роби и Хлебарката настоял да си вземат проститутки за из път. Тогава Лилиен скастрила брадатия мъжага, че не са пътуващ бардак, а той, решен да се дразни с нея, я обвинил във фригидност.

Вторият скандал бил къде по-сериозен, провокиран от пияните изцепки на Хлебарката и компанията му. Докато организирали лагер за нощуване, почерпените мъже на три пъти щели да направят пожар.

Не стига, че бавеха похода, ами бяха и толкова непохватни, роптаеше Лилиен.

При тези спомени Великия Изравнител се усмихна вяло. Ако не друго, бяха весела компания. Като изключеше, естествено, хората от Гилдията на Убийците, които бяха абсолютни темерути и не говореха много.

Улисан в мисли, стрелецът-съгледвач за малко не заспа. След като разтърка очи, отново огледа далечината. От своята позиция, той можеше да наблюдава целия път в обширен радиус. Областта, в която предстоеше да навлязат другарите му, представляваше малка низина, заобиколена от високи части — нещо като ждрело. Доста удобно, ако някой решеше да им устрои засада. И още по-удобно, ако те трябваше да устроят засада. В такива случаи по-съобразителният печелеше. А за съобразителен се смяташе онзи, който съумее обстойно да проучи областта, в която пътува.

Засега Великия Изравнител не забелязваше никакво движение в далечния хоризонт. Очите му мярваха прибъгвания на различни тревопасни животни, подплашени от хищници. Това бяха естествените движенията на природата, които опитният съгледвач трябваше отчасти да игнорира, за да се съсредоточи в необичайните неща. Острият поглед на наемника се закова в отсрещното плато, намиращо се от другата част на широката пътека. Той фиксира бързите движения на друг човек. Или по-скоро същество.

Великия Изравнител веднага осъзна, че това не е човешко създание. Да! Може на ръст да беше колкото човек, със същата костна структура, но му липсваше... плътта.

Съгледвачът притаи дъх. Съществува, което мярна в далечината, съответстваше на описанието на враговете, с които предстоеше битка. Невъзможно.

Великия Изравнител рискува да се покачи на високия кипарис, за да вижда по-добре. С ловки движения пъргавият мъж се озова в короната на дървото.

Груба грешка. Явно съществува също беше скаут и беше забелязало наемника без проблем. Внезапно под тежестта на мъжа се прекърши клон. Озовал се на земята, Великия изравнител отново отправи поглед към създанието. То държеше лък и зареждаше стрела. Съгледвачът погледна и към мястото, от което се беше сгромолясал, и забеляза забита в ствола на дървото стрела.

Разминал се на косъм със смъртта, той реши да отвърне на огъня. Когато двама скаути от противоположни войски се засичат, единият трябва задължително да отнеме живота на другия. В противен случай едната войска щеше да бъде предупредена за появата на другата.

Стрелата, която Великия Изравнител запрати към скелетоподобното създание, пропусна целта си. Мъжът изруга и започна да зарежда нова, но снарядът на противниковия скаут уцели крака му. Ала съгледвачът не беше вчерашен и с невероятна бързина запрати втора стрела към съществото.

За негово учудване, уцели.

Но колко по-голямо стана учудването му, когато видя, че създанието не изглежда никак притеснено от забитата в гръдния му кош стрела. То просто я извади и прибра в собствения си колчан, след което вдигна лъка си в знак на поздрав и изчезна за броени секунди в горичката зад него.

Великия Изравнител изруга, защото знаеше, че е загубил. Раната не го притесняваше. Можеше и сам да се превърже, но щеше да се движи по-бавно и може би нямаше да стигне отряда си навреме. Нямаше да успее да ги предупреди. А ужасяващото същество сигурно вече преполовяваше разстоянието до своите собствени другари, за да ги информира за приближаващите врагове.

Вероятно Призрак щеше отдавна да се е върнал при отряда си, ако не беше решил да разузнае повече. Нямаше смисъл да се връща. Като опитен скаут, информацията, че е намерил вражески съгледвач, би могла по-скоро да го изложи, тъй като не беше толкова ценна. Ето защо полуживият, който разполагаше с невероятна пъргавост и бързина, реши на собствена глава да се разтърси в областта за още следи. Дори не го споходи мисълта, че може да се върне и да докладва, след което отново да потегли на разузнаване. Естествено, решението му би било разумно, ако скаутът беше на прав път. Защото Призрак допусна една огромна грешка.

След като се спря на една малка поляна, намираща се на платото от западната част на Кралския път, той започна да разглежда стрелата, която беше изстрелял вражеският разузнавач. Перата ѝ бяха от гарван. Скаутът се замисли. Стрелец на служба при Краля никога не би ползвал толкова евтини и нискокачествени стрели.

Изстрелът беше дошъл от най-обикновен разбойник. Поне така смяташе Призрак.

По тази причина полуживият разузнавач се отправи към малките тъмни горички над пътя, които бяха удобни за лагеруване. В тях той се надяваше да открие бандитската шайка и тихомълком да се саморазправи с нея.

О, да! Призрак щеше да събере достатъчно слава. Отрядът му дори нямаше да разбере, че се случва меле. Заслепен от възможността да се доказва, скелетът-скаут изгуби от полезрението си главния път и отиде да претърсва горите и хълмовете от западната страна. За съжаление, той не знаеше, че много наемнически отряди, служещи пряко и косвено на Короната, също си купуваха обикновени и евтини стрели по подобие на бандитите. За наемниците по-важно беше как стреляш, а не с какво.

Големият отряд от полуживи се предвижваше бавно и уверено по Кралския път. До час, че и по-малко, щяха да се сблъскат с отряда наемници в служба на Великия Мъдрец, който се движеше в срещуположната им посока.

Скар беше наредил на воините си да спрат. Намираха се на място, което му изглеждаше смътно познато. Пътят беше широк, колкото да побере каруца. Докъдето стигаше погледът на предводителя, Кралския път запазваше все така тясна и неудобна за поход ширина. От едната му страна се извисяваха отвесни скали, невъзможни за катерене, а от другата течеше Спиралата, разпростираща се на петдесет метра от ръба на пътя.

Полуживите можеха да продължат само направо, освен ако не искаха да се хвърлят в скалистото речно корито. Течението му беше чудовищно. Въпреки необикновените си качества, войските на Тъмния Господар едва ли щяха да издържат дълго, преди костите им да се разбият в скалите. Такава беше Спиралата — опасна и променлива река. Плитка и лесна за прехвърляне в някои райони, на места тя ставаше изключително широка и дълбока.

Ветеранът пристъпи смело напред. Каквато и опасност да дебнеше на пътя пред тях, те щяха да я неутрализират.

Но защо всеки път, когато се вглеждаше в буйните вълни и хълтналите скални образувания, Скар имаше чувството, че познава това място. Че и преди е съзерцавал играта на водите и отражението на

нежните слънчеви лъчи, които успяваха да пробият през пелената буреносни облаци...

„— Не бива да протакаме повече, водачо! — чу се прегракнал глас. Нетърпеливият мъж беше настинал — съвсем нормално в развалящото се време.

Скар не откъсваше поглед от каруците, които, вероятно поради зле премерена заповед, спряха насред пътя.

Ветеранът и бандитската му шайка наблюдаваха тази част от Кралския Път близо цял следобед. Скар беше почти сигурен, че човекът, свързал се с тях и подал им информацията, ги е излъгал. Чудеше се по какъв начин да накаже хитреца, ако го срещнеше отново. Но накрая очакването на разбойническата банда беше възнаградено и пред очите на дебнещите бандити се откри конвой от четири каруци и една златна карета, движеща се в средата. Нейният кочияш носеше синя униформа, извезана с различни ширити и орнаменти. Определено беше кралски служител.

Да, не биваше да губят повече време.

Скар се обърна към един от другарите си — мъж със сипаничаво лице и изтъркани кожени дрехи, които не му бяха особено по мярка.

— Нареди на останалите да нападнат. Искам да обградите конвоя в кръг, така че никой да не може да се измъкне.

Сипаничавият кимна и понечи да разпореди заповедите, но Скар го хвана за рамото и го дръпна близо до себе си, прошепвайки в ухото му:

— Когато ги нападнем, ще видите мъж в пъстри дрехи, нахлупил шапка с голяма периферия. Същият ще носи сабя. Не го убивайте. Него и Кралицата.

— А останалите?

— Тях можете да ги заколите преспокойно... — бяха финалните заповеди.

Довереникът на Скар отиде при останалите бандити и им даде допълнителните разяснения. Мъжете, към двадесетина на брой,

подготвиха оръжията си и тръгнаха към спрелия конвой.“

* * *

— Странно. И двамата помним това място — рече равнодушно Скар на току-що пристигналия Обелиск.

Екстравагантният боец също наблюдаваше вълните на реката, но често поглеждаше и към пътя. Полуживият добре си спомняше историята, която сегашният му предводител изживяваше повторно в ума си.

От гъсто скупчилите се облаци започна да се сипе лек дъждец.

„... Съвсем предвидливо разбойниците бяха обградили плячката си в кръг. Добре бронираните и подготвени стражи на конвоя се хвърлиха веднага срещу нападателите. Но мародерите също бяха опитни и имаха далеч по-разнообразни, плячкосани при предишни кражби оръжия.

Предводителят на бандитите, носещ броня на елитен дворецов страж, беше най-страховитият от шайката. Размахващ ловко двуостър меч, мъжът на средна възраст посичаше охранителите без никакъв проблем. Обелиск се вгледа в герба на бронята му и веднага разпозна инициалите ЗС, «Замъкът Ефес». Странно! Разбойникът беше бивш служител на елитна фамилия.

Обелиск, който беше водач на конвоя, нямаше време да разсъждава върху историята на лидера на разбойническата шайка.

Кралицата Мира Сребърна отвори с трясък вратата на каретата и отправи изпълнен с искрено възмущение поглед към разиграващата се ситуация.

— Лорд Обелиск, в името на Камъка, какво се случи?

— Бандити, ваше Върховенство! — отбеляза мрачно лордът. Беше облечен в бял костюм, обагрен тук-таме в цветни краски, и на главата му се подвизаваше широкопола шапка.

В същия момент трима по-мощни разбойници вдигнаха с голи ръце едната от каруците и я обърнаха по гръб върху няколко от защитниците. Превозното средство премаза телата на клетите мъже, а от вътрешността му се изсипаха различни накити.

— Не можем да им позволим да ни ограбят! Защитете ни! — започна да крещи истерично Кралицата.

Кралският конвой пътуваше към Пламтяща Наковалня вече четвърти ден. Кралицата искаше да заведе по-голямата си дъщеря, дванадесет годишната Айсбела, на годишната ѝ церемония с местен лорд. Класически брак по сметка заради богатства и власт. Освен нужните за пътешествието провизии, конвоят превозваше семейни скъпоценности като подарък за бъдещата сватба.

По традиция годишът се правеше в замъка на жениха, а сватбата се състоеше в самия Кралски Двор. Фиъръс, владетелят на Силвернада и баща на сгоденото момиче, не придружаваше семейството си към Наковалнята, защото беше на дипломатическа мисия при Островните Кралства.

А тъй като страната водеше две войни — с варварите на север и с гоблините на юг, кралското семейство не можеше да си позволи голяма охрана за пътуването, което трябваше да протече спокойно и мирно. Заради това властната кралица Мира Сребърна беше наредила на лорд Обелиск, дребен благородник от столична търговска фамилия, да организира охраната от тридесетина гвардейци.

Уви, сражението не вървеше в полза на кралското семейство. Макар и по-малобройни, разбойниците успяха да съборят каруците и да всеят смут сред остатъка от защитниците.

— Ужас! Оседлайте два коня! Трябва да се измъкнем... — извика Кралицата, изпаднала в паника.

— И как смятате да го направим? — попита я Обелиск, който беше запазил необичайно спокойствие.

— Бандитите нямат коне. Ако с теб се организираме, можем да пробием редиците им и да се отдалечим.

— Боя се, че не мога да оставя мъжете ми да загинат. Трябва да участвам в битката — рече с равен тон Обелиск.

— Децата ми са в опасност! Заповядавам ви!...

Мира Сребърна беше интелигентна жена. Зоркият ѝ поглед не пропусна факта, че благородникът стоеше с прибрана сабя и не се

включваше по никакъв начин в битката. А сега мъжът директно отказваше да ѝ помогне да се спаси.

Поведението му я караше да осъзнае какво се беше случило.

Отвратена, Кралицата се дръпна от него, отстъпвайки бавно назад.

— Вие стоите зад всичко... Как посмяхте да ни предадете след двадесет години вярна служба и искрено приятелство?!...

— Простичко е. Пазя си репутацията на свестен човек, за да я издъня, когато се появи нещо голямо... — вдигна рамене Обелиск.

Десетина минути по-късно, когато напълно всички пазачи на конвоя бяха повалени, предводителят на разбойниците се доближи до позлатената, украсена с богати инкрустации карета. Там го чакаше Обелиск, държащ в здрава хватка безпомощната кралица. Беше насочил сабя към мекия ѝ врат.

Скар поздрави лорда с усмивка, която човек даваше на стар познайник.

— Та каква ни беше уговорката?...“

* * *

— Явно съдбата ни е обвързала с мрачно минало. И с мрачно бъдеще... — изрече Скар след изживения спомен.

Обелиск кимна, но вниманието му беше привлечено от далечен тропот на копита, идващ от посоката, в която се бяха запътили полуживите.

Ветеранът бързо се свести и си спомни, че Призрак така и не се беше завърнал от разузнавателната си мисия. Почувствал моментен гняв, Скар изруга. Срещу тях се задаваше конница. Вероятно рицари...

Каквито и да бяха, устремените към тях ездачи не бяха приятели. Полуживите нямаха приятели.

Скар разпореди на воините си да образуват защитна формация. Четиридесетината страховити воители, слуги на мрачния Повелител, не знаеха срещу какво точно са изправени, затова не трябваше да хукват безразсъдно.

Засега можеха само да чакат.

Минаха няколко минути. Загледан в далечината, Скар потъна в поредния спомен...

„... Лицето на Кралицата беше безизразно като камък. Първоначално уплашена и в истерия, жената си беше възвърнала самообладанието, въпреки че се намираше в плен на предалия я благородник. Тя не беше облечена достатъчно богато за положението си, но излъчваше царственост и величественост.

На Скар му се повдигаше от нея. Ветеранът се приближи към Кралицата и се изплю в краката ѝ, след което ѝ обърна гръб и се насочи към каретата.

— Я да видим какво криете тук — подметна водачът на разбойниците.

В същото време хората му плякосваха каруците и пълнеха множеството си кесии и джобове с разнообразни бижута, скъпоценности и златни кралски монети.

— Казах ти, Скар! Вземете всичкото съкровище, аз искам момичето. Онова с русите коси! — подвижна Обелиск на страховития мъж, който тъкмо отваряше вратата на каретата.

— Значи това си искал, мръсник! — не се сдържа Кралицата.

Думите ѝ костваха силен юмрук в областта на слепоочието, който едва не я изпрати в безсъзнание.

— Млъквай!

Скар беше прекалено широк в раменете и трябваше да се наклони на една страна, за да може да се вмъкне в каретата и да я огледа отвътре. Стените на помещението бяха тапицирани с червен плат и единственото прозорче в каретата беше затъмнено с копринени перденца. На малко кресло седеше момиченце, което все още не беше влязло в пубертета. Въпреки това, красотата му беше лесно обозрима. Златнорусите му коси се спускаха върху невероятно нежно и млечнобяло лице. Ветеранът плъзна любопитен поглед по цялото тяло на принцесата, изследвайки формите ѝ. Въпреки възрастта си, все още незрялата девойка беше привлекателна.

Скар се подсмихна. Младите момичета не го интересуваха, та дори да бяха кралски дъщери! Щеше да даде на похотливия лорд Обелиск исканата от него награда за добрия удар.

Главатарят на шайката тъкмо беше решил да излезе от задушната карета, когато чу плач. Той идеше от кошницата, оставена на срещуположното кресло. Дъщерята на кралицата тутакси грабна писукация вързоп и Скар се досети, че това трябва да е другото дете на Краля.

Ветеранът напусна каретата и се отправи към Обелиск, който вече беше успял да върже кралицата така, че да не може да движи нито краката, нито ръцете си.

— Омота кравата, а? — отбеляза с мрачно задоволство Скар. — Не знам какво ще я правиш, ама вътре има някакво бебе...

Обелиск ахна. Очите на кралицата щяха да излязат от орбитите си. Заговорникът беше сложил лепенка на устата ѝ, така че да не може да крещи.

Изминаха няколко минути, в които Скар огледа какво може да си открадне, и организира хората си за потегляне. През това време Обелиск изведе изплашеното момиченце. При вида на кръвта и мъртвите тела, девойката пребледня, но някак си успя да запази самообладание. Но в мига, в който забеляза завързаната си майка, започна да реве.

Бандитите се захиха.

— Не знам какво ще я правиш тая малката, но я укротявай побързо! — подвикна някой от мародерите.

Обелиск подаде бебето на Скар, който го пое нескопосано и за малко да го изтърве.

— Можеш да го продадеш на някое тържище на роби... — рече благородникът. — Ще му вземеш добра цена.

— Шегуваш ли се? Детето е на Краля. На секундата ще бъде потърсено и разпознато. Ще ни обесят за това — отвърна със сериозен тон Скар.

— Нима? Не го ли виждаш? Всички бебета си приличат. А и нямаме свидетели.

Вместо отговор, Скар кимна към Кралицата. Обелиск разбра какво имаше предвид главатарят. Благородникът тръгна бавно към нея с извадена сабя, но се спря разтреперан.

Едно беше да предадеш толкова важна особа, друго беше да я убиеш пред децата ѝ.

— Хайде, какво чакаш? Шубе ли те хвана? — подигра му се висок дългокос мародер, стоящ близо до Скар.

— Ако искаш ние ще го сторим... Не е кой знае какво! — приближи се сипаничавият разбойник, довереникът на Скар. — Когато бях фермер тия ми взимаха и последния петак с огромните си данъци.

Разбойниците се назлобиха и един по един започнаха да окуражават Обелиск, чиято смелост се беше стопила с честта му. Видял, че лордът няма да предприеме нищо, Скар даде заповед на хората си да се заемат. Освирепелите от битката и плячката мародери се нахвърлиха на Кралицата и започнаха да разкъсват дрехите ѝ.

Обелиск ужасен гледаше сцената, придърпал русокосата принцеса.

Забелязал изражението на благородника, двуметровият мъж до Скар не пропусна да се заяде:

— Айде бе, кв'о ги гледаш така? Кой знае как ще постъпиш с тая малката... — думите му бяха придружени от гърлен смях.

Момичето ридаше неудържимо. Обелиск сложи ръце на очите ѝ и я прегърна, докато разбойниците изнасилваха и биеха Кралицата. Някои от тях бяха сметнали, че не е достатъчно само да задоволят похотта си. Сипаничавият беше извадил крив кинжал и грубо режеше русите къдрици на омерзената дама.

— Какво ще правиш с бебето, по дяволите? — извика към ветерана Обелиск, видимо изнервен.

— Не знам. Но не ми трябва. И не мога да рискувам да го влача със себе си. Когато Кралят и всичките му там мъдреци разберат, ще направят чистка на цялата страна! — отвърна му Скар и погледна с отвращение плачещото бебе.

После за миг се сети за своето, което никога нямаше да зърне, защото беше...

Ветеранът си наложи да не мисли за това и подаде бебето на бандита до себе си.

Объркан, дългокосият мъж го пое с несигурни ръце и погледна въпросително Скар, който се канеше да се отдалечи, потънал в мрачните си мисли.

— Какво пък, притрябвало ни е! — рече той и запокити невинното същество надолу към реката.

Когато чу силния плясък от цамбурването, Скар светкавично се обърна към другаря си. Беше очаквал всичко, но не и подобно зверство.

Ярко зелените очи на разбойника пронизваха злорадо главатаря...“

* * *

... Същите тези ярко зелени очи го приковаваха и в момента. Нима беше възможно? Скар внимателно наблюдаваше току-що пристигналите воители. Най-вече зеленоокия. Спомни си, че познаваше този мъж. Негов другар от годините, прекарани в грабежи и разбойничество. Сега познайникът му беше част от вражески отряд.

Скар си позволи да огледа и мъжете до Стийл. Единият носеше странен костюм и не приличаше на воин. Другите двама бяха знаменосец, яхнал кафява кранта, който държеше знаме с инициалите на Кралството, и рицар, облечен в пълна бойна екипировка.

Врагове. Несъмнено врагове, които стояха в далечината и също ги изучаваха.

Ето че рицарят извади меча си, а иззад първата редица мъже изникнаха още дузина воители. Всички до един необичайно изглеждаци.

Налагаше се Скар да действа бързо. Моментално нареди на полуживите воители да бъдат в готовност за атака. Но трябваше да внимават. Пътят беше тесен и не допускаше разгръщане или впускане в бърз и унищожителен щурм.

Имаше нещо, което притесняваше ветерана. Нещо, което го караше да бави атаката си. Полуживият заключи, че това притеснение се дължи на непълното му отдаване на властната магия на Камъка.

А и далечният спомен беше събудил нежелани чувства. Обелиск чакаше заповед. Всички воители на Мрачния Господар бяха готови да се нахвърлят безмилостно върху новопоявилия се враг. Липсваше единствено командата на Скар, техния офицер.

Последваха минути на тих покой. Дори разразилата се по-рано буря замря в очакване.

И тогава Скар я „видя“, но беше прекалено късно да реагира по какъвто и да било начин.

Силно концентрирана енергия, която нямаше мирис и не се виждаше с човешко око. Енергия, която се усещаше, изпитваше.

Тя премина покрай Скар и се заби подобно на копие в гърдите на Обелиск.

Ветеранът инстинктивно се отдръпна, защото тази енергия не идваше от камъка на Господаря му. Беше чиста и блестяща. Но за мъртвите сетива на Скар, беше отблъскваща.

Тялото на екстравагантния боец се повдигна над земята и се разтресе в невероятни конвулсии. Скар огледа враговете си и забеляза как костюмираният мъж вдига и насочва ръце по посока на Обелиск.

Маг! При това могъщ.

Колко неочаквано!...

Воините от отряда на Скар не изпитваха страх, макар да виждаха агонизиращия си събрат. Те не помнеха това чувство. Но бяха изпаднали в ярост, че офицерът им задържа атаката.

Тялото на Обелиск се гърчеше все по-упорито и започна да се смалва. Постепенно загуби цветовете си и почерня като овъглено, като накрая от него остана само малка черна купчинка сажди. Магът не просто беше унищожил прероденото тяло на Обелиск, а и беше изтрил душата му, освободила се от своята клетка.

Усещайки отблизо могъщата магия, ветеранът погледна на враговете си с почит.

В същия момент, по нареждане на Ллойд, бойците от Гилдията на Убийците се втурнаха към полуживите. Отрядът на хората трябваше да се възползва от изненадата, която магията на Ехоу беше предизвикала.

— Убийте тези, които ви нападат, но вие не тръгвайте в атака! — долетя заповедта на Скар.

— Но защо? — надигнаха гласове някои от полуживите.

— Имат маг, който владее неизвестна за нас магия. Възможно е да има и други заклинатели.

— Не можем да си стоим и да чакаме да ни избият.

— Знам! Трябва да помисля... — Скар млъкна и вдигна оръжието си.

Вражеските бойци ги връхлетяха като вихрушка. Бяха около десетина, но въртяха дългите си мечове с изящно майсторство. Облечени изцяло в кожени дрехи, телата им бяха слабо защитени, но за сметка на това изключително пъргави.

Скар знаеше с какви хора си има работа.

Професионални наемници от Гилдията на убийците, за чиито качества беше чувал приживе. Отдаваше му се възможност лично да изпита силата на тези жадни за кръв мъже.

Бойният дух на ветерана се приповдигна и заедно с бойците си, полуживият посрещна опитните врагове.

Разигра се брутално меле, в което звънтяха настървено мечове. Представителите на Гилдията, специално обучени за всякакъв тип битки, сякаш танцуваха с оръжията си и с финес избягваха замахванията на полуживите. Ако слугите на Тъмния Господар изпитваха болка, щяха отдавна да са налягали в гърчове по тесния път. Самият Скар усети на няколко пъти забито в корема си острие, но имаше преимущество на полужив, което реши да използва.

При следващата атака Скар откри нарочно гърдите си и противниковият меч потъна в тях. С бързо движение ветеранът се долепи до смаяния боец, така че забитото оръжие да остане дълбоко вклинено. Противникът остана обезоръжен, а мечът на Скар го посече без проблем през шията.

Разбрали, че враговете не могат да умрат от обикновени намушквания, наемниците започнаха да разсичат телата им. Видът на полуживите, тяхната окапващата и загниваща в зелено кожа, въобще не стряскаше хората, служещи на Кралството. Стоицизмът на човеците се беше превърнал в тяхно огромно преимущество в боя.

Двама от полуживите паднаха. Единият с насечени крайници, а другият — обезглавен. Скар се ядоса, защото враговете му не се страхуваха.

Забравил всяка предпазливост, той заповяда на останалите да ударят заедно. Без значение колко щеше да загуби, ветеранът искаше да даде урок на самонадеяните типове.

Професионалистите от Гилдията очакваха атаката. Останали шестима, воините бяха по-мобилни от скупчените полуживи, за които тесният път представляваше пречка. В същия миг Ехоу започна да се подготвя за следващото заклинание. Мозъкът му се пържеше.

Магистъра по магия се опита да се концентрира, но вместо това се свлече на колене.

Ллойд побърза да слезе от коня си, за да помогне на мага.

Стийл нареди на Хлебарката и едрите му мъжаги да се включат в битката и да подкрепят останалата част от отряда.

Сър Лотлансен също реши да действа. За доблестния рицар беше дошло време за отмъщение. Щом видя омразните демонични създания, той влетя в битката, яхнал черния си брониран жребец, и запя епична бойна песен.

Чули тропота на копита зад гърбовете си, професионалните убийци успяха да се отдръпнат навреме. Сър Лотлансен се връза в редиците на полуживите, които не очакваха толкова дръзка атака. Хората от Гилдията и компанията на Хлебарката последваха примера на рицаря и се обърнаха в нападение. Огромните силни побойници бяха въоръжени с яки секири. Не след дълго паднаха първите им жертви.

Но най-много поражения беше нанесъл рицарят, който с мускулестия си кон беше успял да избуца петима полуживи към реката. Слугите на Мрачния Господар се разбиваха в скалите, неспособни да се върнат в сражението.

Забелязал опасността, идваща от жребеца, Скар с няколко движения се озова при него и го заколи с премерен замах. Рицарят не загуби съзнание след падането си на земята, ами се изправи с още побушуващ адреналин.

Сър Лотлансен и Скар с омраза кръстосаха мечове, приковали поглед един в друг. В този момент съзелите се от човешкия щурм полуживи се разпръснаха, за да образуват единични схватки. По този начин слугите на Повелителя имаха по-голям шанс да убият враговете си.

Трима от спътниците на Хлебарката паднаха мъртви. Самият той размахваше секирата си, държейки на разстояние няколко полуживи. Воините се опитваха да го обградят, но оръжието му имаше добър обхват и не ги допускаше. Брадатият тип, на когото викаха Хлебарката, беше свикнал повече на стандартни кръчмарски битки и щеше отдавна да е превъртял при вида на ужасяващите същества, ако не беше огромното количество изпит по-рано спирт. Побойникът си мислеше, че халюцинира. Ето защо той раздробяваше полуживите безстрашно.

При все това, те прииждаха. Още двама от Гилдията на убийците паднаха покосени. Другите мъже решиха да започнат бавно оттегляне.

Бойното поле постепенно се пренасяше близо до Ллойд. Дипломатът тъкмо даваше на Ехоу предварително подготвената от мага отвара за възстановяване. Костюмираният маг като че ли се съвзе, но близостта на враговете елиминираше възможността да се подготви за нова магия. А и в крайна сметка заклинанието щеше да убие само един полужив, след което Ехоу щеше да бъде тотално омаломощен.

— Да бягаме. Целта беше да изпробваме заклинанието... — рече с отпаднал глас Ехоу и заотстъпва назад.

Ллойд кимна и побърза към конете. Добре, че имаха предварителен план, който да им осигури бягство. Дипломатът освободи част от „конете-бойци“, които бандитския отряд водеше със себе си от столицата, и им подвикна. Плашливите животни побягнаха по посока на сражението. Биещите се живи и полуживи се принудиха да прекратят схватките си, за да се предпазят от връхлитащите тела на добичетата. Хлебарката, обаче, пиян като свиня, не успя да разчете правилно сигнала с пуснатите коне и продължи да се бие. Полуживите, видели, че враговете им се измъкват, не бяха сигурни как да постъпят.

Предводителят им все още водеше схватка с блестящия рицар. Сър Лотлансен извъртя сражението така, че да притисне Скар близо до ръба на пътя. Тогава се случи нещо неочаквано. Появи се Лилиен, яхнала своя жребец. Тя делеше седлото с отпуснатия, но дишащ Велик Изравнител. Дългото отсъствие на шпионина беше притеснило отряда и татуираната жена отиде на разузнаване. Оказала се на бойното поле, Лилиен можеше ясно да види какво се е случило в нейно отсъствие. Когато конят ѝ се изравни с този на Ллойд, дипломатът я скастри:

— Късно идвате... — но преди да продължи изречението си, мъжът забеляза загубилия съзнание шпионин, който Лилиен беше завързала за себе си, за да не падне от коня.

— Какво му се е случило?

— Загубил е много кръв от рана в крака — жената посочи бинтованото мястото, от което стърчеше стрела.

Явно бинтът на Великия Изравнител се беше оказал несполучлив.

Лилиен фокусира погледа си върху сганта от полуживи, които все още се опитваха да убият подивелите коне, всели смут в редиците

им. Почти всички от човешкия отряд бяха напуснали битката и чакаха на конете си.

— Кои останаха? — попита напрегнато Лилиен.

— Сър Лотлансен и Хлебарката — отвърна дипломатът.

— Трябва да им помогнем! — извика татуираната жена и напипа дръжката на собствения си меч.

— Не прави глупости! — скара ѝ се Стийл, който наблюдаваше от страни бойното поле, докато придържаше Ехоу. Зеленоокият бодигард предпочете да не се хвърля срещу враговете под претекст, че трябва да пази Ехоу. — Трябва да изчезваме, иначе гадовете ще ни спипат.

Но тя не го слушаше. Сърцето ѝ беше в смут. В недалечната схватка Лилиен успя да мерне искрящата броня на доблестния рицар, от която тялото му изглеждаше наистина внушително. Но не толкова внушително, колкото тялото на неговия опонент, на Скар...

Тяло, което тя познаваше в невероятен детайл. До всеки мускул.

Полуживите не смееха да се доближат до дуелиращите се. Любимецът на Мрачния Господар трябваше сам да убие достойния рицар. Като вид трофей. Слугите на Повелителя смятаха, че именно мустакатият рицар е предводител на нападналия ги отряд и гледаха с наслада развихрилото се меле.

Естествено, не един или двама от тях разчитаха на това, човекът да вземе превес и да убие Скар, така че Нумориус да избере нов офицер.

Лилиен стоеше вцепенена и дори не чу възклицанията на другарите си, които наблюдаваха как полуживите разсичат тялото на Хлебарката на парчета.

— Бая имат да режат... — захили се Стийл, но млъкна, защото на никой не му беше до шеги.

— Да потегляме! — изкрещя Ллойд и подплашен се впусна в галоп обратно към посоката, от която мъжете бяха дошли по-рано.

Останалите от отряда, без Лилиен и Стийл, го последваха.

— Какво чакаш, а? — викна ѝ подигравателно зеленоокият войн. — Любовниците ти да се избият ли?

Жената не го слушаше, беше вперила поглед в схватката. Нямаше да помръдне преди някой да сложи край.

Сър Лотлансен налагаше противника си с цялата ярост, на която беше способен. В гнева си, рицарят не разбра, че се бие с предводителя на Мрачната армия. Всеки един загубен живот на млад рицар или невинен човек беше подхранил волята и острието на храбрия мъж. Затова рицарят нямаше да се предаде преди да разсече врага си или поне да го изтласка достатъчно, че да го блъсне в реката.

След това, разбира се, щеше да се хвърли и срещу останалите врагове в една честна и доблестна битка, в която силите на доброто щяха да победят.

Това бяха последните мисли на сър Лотлансен Блейдър, преди черната пелена да се спусне пред очите му. Давейки се в собствената си кръв, величественият рицар се сгромоляса на земята.

Тридесетина метра по-високо, върху студен чукар, Призрак изпитваше зловец екстаз от навременното си завръщането, спасило лидера на мрачния отряд. Четири безпогрешно изпратени стрели бяха дълбоко забити в шията на иначе добре защитения с броня рицар. Едната от стрелите имаше гарванови пера. Сър Лотлансен така и не разбра, че е умрял сам на бойното поле, докато съратниците му бяха предпочели да избягат.

Скар тъкмо беше решил, че е изгубил битката с рицаря, и очакваше евентуалната си гибел. Просто чакаше противникът му да вземе нужния превес. Ветеранът щеше да бъде обезглавен или натрошен. За агонизиращата му, залостена от тъмна магия душа, това нямаше почти никакво значение.

Полуживият се изненада, когато яростно налагащият го мъж внезапно се свлече с трясък на земята. Скар веднага забеляза стърчащите от незащитения врат на рицаря стрели. Призрак беше дошъл в точния момент. Вниманието на ветерана се прикова към бойното поле. Вместо да види битка на живот и смърт, Скар забеляза само бездействащи полуживи. А когато обърна очи към мястото, откъдето първоначално бяха дошли противниците, той зърна любимата си. Позна татуировката. Вгледа се в очите ѝ. Кафеникавите очи, които бяха съживили онази малка частица човечност у него. Те го гледаха с ужас.

Скар трябваше да нареди на армията си да се втурне към противниците. Но не го направи. Стоеше неподвижно и не можеше да откъсне вниманието си от Нея.

Лилиен също не сваляше погледа си. Въпреки че се беше разстроила заради кончината на честния и самоотвержен рицар, жената вече беше започнала да го забравя, защото пред нея беше Скар. И макар да ги делиа пълчищата полуживи, тя го чувстваше невероятно близо. А фактът, че той не разпореди да ги нападнат, беше достатъчно красноречив. Той я помнеше и нямаше да я нарани.

— Скар — извика тя, — идвам! Нареди да не ме нападнат!

Лилиен развърза и смъкна от седлото тялото на умирация шпионин. Беше на път да пришпори коня си в галоп, когато усети тъп удар от дръжка на меч в слепоочието си.

Стийл я беше приближил за броени мигове и я беше пратил в несвяст. Съзелият се Ехоу се прехвърли на коня ѝ. Магистъра по магия реши да не се бави и се отправи към другата част от отряда, която се предвижваше напред.

Стийл беше изключително ловък. Със здрави метални вериги успя да завърже ръцете на лежащата по очи жена. С лекота вдигна крехкото ѝ тяло и я омота върху собствения си кон. За късмет на бодигарда, полуживите още не предприемаха нищо. Той впи катарамите си в животното, предизвиквайки го да потегли стремглаво. С малко късмет щеше да настигне останалите навреме.

В същия момент Скар се върна на себе си. Той беше станал свидетел как дългокосият мъж удря някогашната му любима и я поваля. Ако имаше сърце, ветеранът щеше да изпита невероятно болка.

Затова пък имаше душа, която макар и в клетка, изгаряше в гореща омраза и желание за мъст.

— След тях! Избийте ги до един! Оставете момичето на мен.

Най-после доволни от получените заповеди, полуживите воители побягнаха към враговете си.

Въпреки известното преимущество, от човешкия отряд не знаеха колко ноци безмилостен бяг ги очаква.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТЪРСЕЩИ

Вечерта беше настъпила и високите дървета в Сенчестата гора започваха да губят върховете си в гъсто стелещата се мъгла. В това време възрастните разказваха приспивни приказки на децата си. Приказки, в които се говореше за страховити създания, тормозещи добрите хора, които хора в крайна сметка все намираха начин да победят и да станат герои.

Горките деца! Живееха в лъжа от самото си детство. В конкретния случай нямаше как добрите хора, препускащи из дебрите на вечно мрачния лес, да се обърнат срещу преследващите ги чудовища и да победят, така че да станат велики герои.

Първо, защото полуживите бяха непобедими.

И второ, защото добрите... ами всъщност не бяха особено добри.

Когато стъпките на приближаващите врагове спряха да отекват в далечината, Ехоу реши да събере отряда. За целта започна да подсвирква, но не му се получи. Магистъра по магия рискува да запали магическа светлина, която да сигнализира на останалите къде е.

Отрядът имаше нужда от почивка, най-вече конете. Затова трябваше да се съберат и да си направят някакъв импровизиран бивак. Макар и преследвани от ужасяващите врагове, членовете на човешкия отряд можеха да си позволят кратка дрямка. Въпросът беше, дали някой щеше да заспи отново след жестоката битка.

Първите привлечени от светлината на Ехоу бяха мъжете от Гилдията на Убийците. Останали четирима, воините бяха още по-смълчани. Ако не познаваше природата им, магът щеше да си помисли, че са му сърдити, понеже вечно се мусеха.

„Какво пък. От занаята е“ — помисли си заклинателят и мярна в далечината още препускащи фигури — без съмнение хората на Хлебарката.

Когато седмината мъже се събраха, Ехоу насочи сътворената от него светлинна сфера към земята и рече:

— Тук ще направим лагера си. Погрижете се конете да са оседлани, може да се наложи да потеглим незабавно.

Мъжете кимнаха и мълчаливо се захванаха с приготовленията.

Докато останалите бяха заети с организацията на лагера, Ехоу реши да обърне внимание на изпадналия в безсъзнание съгледвач.

„Напълно безполезен“ — помисли си Магистъра, но тъй като не беше съвсем жесток човек, предпочете да се погрижи за раната на мъжа, вместо да го зареже на произвола.

Въпреки че беше изтощен от Магията на Душите, с която беше унищожил един от полуживите, Ехоу имаше скрит запас от енергия за дребни заклинания.

Няколко минути по-късно Жреца на Камъка вече беше успял да извади вражеската стрела. Той прошепна неясни слова и отвори манерката с целителната отвара. Течността се разля върху раната и попи мигновено. Магистъра доскъса плаща на съгледвача, за да превърже мястото. До няколко часа Великия Изравнител щеше да ползва крака си като нов.

Отегчен от стотици пъти прилаганата възстановителна магия, Ехоу се прозина и се огледа. Ето че отдалеч се задаваше и Ллойд. Дипломатът спря до току-що запаления от хората на Хлебарката огън, но не слезе от коня си:

— Какво правиш, в името на Камъка? — възмути се Ллойд. — Трябва да продължим бягството си. Всяка секунда ги приближава към нас.

— Мисля, че конят ти не е на същото мнение — отвърна му Ехоу с насмешка.

Ллойд обърна внимание на животното и откри, че то е на края на силите си. Запенена и пръхтяща, кобилата на дипломата нямаше да издържи още много часове езда.

— Вместо да пълниш гащите, ела да починеш и да обсъдим накъде да поемем.

Преглътнал явната подигравка, Ллойд слезе от коня си и подаде юздите на мъжа, който тази нощ отговаряше за конете.

— Естествено, че ще поемем към Любов. В Храма на Изцелението ще сме защитени от тези нечестиви създания...

— Дали? — усъмни се Ехоу и направи нещото, за което си мечтаеше от няколко часа насам. Събу кожените си ботуши и въздъхна

с облекчение.

— В живота трябва да се радваме на малките неща.

— О, не започвай пак! — скастри го Ллойд, който най-малко търпеше философстването на Магистъра. — Ще ги видиш малките неща ей сега, като те застърже стомахът.

Ехоу го изгледа надянал безизразна маска. Магът перфектно съзнаваше, че са зарязали провизиите си на пътя.

Останалата част от отряда се скупчи около огъня. Отвъд светлината от пламъците не се виждаше абсолютно нищо. Луната и звездите бяха далеч, обвити в плътната мъгла. Гората беше повече от призрачна.

— Къде са Стийл и Лилиен? — попита Ллойд, след като осъзна, че двамата липсват.

— Вероятно яздат насам — отвърна му Ехоу.

— Ако въобще някой успее да забележи тази жалка светлина в лепкавия мрак!... — заяде се дипломатът, който още беше във вражда с магьосника, задето водеше отряда.

Възмутен от нападката му, Ехоу искаше да отвърне:

— Ако искаш да знаеш, магическата светлина се забелязва в радиус от няколко километра. Блести като малка точица и се увеличава, като я приближаваш.

— Да бе! Дрънкай ги тия на полуживите, като те хванат. Току-виж решат да ти благодарят... — дипломатът забравяше типичното си формално поведение, когато влизаше в пререкания.

— Дори да не бяхме видели светлината, то гласовете ви със сигурност щяха да ни доведат — изсъска внезапно появилият се Стийл.

Зеленоокият войн издърпа окованото тяло на Лилиен до огъня.

— На шиш ли ще я печем, така вързана?... — попита единият от хората на Хлебарката, явно опитващ се да върне настроението в отряда.

— Ще опека тебе. По-тлъстичък си — озъби му се Стийл и приседна до другарите си.

— Ти се движеше по-бавно от нас. Случайно да знаеш, дали ни настигат? — попита Ллойд.

Седнал с кръстосани крака, Стийл тръгна да сваля ръкавиците си и отвърна:

— В случай че бяха наблизно, щях ли да стоя тук, приготвящ се за сън.

— Разбира се, че не! Страхливец като теб би побягнал веднага.

— Всеки разумен човек би... — отвърна безучастно Стийл, загледан в огъня.

Наемниците от Гилдията на Убийците и двамата брати побойници, които Хлебарката мъкнеше със себе си приживе, предпочетоха тактично да си мълчат. По ирония на съдбата те бяха участвали в битката — не спорещите мъже.

— Има шанс да са се объркали и да са решили, че ще поемем покрай реката — предположи Стийл. — Най-вероятно е станало така и когато забележат липсата на следи от копита, ще се насочат към леса, където ще ги открият.

Мълчанието на компанията беше достатъчно красноречиво, тъй че Стийл продължи мисълта си:

— Разполагаме само с няколко часа за сън — завърши той с прозявка.

Тъкмо всички се нагласиха да лягат, когато откъм конете се чу животински вой.

— Мамка му! Да не би да са вълци? — скокна унасящият се Ехоу.

— Ще проверя — побърза да напусне огъня отговорникът за конете, който не понасяше тягостната атмосфера в лагера.

В същия миг Лилиен отвори очи, разбудена от виенето, и започна да се гърчи в опит да се освободи от веригите си.

— Нямах шанс, малката! — гавреше ѝ се Стийл.

— Защо ѝ го причиняваш? — попита Ллойд, който чак сега забеляза, че жената на практика е пленница на мъжагата.

— За да ѝ спася живота.

— Глупости! — извика тя. — Скар никога нямаше да ме нарани.

Стийл предпочете да не ѝ отговаря, вместо това обърна погледа си към задаващия се от проверката на конете мъж. С ръцете си придържаше не вълк, а куче. Онова дръгливо куче, което Хлебарката водеше със себе си.

— Защо, в името на Камъка, си домъкнал тази гадина? — възкликна Ехоу.

— Не викай толкова! Благодарение на сръчността ми, тази вечер няма да стоим с празни стомаси.

Един от главорезите на Гилдията се закикоти и извади огромен нож от колана си.

— Изроди! Пуснете животното! — крещеше обезумялата Лилиен.

— Още ли сме боен отряд? Мисля си, че по би ни подходило да сме някоя циркова трупа... — подхвърли саркастично Стийл.

Ехоу се забавляваше на сцената, в която двамата брадати мъже със сплъстени коси се туткаха около горкото животно.

Забучиха го на клечка и го поднесоха към огъня. В този момент бивакът се изпълни с отвратителна миризма. Лилиен се благодари, че няма какво да повърне.

Жената се замисли, че всъщност е усещала и по-големи зловония. Сети се за хосписа. Отвратителната сграда я накара да ѝ се повдига още по-силно.

Хората на Хлебарката хрупаха и гложгаха изпеченото месо. След като се нахраниха, побързаха да се проснат и захъркаха.

Дълго време никой не продума, защото умората взимаше връх и повечето се унасяха в дрямка.

Мислейки си за Скар, Лилиен изпадаше в поредица съновидения, в които той се появяваше, но само за да я убие. Тя се събуждаше с вик и пак заспиваше. В просъниците се опитваше да се върне към хубавите моменти, които имаха заедно.

Спомняше си за нощите, през които се криеха в градините на замъка. За поемите, които той ѝ пишеше, и рисунките, които тя му посвещаваше.

Откога не беше рисувала!... Лилиен западаше като творец. Намираше сред шайка отвратителни мъже, които я разнасяха като вещ. Скар никога не би постъпил така с нея.

Веднъж ѝ беше обещал, че ще идва с мъглата. А сега имаше гъста мъгла, но къде беше той? Татуираната жена се насили да си спомни част от една поема, която любимият ѝ беше написал на младини.

Когато думите изникнаха в съзнанието ѝ, Лилиен започна да си ги шепти напевно:

*Тази нощ слях се с мъглата,
като в древен езически ритуал,
прегърнат и обсебен от тъмнината,
усетих твоята магия през гъстия воал.*

*С хладния въздух ме хапеше;
във влага къпеше лицето ми;
и жажда усещах в теб,
когато с шепот казваше:
„Ела в мъглата, където сладостта се ражда!...“*

Не след дълго Лиlien успя да заспи спокойно, макар и за кратко. След като се увериха, че всички дишат равномерно, Ллойд и Ехоу се надигнаха тихо и повървяха известно време, колкото да се отдалечат достатъчно от лагера.

— Какво ще правим, в случай че полуживите ни преследват до Храма и го нападнат? — попита Ллойд.

— Ще се бием, естествено. Но няма да сме сами. Великия Мъдрец е в Храма — отговори му Ехоу.

— Откъде знаеш? — рече недоверчиво дипломатът.

— Той е там от седмица и подготвя нови заклинания, които ще ни помогнат във войната.

Ллойд мълчеше. Въздухът тежеше от неловката тишина между двамата мъже.

— Ами Скар? Как ще действаме с предводителя им?

— Когато настъпи моментът, ще използвам Магията на Душите — рече самонадеяно Магистъра.

— Луд ли си? Не слушаше ли Великия Мъдрец? Този полужив, или там какъвто е, е важен за войната. Може би ще я обърне в наша полза.

— Ха! Защо вярваш на всичко, което плямпа Великия Мъдрец? Шеговитият тон на Ехоу изключително ядоса Ллойд.

— Виж, не разбирам вашите политически игри. И не искам. Просто не сме ние хората, които да съдим Скар.

— Нима? Ти самият каза, че го познаваш. И то не с добро. Защо заставах на негова страна в момента?

— Защото мисля, че заслужава прошка и нов живот.

— Аз пък не... Мисля, че заслужава да пръсна душата му на парченца.

— Ти нямаш нищо общо с него — заспори Ллойд.

— Напротив... — Ехоу млъкна, защото чу силно изшумоляване.

Минаха няколко минути, в които от челата им избиваше хладна пот. В крайна сметка обаче и двамата решиха, че шумът е дошъл от някое побягнало животинче. Ако полуживите ги нападаха, определено нямаше да се промъкват в храстите.

Ллойд си припомни, че Ехоу беше тръгнал да казва нещо.

— Ти също имаш сметки за уреждане със Скар, признай си! — Дипломатът заби пръст в гърдите на костюмирания маг.

— И да имам, те са си моя работа — отговори му Ехоу. — Знай едно. Че когато дойде моментът, няма да го пощадя.

С тези думи Магистъра по магия се отдалечи от събеседника си, оставяйки го сам с въпросите му.

Когато се завърна в лагера, Ехоу завари Стийл и Лилиен будни.

— Къде беше? И къде е Ллойд? — попита го със съмнение дългокосият мъжага.

— Ходих да проверя превръзката на Великия Изравнител — излъга Ехоу. — А дипломатчето сигурно пишка някъде...

— Откъде знаеш? Да не си му правил компания преди — отвърна заядливо Стийл и обърна гръб на Магистъра, демонстрирайки своето съмнение в разказа му.

Ехоу избра да не отвърща. В последните дни нервите в отряда бяха сериозно обтегнати. Заклинателят затвори очи и си представи как всичко е приключило. Ще се наспи хубаво в покоите си. Ще пие ментов чай на сутринта. Ще даде на слугинята да изпере шибания му окалян костюм.

„Не, мамка му! Ще изхвърля проклетия костюм. И без това имам достатъчно“ — бяха последните му мисли преди да заспи.

Безспорно един от най-добрите начини да те събуди някой на зазоряване е с псувни. Лилиен не понасяше дръзката проява на простащина, но откакто беше на път с наемническия отряд, трябваше да свиква с всичко.

Отваряйки сънените си очи, жената забеляза първо Магистъра по магия, който вървеше нервно напред-назад и риташе каквото му падне.

Стори й се около седем сутринта, но беше възможно да е и покъсно, тъй като Сенчестата гора беше винаги мрачна.

Лилиен успя да се надигне, доколкото й позволяваха завързаните крайници, и седна. Можеше да разгледа горичката по светло. Стори й се отблъскваща, защото есента настъпваше, а това не се харесваше на Лилиен. Скар щеше да възрази. Той обичаше есента.

За каквото и да си помислеше, жената все се връщаше към Скар. Тя силно се надяваше той отново да се превърне в онзи любящ и пълноценен човек от миналото. Беше усетила промяна в него и щеше да му помогне. Трябваше на всяка цена да се махне от мъжете, с които пътуваше по принуда.

Но къде бяха останалите? Лилиен виждаше единствено беснеещия Ехоу и Ллойд, чието лице също беше изкривено от ярост. Странно. Дипломатът рядко показваше истинските си чувства.

След известно време се появи Стийл. Е, по неговото лице яростта беше най-различима. Това донякъде забавляваше Лилиен. До момента, в който мъжете заговориха и тя разбра причината за гнева им.

— Проклети пастири и колибари. Шибани селяндури! — негодуваше Ехоу.

— Чудя се как не сме ги чули... — жалваше се тихо Ллойд.

— Използвали са случая. Издебнали са ни, докато спим — рече Стийл и втренчи поглед в Лилиен.

Тя само вдигна рамене.

— Заклевам се, че като ги намеря, ще ги яздя лично през цялото Кралство. Безсрамници, да откраднат конете!... — продължаваше да се ядосва Ехоу.

— Добре, нека се съсредоточим върху конкретната ситуация! — Ллойд потупа мага, за да спре лудешките му движения.

— Каква е конкретната ситуация? Шибаните наемници ни откраднаха конете и се изнизаха като пръдни от лагера. А по петите ни са най-страховитите същества, които са бродили по тази земя.

— Твоите наемници... — напомни му жлъчно Ллойд. — Доколкото помня, ти настояваше да вземем точно такъв тип хора за кампанията.

Последва кратка пауза, в която Магистъра по магия и дипломатът спориха. Стийл отиде до Лилиен и ѝ подаде манерката си с вода. Жената беше наистина жадна и отпи на големи глътки.

— Не си мисли, че съм започнал да те харесвам... — подметна ѝ зеленоокият мъж. — Просто не искам да припаднеш от жажда, като тръгнем след малко.

— Дори онова копеленце, чиято рана излекувах, е изчезнало — разкрещя се отново Ехоу, визирайки Великия Изравнител, който също беше взел решение да ги изостави.

— Хора, чакайте малко... — поде с изненадан тон Ллойд, опипвайки колана си. — Няма ги кесиите ми. За капак на всичко са ни взели парите!

— Ха-ха-ха!... — Магистъра избухна в истеричен смях и седна на един камък.

— Я се стегнете! — изсъска Стийл, който подпираше Лилиен. — Аз лично мисля да потеглям. Полуживите вече трябва да са навлезли в гората.

Ехоу се окопоти. Предстоеше им тридневен поход до Храма на Изцелението. Шансовете им да се измъкнат бяха минимални.

Изминаха няколко изумително спокойни часа, в които нямаше и следа от полуживите. Сякаш мистериозно бяха изчезнали. Затишието подсилваше уплахата на спътниците. Тъкмо излезли извън пределите на гората, мъжете пак заспориха.

— Почти съм убеден, че са ни заобиколили, така че да отрежат пътя ни за бягство — подметна Ехоу.

— Възможно е — съгласи се с необичайна сериозност Стийл. — Обяснява защо не ги чуваме да приближават.

— Затова се налага да решаваме бързо — прекъсна ги Ллойд.

В момента остатъкът от отряда се намираше на кръстопът. Пътеката, по която вървяха, имаше две разклонения. На едното беше забита табелка със символа на Храма на Изцелението. На другата табелка бяха изобразени ковашки чук и наковалня. Тази пътека водеше до Ковачево. Градчето се намираше в близост до замъка Пламтящата Наковалня, в който живееше лордът на региона.

— Погледнете! — Стийл посочи множеството отпечатъци от копита по пътеката към Ковачево.

— Ей ги откъде са минали негодниците — ядоса се Ехоу. — Още тази вечер отиваме в Ковачево, намираме ги и си връщаме заграбеното.

— Стой! — кресна Ллойд, осенен от някаква мисъл. — Щом са тръгнали към градчето, е съвсем възможно да...

— ... бъдат последвани от полуживите, които ще гледат за следи от коне — довърши мисълта му Стийл.

— Тогава нека да побързаме към Храма — рече решително Ллойд. — Значи все пак имаме някакъв шанс да им избягаме.

Изведнъж членовете на отряда се извърнаха с уплаха към гората, която все още се очертаваше на хоризонта. От нея прииждаха подплашени животни и птици. Полуживите бяха навлезли в леса и скъсяваха бързо разстоянието до отряда.

— Трябва да бягаме. Но няма как да стане, ако я мъкна на гръб... — оплака се Стийл, посочвайки Лилиен.

— Обещай ни, че няма да бягаш! — Ллойд я гледаше умолително.

— Не съм сигурна — отвърна му заядливо татуираната жена.

— Не можем да рискуваме — каза Ехоу, без да сваля притеснения си поглед от Сенчестата гора.

С едно мълниеносно движение Магистъра се извърна към окованата Лилиен, прошепна заклинание и я парализира. Стийл изсумтя и продължи да си я мъкне на гръб. Групата сви по пътя към Храма на Изцелението Любов, надявайки се, че полуживите ще последват хората на Хлебарката и наемниците от Гилдията на Убийците.

Това беше най-голямата услуга, която дезертъорите бяха направили на отряда.

Слънцето на новия ден се издигаше високо и не възнамеряваше да пощади никого...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ОТМЪЩАВАЩИ

Следите продължаваха към градчето. Значи враговете се опитваха да се укрият в Ковачево, мислейки си, че някакви си градски стени могат да ги предпазят. Скар беше убеден, че с армията от полуживи ще сринат целия град. Дори сега, когато от войската бяха останали само тридесетина бойци, ветеранът беше сигурен, че победата ще е тяхна.

В желанието си да пролива кръв, офицерът на Тъмния Господар почти беше забравил плановете си за предателство. Приоритет имаше намирането на изплъзналите им се нападатели. Наемният отряд озадачаваше Скар — включваше най-различни бойци, при това доста добри. С особена сила беше надарен рицарят, който едва не елиминира Скар.

Полуживите трябваше да действат бързо, мощта на Кралството се пробуждаше.

Ветеранът беше наредил на спътниците си да претърсят реката, което беше забавило преследването. Наложително беше да огледат за оцелели другари. Съобразителността на офицера остана възнаградена. Оказа се, че от падналите в пропастта полуживи, едва двама са се разбили в скалите. Останалите слуги на Мрачния Господар бяха невредими и готови за битка.

А такава, изглежда, им предстоеше съвсем скоро.

— Какви действия ще предприемем? — попита Призрак.

— Ще опустошим Ковачево. Трябва да ги намерим — Скар беше непоколебим.

— Ако са в града, със сигурност имат подкрепление — отбеляза скаутът.

— Имаш право. При все това, можем да се справим.

— Да, но е възможно да претърпим още загуби. Това няма да се хареса на Мрачния Господар.

Скар се замисли над думите на скаута. Призрак беше страхотен съгледвач и умел тактик. И определено имаше право. Ако се втурнеха към добре укрепеното Ковачево, може би щяха да загубят още бойци. А това беше недопустимо, имайки предвид факта, че предстоеше да нападат Храм на Изцелението. И двете им цели се намираха на ден, максимум два, път. Ветеранът трескаво мислеше.

— В крайна сметка тези страхливци не ни трябват. Получиха поражението си и избягаха. Вероятно се опитват да ни вкарат в клопка — предположи Призрак.

В думите на скаута отново имаше логика. Бегълците не им трябваха, но... Ветеранът се опомни. Беше видял с очите си как момичето, което приживе обичаше, бива отведено против волята му. Лилиен искаше да дойде при Скар. Макар и жесток предводител на армия свирепи бойци, подвластен на нечистивите сили, ветеранът бавно възстановяваше волята си, а с нея и зрънцето надежда, че все пак може да бъде различен.

Да, той щеше да спаси Лилиен от похитителите ѝ. И след това да ѝ разкаже за плановете си да предаде Мрачния си Господар. Единственото, което искаше, беше да види в очите ѝ прошка.

Споменът за нея счупи още една халка от оковите на тъмното му настояще.

След като изчака да се стъмни, ветеранът избра четирима от най-добрите си бойци, с които трябваше да проникнат в градчето и да намерят бегълците. Призрак и останалата част от отряда щяха да се спотайват в сенките на пътя, убивайки всеки преминаващ. Без изключения. По този начин Скар щеше да подхрани кръвната жажда на армията си, така че да не заподозрат неговата промяна.

Не беше особено трудно да се вмъкнат в града. Скар избра онези от полуживите, които все още бяха запазили човешкия си облик. Ветеранът се надяваше, че в мрака стражите няма да обърнат внимание на неестествения отънък на кожата им. Самите полуживи воители бяха инструктирани, че влизат в града не за масово клане, а за да намерят избягалите нападатели и да ги елиминират. Слугите на Тъмния Господар се съгласиха с охота.

При портата полуживите се спряха и подробно разпитаха скучаещия пазач, а той ги пушна, развеселен от вниманието, което му

бяха оказали. С радост им разказа всичко, което беше успял да научи за хората, дошли по-рано през деня.

Скар разбра, че сред днешните посетители е имало множество търговци. Причината бил Търговския Сбор, който се организираше всеки месец. На въпрос дали сред посетителите е имало странно облечени пътешественици, пазачът беше отговорил, че има смътен спомен за такава шайка. За съжаление, той не си спомняше точния им брой, но това не безпокоеше Скар. Ветеранът знаеше, че жертвите им се намират в селището. Ала градът беше голям, а търсенето едва сега започваше.

Първото място, което полуживите щяха да проверят, беше Търговския Сбор.

— К'ви са тея дет' ги водиш със себе си? — попита търговецът на коне, втречен в спътниците на Скар. Въпреки спуснатите качулки, воините не можеха да прикрият зеленикавия си цвят.

— Болни са... Търся лечител. Затова се спрях да ви питам, но сигурно не сте от града.

Търговецът беше висок, но мършав, и със загрубяла кожа. Беше преминал четиридесетте и изглеждаше като да е виждал какво ли не. Той отстъпи крачка назад, погнусен от съмнителните мъже.

— Не, не... От града съм — той не изпускаше от поглед единия от спътниците на Скар, чиято кожа около устата беше започнала да загнива и да се свлича. — Търсите лечител... Хм! Бреко Небесните ръце! Мисля, че той ще ви помогне.

— Къде бихме могли да го намерим? — попита Скар, като постоянно оглеждаше хората, които минаваха покрай него.

Търговецът на коне започна да им дава подробно обяснение на маршрута. Скар не го слушаше. Целта на полуживия беше да разпита мъжа за групичката, която беше похитила Лилиен.

След като свърши тирадата си от обяснения, мършавият мъж обърна вниманието си към някаква млада двойка, желаеща да си купи бърз кон. Скар използва момента и даде заповеди на спътниците си да пообиколят наоколо. Ветеранът вече беше формулирал следващите си въпроси към търговеца и го чакаше да обслужи клиентите си.

Когато му се отдаде възможност, Скар попита:

— По-рано днес случайно да са минавали отгук някакви странно облечени мъже.

— Какво разбираш под странно облечени? — търговецът преглътна предишното си притеснение, като видя, че новопристигналият е останал сам. — Опиши ми ги!

Скар се опита да си спомни в детайл, след което рече:

— Единият носи официален костюм. Придружен е от висок войник със зелени очи. Мисля, че се мъкнат с няколко мазни брадати типове и разни мъже в черни кожени дрехи. Съвсем възможно е с тях да има и момиче.

Търговецът кимна утвърдително. По-рано през деня беше срещнал част от хората, за които Скар питаше.

— Да, да. Днеска минаха оттука четирима, които имаха вид на убийци, придружени от двама брадати, възголеми мъжаги. Продадоха всичките коне, които водеха.

За да потвърди думите си, търговецът посочи животните, които беше купил изключително изгодно от пътниците.

Скар огледа конете, видимо доволен от това, че е намерил следа.

— А казаха ли къде отиват?

Този въпрос преля чашата. Мъжът се разстрои:

— Моля ви... Оставете ме на мира! Не искам да се меся в чуждите работи. Аз просто търгувам с коне.

Ядосан, че ситуацията излиза извън контрол, Скар се приближи и извади меча си наполовина, в опит да сплаши търговеца.

Голяма грешка. От известно време стражите наблюдаваха ветерана и сега тръгнаха към него:

— Извинете господине, но ако продължавате да създавате проблеми на търговеца Рич, ще се наложи да ви арестуваме.

Полуживият се дръпна и прибра оръжието си. Не трябваше да привлича толкова внимание. Вместо отговор, Скар се поклони и се гмурна в тълпата. Но единият от стражите кимна на колегата си да го проследи.

Нощта беше в разгара си. По тъмно битакът беше още по-претъпкан с хора — от честни търговци на животни, платове и скъпоценности до подли измамници и предвидливи кръчмари, разпънали маси навсякъде, където имаше свободно място. Естествено, не отсъстваха и скитниците и джебчиите. Ето защо полуживите не привличаха кой знае колко внимание, въпреки че хората се

разминаваха с тях, сложили ръце на кесиите си или върху дръжките на оръжията си. Пазарът се ширеше на три километра, по дължината на цялата главна улица в Ковачево.

Скар се намираше при сергиите с керамични изделия и се правеше, че ги разглежда с интерес. В това време забеляза един от полуживите си другари и го повика.

— Нещо интересно?

— Не, но Чейс започна да обикаля кръчмите по главната улица. Реши, че негодниците може би се крият в някоя от тях.

Гласът на полуживия беше призрачен и стържещ. Продавачът, пред чиято сергия се намираха Скар и спътникът му, ги огледа недоверчиво.

— Разумно... Ние можем да последваме примера му.

Полуживите тръгнаха към първата кръчма, която мярнаха.

На няколко метра зад тях стражът вървеше предпазливо и не ги изпускаше от поглед. Определено бяха по-различни от всички разбойници, които залавяше на Търговския Сбор, а той го охраняваше повече от десет години.

Чейс наблюдаваше мишените вече приблизително половин час. Брататите мъже от компанията на Хлебарката отдавна бяха пияни. Лежащите на масата десетина празни бутилки от водка свидетелстваха за състоянието им. Полуживият ясно си ги спомняше от сражението и беше сигурен, че може да им види сметката сам. Притесняваха го обаче професионалните наемници, тъй като те не отместваха ръце от оръжията си и се оглеждаха нервно.

И имаше защо. Брататите побойници бяха привлекли вниманието на останалите посетители в кръчмата, които бяха стари кучета от Ковачево и знаеха всички жители наизуст. Буйните мъжаги бяха нови в града, вероятно дошли за битака, и разполагаха с много пари, които пилееха безразсъдно. Това щеше да им създаде двойни проблеми.

Чейс само това и чакаше. Макар че Скар не му беше давал конкретни заповеди, полуживият не можеше да си позволи да изпусне жертвите, заради които се бяха промъкнали в града. Те трябваше да умрат.

Имаше и още нещо. Останалата част от човешкия отряд не се мяркаше никаква и Чейс искаше да държи под око тези, които беше намерил. Разбира се, това не изключваше възможността да се промъкне и да ги изколи до крак, ако предизвикат някакъв пиянски бой.

Когато барманката мина покрай накачуления непознат и го попита дали иска бира, Чейс отказа. Нищо светско и плътско не можеше да го съблазни. Единственото, за което живееше след смъртта, беше за да убива.

Скар и другарят му бяха на път да се отчаят. Обиколиха обстойно поне десет заведения и в нито едно не намериха следа. Тъкмо свиваха по малка уличка и видяха Катч — друг полужив от отряда. Скар го поздрави, след което поиска информация:

— Някаква следа?

— Не. Обиколих всички бордеи по центъра, но никой не ги беше виждал.

— Къде може да са? — запита сякаш себе си ветеранът.

— Не знам... Чейс тръгна да ги търси по кръчмите, а Снийк — по странноприемниците. Решихме, че така можем да покроем най-много терен.

Скар не беше доволен от хода на събитията. Полуживите се бяха появили в града като странници, разпитващи за други странници... Неминуемо са привлекли вниманието на властите. Не можеха да си позволят да се шляят повече.

— От сега нататък няма да се делим! — изкомандва Скар и допълни. — Тръгваме по хановете да търсим Снийк. Ще се престорим, че ни е водач, опитващ се да намери място за нощувка.

— Откъде предлагаш да започнем? — попита Катч.

— Де да знам... Например от там! — Скар посочи с брадичка някакъв средна класа хан, намиращ се на срещуположната улица, който носеше името „Благоденствие“.

След броени минути полуживите вече се намираха в общото помещение на хана. Ветеранът неочаквано го споходи спомен...

„... Дъщерята на съдържателя на «Благоденствие» беше хубаво двадесетгодишно момиче. За разлика от останалите девойки, работещи по заведенията, тя държеше на честта си. Колкото и да се опитваха да я ухаждат, посетителите на хана не постигаха никакъв успех. А това още по-силно разпалваше похотта на най-настоятелните.

В този момент Лена, така се казваше момичето, тъкмо сервираше вечеря на Скар и четиримата му спътници. Буйните ѝ огнени къдрици галеха масата всеки път, когато момичето се накланяше, за да сложи подноса на масата. Ветеранът ѝ благодари, а тя му се усмихна лъчезарно. Луничките ѝ я правеха невероятно чаровна.

— Ах, как ще я скъсам!... — прошепна замечтан един от спътниците на Скар.

— Ти ли, бе? Ти не можеш даже да го вдигнеш... — подигра му се Стийл, след което отпи от една гарафа на бързи глътки.

Двамата бандити започнаха да се обиждат по приятелски. От време на време и другите двама се включваха хапливо в дрезгите, за да доразпалят страстите. Скар, който знаеше наизуст всички псувни, които си подмяташе разбойническата му банда, потъна в мисли за изминалия ден.

На Търговския Сбор бяха успели безпроблемно да продадат платовете, задигнати от кервана, който бяха нападнали няколко дни по-рано. Сега разполагаха с много пари. Скар нямаше търпение да напусне задушавания го град и да се върне при хората си в бивака, вдигнат в близост до Сенчестата гора. Щеше да им даде техния дял от плячката, но това щеше да се случи утре. Скар и компанията му имаха нужда от добра вечеря и сън, а ханът беше подходящ.

От потока мисли го откъснаха трима пияни полицаи, седящи на съседната маса. Ветеранът не се притесняваше, че могат да го разобличат като главатар на една от най-страховитите разбойнически банди. Ако това се случеше, Скар просто щеше да им плати солиден подкуп. Практика, която му се налагаше да прилага често.

Представителите на реда, видимо пияни, безпокояха Лена, а това ядосваше Скар. Единият от полицаите — нисък, мургав и идеално плешив мъж, реши да шляпне момичето по задника. Изглежда, този жест настърви останалите мъже и те също се разпуснаха. Видял

непристойното поведение на мъжете, ханджията побърза да се намеси, за да защити дъщеря си.

Окуражени от факта, че в «Благоденствие» нямаше много посетители тази нощ, полицаите се развилняха. Единият се вдигна мълниеносно от масата и блъсна силно ханджията.

— Старче, веднага се скривай зад тезгяха, иначе ще те пречукам!

Ханджията обаче не го послуша и също го блъсна.

— Оставете дъщеря ми на мира и напуснете хана ми!

— Или какво? На кого ще се оплачеш? На закона ли? Ние сме закона... — присмя му се грубиянът.

Ханджията замахна да го удари, но униформеният светкавично го неутрализира и с няколко ритника го прати в безсъзнание. Другите полицаи бяха хванали съпротивляващата се девойка и опитваха да я разсъблекат.

Пребилият ханджията полицай явно беше с по-висок ранг и ги беше инструктирал. Извергът се обърна към седящите си Скар и Стийл, които бяха единствените свидетели на случващото се. Останалата част от компанията им бяха излезли да се позабавляват из бардаците.

— Хайде, махайте се, ако не искате да спите в тъмницата! — подвижна им униформеният.

Скар, който беше видял много битки и зверства, не се впечатли от тона на полицая.

— И за какво ще ме вкарате в тъмницата? Затова че съм възпрепятствал орган на реда да изнасили невинно момиче?

Разбрал какво се кани да прави инатливият мъж, полицаят реши да не губи повече време. Извади меча си и се втурна към спокойно седящите си на масата клиенти. Стийл само се ухили и за няколко мига успя да издърпа от канията любимия си кинжал. Още преди полицаят да е замахнал, мечът му вече се търкаляше на земята, а нещастникът се намираше в ръцете на Стийл.

— Продумай още нещо на главатаря ни и ще те резна...

Скар стана и пристъпи към останалите полицаи. Уплашени от скоростната схватка, мъжете бяха пуснали момичето и се опитваха да извадят оръжията си, но без успех.

— Алкохолът май ви пречи да се биете, а? — рече Скар и изрита масата им. — Внимавайте какви ги вършите... — понечи да довърши

ветеранът, когато единият униформен все пак успя да се въоръжи и му връхлетя.

С елегантно движение Скар го наръга в стомаха. Мъжът издъхна, опитвайки се да задържи коремните си вътрешности. Игнорирайки гърчовете му, ветеранът се приближи до другия тип и също го намушка. Полицаят падна на колене с невярващо изражение.

Скар подаде ръка на момичето, което все още беше в шок и не знаеше как да отвърне.

— Дишай спокойно — рече ѝ той с нежност, възвърнал самообладанието си. — Погрижи се за баща си и за бъркотията наоколо. Аз ще се погрижа за останалото.

Мародерът се обърна към последния шаващ служител на реда, който зяпаше онемял.

— Слушай ме внимателно, псе! Не искам повече нито ти, нито други твои хора да влизате в «Благоденствие» и да безпокоите собствениците му — в очите на Скар нямаше милост. От кафявите им орбити искреше само свирепа справедливост — Ако пак си позволите да тормозите тези хора, ще се върна и ще запаля скапаното ви полицейско управление. Погледни ме хубаво! Знаеш ли кой съм аз? Името ми е Скар. Водач на една от най-опасните шайки, плячкосвала по този свят...

Полицаят беше убеден, че мъжът говори напълно сериозно.“

* * *

... Години по-късно Скар отново се намираше в същата тази странноприемница. В общото помещение шеташе къдравото момиче, което Скар позна от спомените си — сега беше красива зряла жена.

Ала Лена не го беше разпознала и го гледаше с недоверие. Полуживите, които влязоха след него, засилиха безпокойството ѝ.

— Извинете, но тази вечер нямаме посетители, нито в стаите за отдих, нито в столовата, затова решихме да затворим за днес! — в тона ѝ се четеше притеснение, но жената не ги лъжеше.

Скар залагаше главата си на това. Мишените им не бяха в кръчмата. Той кимна и се обърна към изхода, когато в хана ненадейно нахълтаха една дузина полицаи.

— Стойте на място, арестувани сте! — изкрещя единият от тях, чието лице се струваше познато на Скар.

Ветеранът вдигна ръце, но знаеше, че може да извади меча си по-бързо от униформените и да ги накълца с лекота. Но целта му не беше такава.

— За какво сме арестувани, ако не е тайна? — попита той.

— За ето това... — рече заядливо униформеният представител на реда и даде знак на хората си да се разместят.

Двама полицаи придърпаха голям чувал през вратата на помещението.

След като мъжете развързаха чувала, опасенията на Скар наистина се потвърдиха. Това беше обезглавен труп. Не на кой да е, а на Снийк.

Полицаяте ги бяха разкрили.

„Проклетите стражи са докладвали...“ — Скар беше гневен.

— Вие сте агенти на най-върлия враг на Кралството. Демонични създания... Присъдата ви е смърт. Тук. Сега — рече хладно полицаят и със самодоволна усмивка допълни. — А теб, аз лично ще те убия.

Тогава Скар осъзна, че това е същият униформен, с чиято компания се беше спречкал в заведението, за да защити Лена.

Минало и настояще се срещнаха отново на живот и смърт.

Чейс беше в готовност. Брататите мъже се заяждаха все по-настървено с някакви пиянки от съседната маса. Полуживият не ги изпускаше от поглед нито за миг. Беше се свил в един от ъглите на кръчмата, където дори беше успял да чуе за какво се бяха сдърпали мъжете.

А причината беше леко казано идиотска.

Единият братат бияч постоянно подхвърляше оглозгани пилешки кълки на кучето, вързано за съседната масата.

Собственикът на кучето не беше доволен, че някакъв непознат е решил да подхвърля остатъци на любимеца му. Затова мъжът стана, обърна масата на бегълците и размаха малък нож.

Опитните наемници скочиха и извадиха мечовете си, които бяха далеч по-застрашителни от малката чекийка на мъжа с кучето.

Местните бабаити това и чакаха. За няколко мига се заформира меле в заведението. Срещу наемниците от Гилдията на Убийците

полетяха столове. Боят беше неравностоен и много скоро мъжете в кожа паднаха, а тълпата започна да ги рита и блъска.

Това беше моментът на Чейс — неканен като смъртта, закачуленият полужив скочи в хаоса от хора и счупена мебелировка с къма в ръка.

Когато полуживият успя да се добере до епицентъра на схватката, видя, че хората от Гилдията бяха смачкани. Само закоравелите в стотици кръчмарски побоища брадати биячи удържаха връхлитащата ги тълпа.

Тогава Чейс свали качулката си и всички застинаха. Темето му беше голо и на места липсваше плът. Очите му бяха просто две зелени точки, а скулите — необичайно изпъкнали...

Стъписани, хората се заотдръпваха от съществуването.

— Абе, ти не си ли от онея... — поде единият от брадатите типове, но Чейс го прекъсна с летящ кинжал, който се заби дълбоко в незащитените гърди на побойника.

Полуживият се възползва от паниката, настъпила сред останалите в хана, и се обърна към втория брадатко.

— Къде са останалите? Казвай, иначе ще умреш и ти.

— Кой? А... Ето ги там... — последният оцелял събрат на Хлебарката посочи натръшканите мъже от Гилдията на Убийците.

— Не тези, глупако. Костюмираният маг и момичето. Останалата част от отряда ви... — Чейс започна да губи търпение.

С периферното си зрение полуживият наблюдаваше как посетителите на кръчмата се разбягват един по един.

Много скоро щяха да уведомят властите.

Почти изтрезнял, брадатият мъж започна също да отстъпва назад, но гърбът му срещна бара. Нямахше къде да избяга.

— Ние... ние... тях... Измамихме ги. Откраднахме им конете... — пелтеченето беше породено от неистов страх. — Изоставихме ги в Сенчестата гора. Не сме ги виждали оттогава.

С едно бързо движение Чейс се приближи до треперещото мъжище и с лекота откъсна ръката му.

След което полуживият излетя през прозореца, пръсвайки го на парчета, и побягна към първата тъмна уличка. Някой вече беше разказал на стражите за ужасяващата случка в хана и те биеха

камбаната, сигнализираща за голяма опасност. Жителите и гостите на Ковачево изпаднаха в паника...

През това време в „Благоденствие“ също се случваше меле. Полицаяте бяха успели да наскочат единия от полуживите, а Скар и Катч се биеха с поне двадесетина от униформените, които ги притискаха към запаленото огнище. Предводителят на стражите стоеше отстрани и гледаше победоносно ветерана, който се сражаваше на живот и смърт.

Тогава чуха камбаните.

— Какво по дяволите?!... — разкрещя се началникът.

— Шефе, градът е в опасност! — извика един от полицаите.

— Сигурно съществата са ни нападнали. Трябва да опазим хората! — подвикна друг и забърза към изхода на странноприемницата.

— Никъде няма да ходиш! — заповяда му началникът. — Трябва първо да убием тези!

— Убий си ги сам! Аз трябва да пазя дома си... — рече му един по-младичък полицаи и другите кимнаха утвърдително.

Само след секунди ханът беше опразнен, като вътре бяха останали единствено шефчето и свитата му от трима, която водеше схватката със Скар и другаря му.

Мургавият, нисичък мъж се нахвърли върху полуживите, готов да завърши схватката веднъж завинаги. Скар беше в доста неудобно положение и нямаше как да се защити от още един противник. Полунаврян в беснеещия огън, ветеранът едва отблъскваше умелите атаки на двамата полицаи, когато шефът им се промъкна с намерението да го довърши.

И тогава в гръдния кош на началника се заби стрела от арбалет. Високо на стълбището беше приклепнала Лена, запазила самообладанието си. Жената си беше спомнила за случката преди години, когато Скар защити честта ѝ. Лена зареди следваща стрела и втори полицаи падна мъртъв на пода.

Останал срещу един противник, Скар ловко го наръга в хълбока, а после със силен ритник повали тялото му на пода.

За съжаление, четвъртият полицаи беше успял да избие оръжието от ръцете на Катч. Опиянен от битката, униформеният

замахна към главата на полуживия и тя тупна на дървения паркет.

Изпълнен с гняв, Скар връхлетя полицая, който дори нямаше време да се зарадва на постижението си. Смъртта му беше мигновена.

В „Благоденствие“ настъпи тишина. Отвън се чуваше глъчката на вайкащи се хора. Градът беше пълен с хулигани и разбойници, които палейки и грабейки се възползваха от хаоса.

Лена все още държеше арбалета, но не го зареждаше.

Скар ѝ се поклони:

— Благодаря ти, че ме спаси!

Жената не спираше да го гледа. Сега, когато ветеранът беше отметнал качулката си, тя виждаше зеленото му мъртвешко лице. Порано беше огледала и спътниците му. Те вече не бяха хора.

— Тогава не те нараних — продума той, — сега също няма. Но по-добре се заключи. Градът е опасен.

С тези думи той напусна „Благоденствие“ и се насочи към главните порти.

Нямаше време да търси Чейс. В главата му се стрелкаха множество въпроси, докато бягаше през постепенно разрушаващите се от хорските набези улици.

Това момиче с рижави коси... Тя го беше спасила тази вечер... не само физически. Скар си пое въздух. Тя беше доказателството, че той не винаги е бил единствено коравосърдечен злодей...

Скар вече знаеше, че е готов на милост и благородство към хората. Беше свободен, независещ от магията на Мрачния Господар, и най-сетне щеше да му отмъсти. Нумориус беше зает с ритуала си и не можеше да го спре.

Скар само трябваше да се върне колкото се може по-скоро при останалите полуживи и да ги поведе към Храма на Изцелението, където щеше да ги предаде и да получи своето спасение.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЪЖИВЯВАЩИ

Тъмния Лорд седеше сред едно пусто поле в близост до Храма на Изцелението Форгивънс, който бойците му бяха завладели. Магьосникът беше вперил поглед в руините на сградата, която до скоро се издигаше величествено. Повелителя на Камъка на Живота нареди на армията си да щурмува храма и да го сравни със земята, а Забрава и командваните от него бойци се справиха със задачата повече от блестящо. Единственото, което беше останало на мястото на Храма, бяха сринатите мраморни плочи и порутени арки. Полуживите запалиха вещите и мебелите поради простата причина, че вече не бяха нужни никому.

— Готов ли сте, Господарю? — попита аморфидът, кацнал на рамото на концентрирания мъж.

— Да, Пту. Но отново ще се нуждая от силата ти — отвърна му Нумориус.

Съществува, добило образа на мастилено черен гарван, полетя към останките на храма. Мъжът насочи жезъла си към руините, под които се намираше магическото поле. Нумориус щеше да го изтръгне от земята и да го използва за предстоящия си ритуал.

Жреците на Целебния Камък внимателно използваша магията от енергийните полета, намиращи се под храмовете. Изстискаха я бавно, капка по капка, защото макар вечна, тя се нуждаеше от време, за да се възстанови. Така хората, които служеха на Камъка на Изцелението, черпеха сила за лечебните си заклинания вече няколко века и източниците им не пресъхваха. Нумориус щеше да се възползва от целия енергиен ресурс. Щеше да го изпие, направо да го разкъса без свян.

Тъмния Лорд осъзнаваше, че амбицията му за доминация беше по-силна от рационалното му мислене. И ето че сега, когато времето на втория ритуал беше настъпило, Нумориус щеше да изчерпи магическото поле на Форгивънс, така както беше прахосал това при

Анър. А съвсем скоро армията му от полуживи щеше да завладее и Любов. Без да губи време, жадният за могъщество мъж щеше да проведе нов ритуал в Храма Любов. И така, докато изчерпи всички извори на магия в Силвернада, за да създаде достатъчно силна армия, с която да хвърли света в огън.

След като произнесе няколко думи на шифрвания език на Камъка, Нумориус насочи жезъла си към руините. Камъка избухна в зелена светлина, от която се стрелнаха пет лъча. Те започнаха да се удължават и да се преплитат хаотично като пипала. След няколко минути лъчите достигнаха руините на Храма и Нумориус прошепна отново специалните магически слова. Пипалата от гърчеща се светлина застинаха в такава форма, че ако по тях се прокараше мислена линия, щеше да се получи обърната звезда.

По челото на чародееца се стичаше пот. Ако не беше достатъчно подготвен, щеше да изпадне в безсъзнание. Ала дните, прекарани в медитация, и енергията, която буквално бе погълнал от вълшебното поле на Анър, го поддържаха жив.

А ритуалът едва сега започваше...

Мина около час, в който зеленикавите лъчи продължаваха да се гърчат в пепелта на руините, като наподобяваха влечуги, борещи се с плячка.

Изведнъж един лъч премина от бледозелен в тъмнозелен цвят. Значи беше покорил една нишка от магическата материя. Нумориус се напрегна. Магьосникът започна да реди словата на заклинанието отново и отново.

След броени мигове втори лъч също промени цвета си. Оставаха още три лъча.

Мрачния Господар насочи мислите си към своето минало — дните, прекарани в учене на магически текстове и древни сказания. Дни, в които връстниците му се забавляваха, а той беше принуден да заляга над книгите. Младостта на мага беше преминала в ежедневно четене, а нощите — в практика, докато тялото му не застенеше. На другия ден заниманията започваха отново. Целия този гняв — за пропуснатото детство, игри и сладости, Нумориус насочваше към жезъла, от който струеше светлината.

Третият лъч също засили цвета си. Повелителя на Камъка обаче започваше да усеща слабост. А оставаха още два лъча, които трябваше

да захванат от магическото поле. Затова заклинателят се върна към по-свежи спомени от миналото си, когато вече си беше извоювал място сред съвета на Мъдреците.

Макар и достатъчно способен, Нумориус винаги е бил пренебрегван и подиграван. Никой никога не се вслушваше в съветите му. Никой не харесваше трудовете му. Всички се подмазваха на Великия Мъдрец и Нумориус не излизаше от сянката на предводителя си.

Великия Роландан от своя страна се опитваше да се наложи над всичко и всички. По тази причина той управляваше еднолично първо Съвета, а после и цялото Кралство. Нумориус не просто му завиждаше. Той ненавиждаше шутите на Роландан, в каквито се бяха превърнали Кралският двор и Съветът. Затова реши да сложи край на тази неправда. Всъщност искаше сам да управлява и сам да подчинява.

Волята му беше несломима. Четвъртият лъч също доби ярко зелен цвят. Остана само още един... Този, който завършваше върха на звездата.

Мрачния Лорд се напрегна със сетни сили.

Нищо...

Опита се пак да овладее силата с мисли за миналото, неговия източник на енергия. Но каквото и да си спомнеше — и за юмруците, с които го налагаше баща му, задето се е отплеснал от учебниците, и за поредния отхвърлен заклинателен проект — магът не успяваше да накара лъча да се свърже с магическата материя.

Пту кацна на треперещото рамо на заклинателя.

— Нека опитаме да инвокираме полето само с четири нишки.

— Дали ще успеем? Нали осъзнаваш, че ако изгубим контрол над него, то ще експлодира и ще ни унищожи.

— Ще успеем. Трябва да вярваш! — отвърна му аморфидът и литна отново по посока на руините.

Нумориус се напрегна още веднъж, но тъй като опитът пак беше неуспешен, той реши да последва съвета на Пту. Или щеше да успее, или да се провали.

Бяха изминали вече няколко часа в опити за контакт с полето. Мрачния Лорд зарецитира словата на следващото заклинание, което трябваше да изведе пипалата над повърхността. И макар че само

четири от тях бяха успели да се свържат с магическото поле, имаше реален шанс заклинанието да бъде изпълнено.

Гърчещите се лъчи светлина започнаха бавно да излизат, наподобяващи корди, които изваждаха от водата улов. Вече извън почвата, лъчите се изпъваха, пронизвайки въздуха като харпуни. Тъмния Лорд усети магическата енергия, която носеха със себе си. Но тя все още беше първична. Не можеше да я използва в този ѝ вид. Налагаше се да произнесе заклинание, с което да я запрати високо в небето, където да изригне. Това беше изключително трудно. Осъществилите контакт лъчи бяха четири, а не пет...

Невидима за човешкото око, чистата магия беше обозрима за Пту. В нея се преплитаха безброй цветове и влакна звезден прах. Почти всички цветове бяха непознати за хората — не просто нюанси, а нови цветове. Аморфидът беше очарован. Пту имаше за задача да рефлектира с тялото си магическото поле, което Нумориус щеше да запрати в небето. Така магията щеше да се взриви по-рано и да нарасне неимоверно в полза на Мрачния Лорд. За щастие, Пту беше резистентен към вредите от магиите и те нямаше да му навредят по никакъв начин.

Измина още един мъчителен час, в който лъчите постепенно се издигаха в небето. Видени отдалеко, те напомняха светкавици. Енергията им смуцаваше атмосферата и около лъчите се струпаха облаци, които ръмжаха и бушуваха. Истинска буря властваше в небесата. А денят преваляше към нощ. Всепоглъщащ мрак заля земите около Храма и не след дълго достигна замъка Тетиво и градчето сгушено в него. Хората там отдавна бяха погубени от остриетата на полуживите.

Нощта вече напредваше, когато лъчите достигнаха кръжация във висините Пту. Нумориус, който все още се държеше на крака, произнесе финалните си магически слова. Пипалата рязко се откъсна от магическото поле и полека се прибраха в Камъка.

Освободено от досегашните си „вериги“, полето затанцува в небето, но само Пту виждаше движенията на енергията. Тя се уви около гарвана и се стрелна в тялото му. И тогава настъпи грандиозната експлозия. В секундата, в която чистата магия се докосна до тялото на съществото, тя стана видима и озари нощта. Смаян от красотата, Нумориус падна на колене, стискайки жезъла в ръка.

След няколко мига оформената магия започна да се спуска към земята под формата дъждовни капки, а Мрачния Лорд се канеше да я погълне с жезъла си и да я използва за ритуала. Пороен дъжд се изсипваше върху руините на доскорошния храм. Досега безучастно стоящ, Забрава вдигна своя Господар и го занесе в останките на храма, където до сутринта Повелителя на Камъка щеше да поглъща нужната магия за следващия ритуал по прераждане.

Утрото настъпи свежо и бодро, сякаш нищо не се беше случило. От магическата буря нямаше и помен. Небето беше ясно, а Нумориус стоеше гордо изправен, вирайки се в хоризонта. Придобил почти безгранична сила, Мрачния Лорд можеше да призовава хиляди и хиляди бойци.

— Виждаш ли тази територия? — Повелителя на Камъка посочи голите, лишени от всякаква растителност поля, разстилащи се на десетина километра пред него.

— Да, Господарю! — отговори Забрава вяло.

— Всичко наоколо ще се изпълни с покорни мои воители...

— Да, Господарю!

— Нима скърбиш за нещо? Не се ли радваш, че ще разполагам с легиони предани бойци, с които ще поробя света.

— Радвам се, Господарю. Но не смятате ли, че Скар ще се провали. Той не е добър пълководец.

— Скар? — Нумориус се обърна рязко към варварина. — Ха! А не допусна ли мисълта, че това не ме интересува?

— Как така — втрещи се Забрава, но величието на Мрачния Повелител му припомни как трябва да се обръща към него, — Господарю?

— Скар е просто дребна пионка. Дори да ме провали, за мен това няма да има значение! — Нумориус отново отправи взора си към полетата пред тях. — Войските, които ще командвам утре по това време, ще са достатъчни да завладеят всеки Храм или Крепост.

Забрава кимна.

— Войски, които ще командваш ти! — довърши мисълта си Мрачния Господар.

— Аз? — попита смаяно двуметровият някога-жив.

— Да! Именно ти. Затова избрах да запазя теб, а да изпратя останалите на мисия, в която вероятно ще се провалят. Нямам доверие на Скар — личната му воля е силна...

Успял да прозре мъдростта на Господаря си, Забрава беше благодарен за оказаната чест и бъдещото назначение. Грамадният воин се поклони ниско.

— А сега стой до мен и просто гледай!...

Нумориус беше изпаднал в пълен транс. Концентрираното му съзнание се беше сляло с това на сгушилият се в него аморфид. В момента физическото тяло на чародееца беше особено уязвимо. Ако някой искаше да го убие, може би това беше най-подходящият момент. Но до Мрачния Господар стоеше Забрава. Горд и неустрашим, варваринът за нищо на света нямаше да допусне нещо да се случи с неговия Повелител. Някога-живият беше доволен от своето ново съществуване в абсолютна разруха. А много скоро щеше да е пълководец на най-голямата и страховита армия, бродила някога в Последното Измерение.

Повелителя на Камъка ги виждаше. Всичките пленени души на хора, гоблини и планиняри. Хилядите блестящи светлинки в сърцевината на зеления Камък. Всяка една душица пулсираше неспокойна, вкопчена в безмилостна агония зад стените на артефакта. Нумориус можеше да различи всяко едно лице, всяка една история, намираща се зад зеленикавата повърхност. Хиляди същества, допринесли за мрака и отчаянието, бродещи по земята. А имаше още толкова отговорни. Мрачния Господар щеше да ги пороби и подчини всичките.

„Нуждаем се от нещо ново, Господарю!“ — Нумориус чу в главата си гласа на аморфида.

„Като например?...“

„Още по-кръвожадни войски...“ — долетя отговорът на съществото.

„Как?“

„Позволи ми да управлявам магията за ритуала, за да се науча. После ще ти покажа.“

Нумориус не би предал контрола на Камъка на никого. Той сам го беше открил и овладял. Но желанието за още повече власт и мощ

беше по-силно от предпазливостта. Ето защо довери контрола на жезъла си на аморфида.

За изненада и на двамата, Пту успя с лекота да поеме заформящото се заклинание. И макар скиптърът да беше в ръцете на Нумориус, съществото го ръководеше.

От върха на магическия предмет изскочи дребна зелена искрица, която в полета си доби размерите на малка сфера. Тази сфера всъщност беше реплика на пленена в жезъла душа. Когато падна на земята, сферата се сгърчи и след няколко мига прие формата на човешко същество. В крайната си фаза душата очерта мъж със среден ръст, в чиито ръце имаше лък. Така се роди първият полужив от Втората Вълна. Носеше името Антъниъс и приживе беше ръководител на отбранителна стража.

Минаха часове, в които Нумориус и аморфидът се редуваха в направлението на ритуала. Околността се чернееше от налягалите фигури на хора и гоблини. Всички до един носеха дрехите или доспехите, с които бяха загубили животите си.

„Обеща да ми покажеш нещо!“ — припомни Мрачния Господар.

„Да“ — отвърна му Пту.

Аморфидът отново беше поел контрол над жезъла. След като от върха му изригна поредната искрица, съществото се съсредоточи върху нея. Душата на мъжа, който предстоеше да бъде прероден, беше наистина жестока. Това беше човек, не зачитащ нито семейство, нито принципи. Предател и лъжец. Той беше подходящ кандидат. Пту се опитваше да влияе на конструирането на тялото му.

Не успя. Репликата придоби облика, който мъжът имаше приживе. Пту смяташе, че се е провалил, защото душата на преродения човек не беше достатъчно зла, при все нещата, които беше вършил.

„Е, и? С какво се различава този полужив от останалите?“

„Дай ми още един шанс, Господарю!“

Всичко зависеше от това, дали следващата искрица ще бъде реплика на непростимо недостоеен мъж. Сферичката се отдели от Камъка и Пту се съсредоточи върху нея. Дребен и плашлив човечец, който беше вършил малко недостойни дела в живота си. Аморфидът се притесни, че се е провалил за втори път, но въпреки това беше решен на всяка цена да опита отново. Затова се съсредоточи върху формата на

репликата. Разучавайки тази дребна душица, Пту установи, че човекът никога не е имал желание за живот и никога не се е борил за нищо. Че дори в сетните си мигове не се беше съпротивлявал. Това беше наистина най-голямото престъпление, което човек можеше да извърши срещу себе си. Аморфидът се напегна още малко и успя да деформира вече материализиращото се тяло по начина, по който желаше. Новопоявилият се мъж беше без глава!

„Но... как може?“ — попита изумен Нумориус.

„Невероятно трудно, но е възможно. Всичко зависи от характера и делата, които е имал самият човек приживе. А този е бил наистина жесток... Към себе си. Затова сега полуживият е без глава. Тоест... не може да бъде унищожен по почти никакъв начин.“

Така се появиха Ужасите, едни от най-свирепите бойци, служещи на Мрачния Лорд.

Нощта измина неусетно за Нумориус и аморфида, които бяха погълнати от ритуала. Когато накрая мрачното дуо беше създадо реплики на всички пленени души, Повелителя на Камъка си позволи да отвори очи. Веднага му се зави свят. Мрачния Господар се чувстваше напълно изтощен.

Ритуалът беше приключил и мъжът беше създал легионите си от полуживи.

Сега му предстоеше да направи нова магия, с която да ги пробуди и подчини. Нужна му беше още енергия, за да може да подхранва заклинанията си. Ето защо Мрачния Господар трябваше да спи ревитализиращ сън, преди да извърши следващото заклинание.

Забрава гледаше смаяно изпълнените с налягали същества поля. Нумориус нямаше сили да му продума каквото и да било. Трябваше да се наспи. А когато настъпеше следващият ден, щеше да ги призове. И тогава истинската война щеше да започне.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОНИКВАЩИ

Скар успя да напусне Ковачево без проблем. Промъквайки се по странични улички, полуживият избегна целия хаос от бягащи хора, горящи сгради и служители на реда, опитващи се да овладеят положението. Трезво мислещите жители на градчето, които не участваха в калъблъжка, предаваха от уста на уста клюката за ужасяващо същество, предизвикало клане в „Калната дупка“ — заслужено име за една от най-долнопробните дупки в самия център на града. В тъмнината никой не обръщаше внимание на Скар. Ветеранът обаче запазваше предпазливост и следеше внимателно обстановката. Оставаше му още съвсем малко, докато стигне портите на града. Там при нужда щеше да елиминира пазачите.

Тъкмо беше излязъл на улицата към централния вход на Ковачево, когато зърна група униформени. Полицаяте в градчето, за разлика от тези в другите части на Кралството, не бяха екипирани с брони или ризници, а носеха тъмно червени ризи и наметки. Най-вече се биеха с мечове, но някои използваха и ками. Служителите на реда смятаха, че като не носят тежко снаряжение са по-бързи и ефективни в преследването на престъпници.

Скар забави ход, докато групата полицаи премине, и се спотаи в сенките. Но един от мъжете се отдели от колоната и даде знак на полицаите да спрат. С бързи крачки мъжът се приближаваше към ъгъла, зад който се беше скрил Скар. Ако униформеният се приближеше още малко, щеше да спипа полуживия.

Ветеранът не изпускаше от поглед полицаия, който разкопчаваше панталона си, явно решил да се облекчи. Човекът смяташе да го направи точно там, където се беше притаил Скар. Полуживият трябваше да действа бързо. Той се засили и прободде уринирация мъж с меч си. Шашнатият полицаи не успя дори да извика. Тялото му се свлече върху един от металните казани за боклук. Съдът се обърна и разсипа, причинявайки ужасна шумотевица. В това време Скар вече

беше готов да посрещне противниците си, но те така и не тръгнаха към него.

Ветеранът се подаде, за да погледне какво става и с изумление видя как униформените преследват бързо бягаща фигура.

Чейс. Това можеше да е само полуживият, заради когото биха тревога по-рано и заради когото Скар успя да оцелее в странноприемницата, която повечето полицаи напуснаха, привлечени точно от камбанения звън.

Без да го осъзнава, Чейс пак беше спасил офицера си. Скар реши да не губи повече време и се насочи към портите на града, тъй като пътят му беше разчистен.

Малко преди да влезе в тунелчето, което го извеждаше извън крепостните стени на Ковачево, Скар се обърна и погледна в далечината. Полицаяте от по-рано носеха факли. Бяха хванали Чейс. Полуживият воин се бореше за живота си, но противниците бяха прекалено много, а Скар нямаше как да му помогне в момента. Затова го изостави и се насочи към градската порта, където все още на смяна беше словоохотливият пазач, който ги беше пуснал в Ковачево.

— Какво се случва в града? — попита го стражът.

— Някакви нашественици... — отвърна му Скар.

— От доста години камбаните не са удряни! — възкликна мъжът, който можеше да говори цяла вечер без да му омръзне, но не и да се замисли, чия беше вината за случващото се.

— Виж — рече му Скар и пристъпи нетърпеливо напред, — трябва да напусна това място възможно най-бързо.

— Защо? — попита го пазачът със съмнение. — И къде са приятелчетата ти?

Откакто беше влязъл в града, Скар си проправяше път с лъжи и схеми. Беше му втръснало. Отговорът на ветерана се оказа изваден меч. Стражът, естествено, не очакваше такъв развой на събитията. Сладкодумецът се пресегна към колана си, но оръжието му не беше там. Беше беззащитен. А слугите на Мрачния Господар нямаха милост, независимо дали се изправяха срещу въоръжен или беззащитен човек.

Ала Скар вече не беше подвластен на Повелителя на Камъка, затова не посегна на втрещения мъж.

— Пусни ме и няма да те нараня.

Стражът кимна и побърза да извади ключовете, с които отвори градската порта. След по-малко от минута ключалката изщрака.

— Има и още нещо... — погледна го ветеранът. — Трябват ми дрехите ти.

Пазачът беше слиян, но се съгласи охотно предвид създамата се ситуация.

След като пазачът остана само по бельо и подаде некадърно сгънатите си дрехи на странника, мъжът побърза да се прибере в караулната си стаичка.

Скар излезе от Ковачево, но не прибра мечата си. Напускането на града не означаваше, че опасността е преминала. Вечерта вече преваляше към зазоряване, когато полуживият стигна кръстопътя, където го очакваха бойците му. Трябваше да ги поведе колкото се може по бързо към Храма на Изцелението, докато Мрачния Лорд беше все още зает с ритуала си. Ветеранът едва издържаше...

Любов беше висок Храм, обгърнат от широколистни гори, а южните му стени бяха построени върху брега на опасната Спирала. Единственият начин, по който Скар можеше да проникне в храма, беше през централния му вход. Ето защо водачът на мрачните легиони се радваше, че е предвидил план за действие.

— Сигурен ли си? — попита го Призрак. — Ще изложиш цялото нападение на риск!

— Длъжен съм да опитам... — отговори му Скар, сваляйки леката си броня.

Двамата се криеха в една горичка от дясно на главния път към храма. Войската от полуживи също беше скатана зад дебелия ствол на дърветата. Скар и Призрак решиха да се отделят от войниците си, за да обсъдят на спокойствие предстоящите планове. А скаутът определено не беше доволен от това, което предводителят му възнамеряваше да направи.

Ветеранът успя някак да се вмъкне в стражарската униформа. Тялото му беше много по-едро от това на хилавия караул. Скар въобще не приличаше на страж, но и това беше нещо. Важното беше, че тялото му все още не беше започнало да гние. Колкото до зеленещия цвят на лицето му и изпъкналите му скули, Скар се надяваше да използва невежеството на охранителите на храма.

— Отиваш право в ръцете им... Няма да се измъкнеш... — безизразно рече Призрак.

— Виж ни колко останахме след битката на пътя — Скар махна към полуживите воители, скрити навътре в гората. — Длъжен съм да проуча с каква армия разполагат зад стените на Храма.

— А ако те хванат? — попита го опитният скаут.

— Ако ме разобличат, командването ще поемаш ти и ще чакаш връзка с Мрачния Господар. Може да сме ужасяваща сила, но трябва да се осланяме и на останалите си инстинкти. Не мога да рискувам да се хвърлим срещу враговете, без да зная поне числеността им.

— Ти си офицерът. Ти си знаеш — отвърна му Призрак, без да прави следващ опит да го разубеди.

За миг Скар се замисли, че някога-живият, макар и безмилостен, не заслужава да бъде предаден. Още повече, Призрак беше спасил живота му и бяха почти неразделни от самото си прераждане. Ветеранът имаше чувството, че скаутът се е привързал към него, а в известна степен той също смяташе съгледвача за близък.

Преди да се отпрати към Храма, Скар даде последните си заповеди на скаута. Призрак трябваше да се върне на кръстопътя и да следи за приближаващи войски, така че да предупреди армията полуживи за евентуална заплаха в гръб.

Освен това, Призрак не можеше да напуска поста си, докато Скар и слугите на Мрачния Господар не се завърнеха след атаката срещу Храма. А те нямаше да се завърнат, Скар много добре го знаеше.

Лоялността на Призрак беше абсолютна. Именно заради нея той заслужаваше живота си.

Слънцето вече се подаваше иззад близките хълмове. Двама стражи бяха препречили входа на храма и гледаха новопристигналия с каменни лица.

— Кой си ти и по каква работа идваш в Храма на Изцелението Любов? — попита единият.

Мъжът имаше вид на закоравял войн. Ако дори за момент Скар покажеше, че представлява опасност за реда, щеше да срещне доблестен противник. Ветеранът внимателно поде историята, с която мислеше да измами пазачите.

— Идвам от Ковачево. В последната нощ там станаха кръвопролития... Имам нужда от лечение — Скар посочи лицето си.

Бледозеленият му цвят стресна воините на входа.

— Какво точно ти се случи?

— Слугите на Мрачния Господар някак си успели да проникнат зад стените на града и всяха смут по улиците. Бях изпратен заедно с малък взвод полицаи, за да ги спрем. Тогава ни направиха някаква магия. Другарите ми не издържаха.

Беше невероятно трудно за Скар да се прави на омаломощен. Но съдейки по загрижените лица на пазачите, изглежда му се получаваше. По-опитният страж, който го гледаше с повече съмнение, рече:

— Ще получиш помощ. Ще извикаме някой лечител тук и той ще прецени как да постъпим с теб по-нататък.

— Но аз умирам, пуснете ме! — симулира разтреперване Скар и се свлече пред воините.

— В момента ни дебне заплаха. Агентите на Мрачния Господар са навсякъде, не можем да допуснем странници! — не отстъпваше стражът.

По-младият страж, явно вързал се на Скар, рече:

— Нека го пуснем. Ще го съпровожда лично до някое от отделенията за лечение.

Колегата му се съгласи, но имаше нещо покрай новодошлия, което го караше да не го изпуска от поглед.

— Дай ми оръжието си! — рече възрастният страж.

С добре изиграни немощни движения Скар свали канията от колана си и я хвърли в краката на мъжа. Той я вдигна и извади двуострия меч на ветерана.

— Хей, това не е оръжие на полицаи от Ковачево. Виждал съм ги техните, те са по-къси и с по малък ефес.

— Взех оръжието от един от враговете. Ако в храма има някой, който е водил сражение срещу тях, веднага ще го припознае. То е моето доказателство.

Опитният страж прибра оръжието и рече:

— Ще го предам на приятелите на Великия Мъдрец, които пристигнаха в Храма вчера. Те твърдяха, че са се сражавали срещу отряд на Мрачния Лорд. Ще познаят оръжието — пазачът премери с поглед все още свлечения непознат, — освен ако не ни лъжеш.

Скар не чу последните думи на мъжа, защото мислеше трескаво върху казаното по-рано. Значи все пак нападателите от Кралския Път бяха в Храма. С един удар Скар беше уцелил два заека. Сега ветеранът щеше не само да успее да предаде полуживите, които го чакаха отвън, но и да зърне Лилиен. Ако, разбира се, някак си се измъкнеше от пазачите.

След няколко минути младокът поведе Скар по коридорите на Храма. Излязоха наред градина с разхождащи се хора и ветеранът потърси познати лица, но без успех. След което двамата завиха към източното крило на храма, където се лекуваха пострадалите.

Ветеранът не изпускаше от поглед обстановката. Когато се увери, че около тях няма никой, Скар се завъртя и с едно мълниеносно движение хвана за врата нищо неподозиращия пазач. Тъй като полуживият беше много по-силен от жертвата си, успя да я блъсне в една близка мраморна колона. Младият страж се свлече в безсъзнание на земята, а Скар го завлече бързо в някаква случайна стаичка. За радост на ветерана, тя беше празна, явно неизползваема.

За миг полуживият се замисли дали не е по-добре да убие жертвата си, но веднага отхвърли тази мисъл от главата си. Той вече не беше същият звяр. Старият Скар беше останал в миналото.

Трябваше да поправи злините, които беше сторил. Нямахме да отнема повече невинни животи.

Скар извади от вътрешния джоб на униформата добре намотаното дебело въже, с което върза обезвредения страж. После скъса част от плаща си и запуши устата на младока.

При все това, Скар не беше сигурен дали някой нямахме да реши да влезе в стаята. Разполагаше с отрицателно малко време. Трябваше да намери Лилиен. Да поговори с нея за последно. А после щеше да се предаде на служителите на Храма, издавайки защо е дошъл.

Изминаха десетина минути, в които ветеранът беше успял да провери източното крило. Изплъзвайки се от забързаните жреци, Скар остана незабелязан за поветото хора в Храма. Дори обикновените посетители не се изненадваха при вида на полуживия. Домът на изцелението беше често посещаван от най-различни странници, търсещи изцеление.

Скар обаче се изнервяше все повече и повече, защото времето се топеше, а той не намираше Лилиен. Ами ако тя беше поела с мъжетете,

яздили към Ковачево. Ако беше загинала в размириците там.

Ветеранът осъзна, че нейната смърт щеше да е само и единствено по негова вина. Още едно убийство, което да тегне над съвестта му. Убийството на единствената жена, която истински беше обичал, но на която беше изменил много пъти. А тя успяваше да му повярва отново и отново, дори докато ветеранът се гърчеше в юмрука на Мрачния Господар.

Скар не издържаше повече. Най-голямото му наказание се оказа неведението. А всяка изминала секунда увеличаваше възможността младият рицар да бъде намерен. Или още по-лошо — Мрачния Господар да приключи по-рано ритуала си и да се свърже с полуживите си воители.

Не! Ветеранът нямаше да се лута повече. Трябваше да действа. Щеше да жертва това свое последно желание да види Лилен. Щеше да го жертва в името на своето изкупление. До сетния си момент полуживият нямаше да спре да се надява, че неговата любима е невредима.

Скар мярна по-възрастния страж, който се беше насочил с уверена крачка към централния корпус на Храма. Значи там бяха главните жреци. Всичко, което трябваше да направи полуживият, беше да последва пазача, който носеше канията с двуострия му меч.

Попър, който вярно служеше вече десетки години на стражата на Храма, качваше за пореден път стъпалата, водещи до главната зала, където в момента се намираха Роландан и някакви наемници. Стражът не познаваше приятелите на Главния Мъдрец, но ги гледаше с уважение, защото се бяха изправили лице в лице с мрачните създания, за които цялото Кралство говореше. Мъжът тъкмо беше преминал вътрешния двор, когато инстинктът му нашепна, че някой го следва, но Попър го пренебрегна.

След като изкачи последното мраморно стъпало, стражът се насочи към масивната врата на Молитвеното помещение. Така наричаха продълговатата зала, намираща се в самата сърцевина на храма. В нея жреците се молеха на изкуствено създадена сфера — реплика на Целебния Камък, и така получаваха лечебните сили. В този момент залата беше почти празна, тъй като Великия Мъдрец събираше енергия за предстоящ експеримент.

Когато отвори вратите на залата, Попър веднага разпозна тримата мъже, стоящи около масата в центъра ѝ. В средата беше Великия Мъдрец, облечен във величествена млечнобяла роба. Отдясно седеше единият от наемниците — костюмиран заклинател, чието лице, оброчено от катинарче, изглеждаше много умислено. Другият мъж на масата беше дългокок воин — носеха се слухове из Храма, че този мъж е личен бодигард на Великия Мъдрец.

След като вниманието и на тримата беше насочено към току-що дошлия страж, той се прокашля и поклони.

Великия Мъдрец му кимна и рече:

— Добре си дошъл. Сигурно носиш много важна вест, защото наредих на служителите в Храма да не ни безпокоят, тъй като готвим важен експеримент.

— Изключително много се извинявам, но идвам директно от портите на Храма и не съм чул за заповедите ви! — отвърна объркано стражът. — Ще ви оставя сега, а по-късно, когато свършите, ще се върна с вестите.

Костюмираният мъж моментално изгуби интереса си към пазача и започна да изследва внимателно някакви пергаменти и свитъци. Великия Мъдрец мълча известно време, явно преценявайки какво да прави, след което се обърна отново към стража.

— Говори сега. Експериментът е дълъг и ще отнеме много време, а може би вестите са важни.

— Благодаря ви, ваше Върховенство! — рече Попър и започна с делови тон. — Слугите на Мрачния Господар са проникнали снощи в Ковачево и са всели смут сред жителите му. Имало е боеве и палежи по улиците. — При тези думи костюмираният вдигна глава от свитъците и изгледа ужасен стража. Телохраниелят също изглеждаше притеснен. Нещо в изражението на тези мъже караше Попър да мисли, че те вече знаят какво се случва.

— Продължи! — подкани го Великия Мъдрец.

— Новините идват от някакъв полицай, който е водил схватка със съществата. Той пристигна тази сутрин. Беше болнав и твърдеше, че са го нападнали с магия. Донесе този меч, твърдейки, че принадлежи на полуживите бойци. Затова и дойдох — да ви го предам, заедно с вестите.

Попър извади меча от канията и тогава се случи нещо, което стражът не очакваше.

Стийл, който невероятно добре познаваше огромния двуостър меч на Скар, скокна от мястото си, сграбчи оръжието от ръцете на стража, след което го изблъска:

— Къде е този полицай? Заведи ме веднага при него. Трябва да го разпитаме.

Попър се окопоти и запази самообладание. Вместо да се подчини на зеленоокия двуметров гигант, пазачът обърна въпросителен поглед към Великия Мъдрец.

— Заведи го веднага при човека от Ковачево! — рече Роландан и после се обърна към Стийл. — Искам на секундата да ми докладваш какво си научил.

След няколко мига двамата мъже вече слизаха обратно по стъпалата.

Видял, че стражът и високият войн се отдалечават към вътрешния двор на храма, Скар реши, че е време да влезе в залата...

Когато ветеранът пристъпи вътре, завари само Великия Мъдрец и костюмирания мъж, убил Обелиск със заклинание на Кралския път. Сега Скар имаше добра възможност да огледа детайлно лицето на чародееца. Но ветеранът не очакваше вихъра от спомени, който нахлу в главата му. Спомени, които се завихряха толкова стремглаво, че Скар не можа да се овладее и припадна. Картините тепърва се заразстилаха в съзнанието му...

„... Очаквах го във вечерната зала, където фамилията провеждаше и специални заседания. Скар мразеше тези формални семейни вечери. Мразеше всяка етикеция и прилежност, която трябваше да спазва, но нямаше как да отсъства — все пак беше един Хоумс. Син на една от най-влиятелните фамилии в Кралството, притежаваща замъка Студена Роза и владееща най-китните градчета — областта Райска градина.

Младежът почти беше навършил двадесет години и животът беше пред него. Щеше да стане влиятелен благородник, а и вече беше обещаващ боец. За съжаление, баща му получи сърдечен удар преди няколко седмици и не успя да се пребори със смъртта. Скар се дразнеше, че е принуден да присъства на поредната официална вечеря, заедно с омразния си брат и съветниците на семейството.

Младият Скар пристъпи в залата, където останалите го очакваха. На продълговатата, покрита с бяла покривка маса бяха подредени пет комплекта прибори. По средата на масата имаше чайник, върху който бяха изрисувани заплетени рози, символът на фамилията.

Зад наредените прибори стояха мирно петима мъже. Централното място на масата беше заето от Ехоу, по-големия син на починалия лорд Хоумс. Мястото принадлежеше на покойния им баща. Това разяри и без това изнервения Скар.

— Как смееш? — подвикна той на брат си.

Ехоу беше облечен в траурен костюм, под който се подаваше риза в тъмносин цвят. Косата на преминалия тридесет години мъж беше вързана на опашка. От двете страни на Ехоу бяха насядали съветниците на семейството — все мъдри, но студени мъже.

— Братчето ми — проговори Ехоу, — настани се първо. Трябва да поговорим.

Скар предпочете да опре юмруци в масата. Ненавиждаше ги... всички до един!

— Къде е майка ни? — попита разгневеният младеж, гледайки със злоба брат си.

— За съжаление, не може да присъства на това важно съвещание, тъй като е много болна. Горката, не може да преживее смъртта на баща ни!... — отговори му Ехоу с възможно най-престорения си тон.

Скар едва се държеше на себе си. Не вярваше, че майка му изведнъж се е сгромолясала на смъртно легло. Тя винаги беше в отлично здраве, още повече че никога не би си позволила да отсъства от съвещание на семейството. Думата на Орхедея Хоумс тежеше със същата сила, с която и тази на покойния лорд.

Младежът си наложи да запази самообладание. Затова отпрати поглед към старинното кръгло огледало, намиращо се зад брат му. Повърхността му беше напълно излъскана, а рамките му бяха от черен

оникс. На масичката под огледалото имаше златен часовник и две нощни лампи.

— Тогава за какво ме извика, щом знаеш, че тази официална вечеря няма как да се проведе без поне един от родителите ни? — попита Скар, като ненадейно помести погледа си върху купчината книжа, струпани пред Ехоу.

Брат му размени поглед с всеки един от съветниците по отделно и му отговори:

— Времената се менят, братчето ми! Правилата с тях — също.

— Какво искаш да кажеш? — прекъсна го Скар, защото ненавиждаше философстването му. — Виждаш ли, до вчера баща ни, Лорд Хоумс, управляваше замъка и земите. Сега, когато него вече го няма, а майка ни е тежко болна — Ехоу направи кратка пауза, — аз съм новият лорд Хоумс и новият собственик на всичко.

— Но как? — ахна Скар, а кокалчетата на пръстите му побеляваха.

— Ето така — отговори му Ехоу и вдигна парче свитък, на който отчетливо се виждаше семейният печат. — Грег, обясни му.

Грег беше дългокос мъж на средна възраст, който се занимаваше с административните дела на фамилията. Сега стоеше отдясно на Ехоу.

— Притеснена заради здравето си, Орхедея Хоумс, в качеството си на съпруга на внезапно загиналия лорд Хоумс, избра Ехоу Хоумс за новия лорд на замъка, както и за абсолютен наследник на цялото материално състояние на семейството.

Скар ги гледаше онемял. Гневът му тепърва се развихряше.

— Това не е вярно. Вие сте сторили нещо, сигурен съм! — изкрещя Скар и се втурна към брат си.

Дори невъоръжен, младежът можеше да се справи с крехкото тяло на по-възрастния Ехоу.

В това време стоящите зад двата големи свода на залата стражи изникнаха и уловиха Скар.

Младежът се бореше, но напразно. Мъжете го повалиха на земята и започнаха да го ритат.

— Престанете! — заповяда Ехоу.

Стражите се подчиниха и се отдалечиха от момчето, но без да го изпускат от поглед.

Заговори друг от съветниците на семейството, който стоеше вляво на новия Лорд:

— От днес нататък ти, Скар Хоумс, си обявен за враг на фамилията и ще бъдеш прогонен от нейните земи. Връщането ти ще бъде считано като желание и опит за възмездие, тоест — наказуемо със смърт.

Мъжът вдигна друг пергамент:

— Заповед, подписана лично от Ехоу Хоумс...“

* * *

Ветеранът се събуди в слабо осветено помещение. След като се съвзе, Скар откри, че сумракът в стаята се дължи на тежките спуснати завеси.

Полуживият беше пренесен на меко легло, в стая, която предположи, че е болнична, тъй като разполагаше с мивка и аптечка. Осъзнал, че не е окован по никакъв начин, Скар се надигна и установи, че е напълно гол. Но породилата се у него паника изчезна в мига, в който видя, че дрехите му са грижливо сгънати на малка табуретка близо до леглото му.

Сега Скар разгледа по-добре тялото си. Имаше съвсем човешки вид. Нямаше язви или окапваща кожа като на съратниците си. Плътта му се беше запазила, с разликата че... Ветеранът огледа ръцете си.

Дупки от игла, намиращи се на предполагаемите вени.

Бяха го изследвали и трябва вече да са установили, че е полужив. Но дори и да не бяха, Скар знаеше, че е разкрит. Човекът в костюма го познаваше прекалено добре. Двамата бяха братя, макар да нямаха нищо общо. Скар започваше да навързва историята на живота си. Като съвсем млад, той беше прогонен несправедливо от дома си, а по-големият му брат Ехоу беше оглавил фамилията при повече от страни обстоятелства. И сега имаше добро име и длъжност, тъй като стоеше до самия Главен Мъдрец.

Но каквото и да се беше случило досега, Скар вървеше успешно към целта си. Щом не го бяха обезглавили, явно имаха планове за него. А той също имаше планове за тях.

Вратата се отвори широко и в стаята влезе Великия Мъдрец, следван от плешив мъж на среден ръст.

Скар познаваше придружителя на Роландан. Това беше Ллойд — дипломатът, който в миналото беше част от наемническия отряд на Скар. Последната им среща се състоя на Кралския път. Там обаче Ллойд беше един от предводителите на вражеския отряд.

На Скар му предстоеше скоро да намери своите отговори.

— Колко време измина, докато бях в безсъзнание? — попита ги Скар.

Великия Мъдрец затвори вратата на стаята и седна на съседното легло. Ллойд предпочете да стои прав. Лицето му беше абсолютно безизразно.

— Няколко часа. Вече е обед. Намерихме стража, който си оставил вързан. Жив и здрав е, но едва го удържахме. Желаете смъртта ти повече от всичко.

Скар някак си беше радостен, че младокът не е пострадал сериозно от силния удар.

— Наложих се... Трябваше да ви открия.

— Но защо? — прекъсна го Великия Мъдрец. — Ти си слуга, подчинен на човека, който ни обяви война. Знаеш, че те грози смъртна опасност тук. Знаеш, че ще те накажем по един или друг начин.

Скар кимна, защото ясно осъзнаваше положението, в което се намира.

— Единствената причина, поради която упражних властта си и те предпазах от отмъщението на младия страж или от предложението на Магистъра по магия да те включим в предстоящия експеримент, е че се чудя защо се промъкна в Храма, представяйки се за някого друго...

Ветеранът беше доволен, неговият шанс дойде. Великия Мъдрец прояви достатъчно любопитство.

— Пред стените ви, в близките гори, се крие армия от полуживи бойци. Аз съм този, който ги предвожда.

— Значи си шпионин? — изкрещя Ллойд. — Убийте го, ваше Върховенство!

— Успокой се! — погледна го строго Великия Мъдрец и се обърна към Скар. — Тъмния Господар знае ли за проникването ти тук?

— Не. Той е зает в момента. Това е причината да съм тук. Искам да го предам, затова дойдох да ви предупредя. И да ви направя предложение.

Роландан беше силно заинтригуван. Дипломатът гледаше към полуживия с отворена уста.

— Мрачния Господар няма вече контрол над мен. В момента е зает с грандиозен ритуал, с който смята да прероди още мъртъвци за своите легиони. Поради тази причина ме назначи да предвождам отряд полуживи. Докато извършва заклинанието, магьосникът не може да се свързва с нас. Трябва да го предам... Колкото се може по-скоро! Затова съм тук...

Настъпи дълъг момент на неловко мълчание, в което Роландан и Ллойд се споглеждаха. Думите на ветерана звучаха искрено, но все пак той си оставаше полужив. Оръжие за унищожение, призовано от един от най-големите врагове на кралството.

— Но защо го правиш? Защо искаш да предадеш Нумориус и да се обречеш на смърт? И как можем да ти вярваме?... — попита го Великия Мъдрец, приглаждайки брадата си.

Скар забеляза, че скипърът с белия камък лежи отдясно на стареца. Блясъкът, чистата му сила и доброта обливаха ветерана и той се чувстваше спокоен. Беше уверен в желанието и волята си да измени на злото, което го контролираше.

— Защото осъзнах, че макар и да съм сторил много злини в миналия си живот, не заслужавам такава участ. Не искам да служа на мрачните сили. Не искам да съм инструмент за избиване на невинни. Не искам да съм пионка в нечия чужда кауза за завладяване на света. Искам просто да получа полагащия ми се покой.

Скар усети лек сърбеж в областта на очите си. Когато ги докосна с пръсти, разбра, че това бяха сълзи. И в този момент ветеранът беше повече човек, откогато и да било.

— Младият страж е доказателството, че не съм като тях. Че съм се освободил от тъмната магия на Камъка на Живота. Позволете ми да извърша това, за което съм тук.

— Какво предлагаш? — попита Великия Мъдрец.

— Да ме пуснете... — при тези думи Ллойд сви нервно юмруците на ръцете си, готов да започне да възразява — ... да отида при бойците си и да ги поведе към Храма, където вие ще сте

подготвили клопка. Така поражението за нас ще е пълно, а вашата победа — абсолютна.

Великия Мъдрец само кимна и излезе от стаята заедно с Ллойд.

За известно време Скар отново беше сам. Малко по-късно Роландан се завърна с отговорника по защитата, който командваше пряко всички воители на Храма. Тримата мъже създадоха плана, по който щяха да проведат предстоящата битка. Тяхното съвещание протече близо един час.

Когато приключиха, коравият мъж, водещ отбраната на храма, напусна стаята, за да подготви хората си.

Великия Мъдрец се обърна към Скар:

— Знам, че много хора прибързват да те съдят. Много от тях не могат да си представят през какво си минал.

Великия Мъдрец подаде ръката си, а полуживият я пое и стисна здраво.

— Те не те разбират и не ще те разберат никога. Не ги съди! Аз виждам белега на злото в тебе. Запечатан в душата ти... Но този белег ти напомня какъв си бил и какъв никога не трябва да бъдеш. Пази го.

Скар не беше сигурен дали е разбрал думите на Великия Мъдрец, но беше признателен за разбирането му. Ветеранът осъзна каква добрина се крие в този човек, срещу когото Нумориус воюваше.

— Ако всичко протече по мед и масло, ще получиш своето изкупление... Нов шанс.

Скар изгледа Роландан въпросително и понечи да го попита какво има предвид. Ала старецът в бяла роба вдигна ръка, за да прекъсне напирания въпрос:

— Няма време да ти разяснявам — скоро ще разбереш. А сега върви! Никой няма да те спре. Но първо се отбий в съседното помещение. Там има един човек, който те чака.

— Благодаря ви за всичко! — сведе глава Скар и побърза да напусне стаята.

Когато ветеранът пристъпи в съседната болнична стая, не можа да повярва на очите си. Лилен седеше на легло, приличащо досущ на онова, на което Скар лежа допреди час. Била е толкова близо. Тя го очакваше. А полуживият не знаеше как да постъпи... или какво да каже... Просто стоеше и се взираше в нея...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОЩАВАЩИ

Въпреки че бяха изминали толкова много години, красотата ѝ се беше съхранила — вихър от кестеняви коси, деликатно лице с издадена брадичка, описано от татуировка, тънки устни, в чиято сладост се беше потапял стотици пъти, изящно, но криещо невероятна пъргавина и женственост тяло.

Макар Скар да беше успял да я зърне на Кралския път, чак сега усети в себе си първичната нужда да бъде с нея.

Неусетно се вкопчиха в прегръдка... и с ужас осъзнаха, че не усещат нищо — нямаше я онази топлина, която телата им обменяха, онзи трепет, когато се докосваха...

Устните му погалиха лицето ѝ. Тя го ухапа лекичко. После се целунаха. Влажните им езици се намериха и преплетоха в лудешка целувка... и за втори път двамата се ужасиха, че не изпитват нищо. Нямаше я сладостта, която трябваше да експлодира след целувката. Нямаше ги възбудата и желанието...

Скар вече не беше човешко същество. И колкото и да му се искаше да изпита всички тези усещания — не можеше. А когато желанието остане неутолено, идва болката — по-силна от всякога.

Той се отдръпна от Лилиен. По лицето му се четеше безмерна тъга по отминалите дни, когато все още можеха да споделят любовта си.

Жената беше още по-съкрушена. Със сълзи на очите Лилиен се свлече на пода, а Скар побърза да я подкрепи, но тя го отблъсна.

— Върви си! Върви си!... — започна да крещи тя.

Ветеранът опита да запази самообладание. Притесняваше се, че някой може да я чуе и да влезе, решил, че той я наранява.

— Нямаме време, Лилиен. Исках само да ти кажа... — подхвана Скар, но спря, защото татуираната жена не го слушаше, потънала в собствената си мъка.

— Мислех си, че след като съдбата ни събере отново, всичко ще е както преди... — рече тя, щом се успокои.

— Аз също... Но явно животът може да е много по-жесток, отколкото сме предполагали. Това е последната ни среща и се радвам, че успях поне да те видя.

— Какво?! — стресна се Лилиен. — Как така последната ни среща?

— След няколко часа ще поведе полуживите си бойци срещу Храма, където ще ги очаква клопка. Ще ги предам. А след като Мрачния Лорд разбере за стореното от мен, ще прекъсне връзката ми с Камъка.

— Не е възможно... — рече тя и се хвърли към него.

Скар отново я пое в обятията си, но съвсем нежно и внимателно. Ветеранът знаеше, че това ще я утеши поне малко.

— Няма ли някакъв начин да оцелееш? Ще говоря с Великия Мъдрец, той може би ще успее да те изцери...

— Аз не съм болен. Аз съм пленник. А когато Тъмния ми Господар научи, че съм му изменил, ще спре да охранява тялото ми с магията на Камъка.

Лилиен не знаеше какво да му отговори. Стоеше, потънала в прегръдката му, и не искаше да се разделят.

— Прости ми... — рече той. — За всичко, което сторих приживе. Осъзнах, че съм виновен за прекалено много злини и в момента изплащам дълга си.

— Простила съм ти отдавна. Предполагам... това е любовта...

Постояха така само още няколко минути. Ветеранът бавно галеше косите ѝ — една последна ласка. Преди много, много време, когато още бяха млади и в разгара на любовта си, той обичаше да я реши като малко момиче, а тя се разтапяше под грижливите му пръсти.

— Налага се да замина... След няколко часа ще се стъмни, а трябва да поведе отряда към Храма колкото се може по-скоро — рече той, загледан през прозореца.

— Щом се налага, не мога да те спра — отговори му Лилиен и се отскубна от ръцете му, — но ми обещавай нещо...

— Каквото пожелаеш, стига да е по силите ми — отвърна той.

Лилиен се огледа притеснено. Имаше чувството, че някой подслушва разговора им.

— Ще те съпроводя до входа на Храма. Там ще ти кажа...

Двамата преминаха през вътрешния двор на комплекса, хванати ръка за ръка. С колкото и малко време да разполагаха, щяха да бъдат заедно до края.

След десетина минути вече се намираха при главния вход. Въпреки всичко, Скар и Лилиен бяха хубава двойка. Скар беше обул червения си платнен панталон, а Лилиен носеше бял корсет, загърнат с пурпурно наметало.

На входа на Храма стояха стражите, с които Скар беше разговарял сутринта. Попър му кимна уважително и му подаде канията с двуострия меч, а младокът отмести поглед.

И двамата пазачи вече знаеха защо полуживият беше проникнал в Храма. И ако не друго, то поне нямаше да го закачат на излизане. Когато Скар и Лилиен се отделиха на достатъчно голямо разстояние от стражите, се прегърнаха отново и Лилиен прошепна в ухото на Скар:

— Обещай ми да се пазиш от високия дългокос войн, както и от мъжа в костюма. Не знам защо, но те желаят смъртта ти.

— Знам защо Ехоу Хоумс иска да ме убие. Замесен в смъртта на майка ми и баща ми...

Лилиен го погледна смаяна.

— В миналия ми живот... той ми бе брат, кръвен брат, с който се ненавиждахме — поясни той.

— Защо тогава не го потърси и не му отмъсти? — попита го татуираната жена.

— Защото никога не съм целял да мъстя на когото и да било... Ехоу ме прогони от родния ми дом и така пътищата ни се разделиха. След това аз дойдох в Ефес и започнах нов живот. С теб.

— А защо никога не ми каза? — попита го Лилиен с нотка на разочарование в гласа.

— Защото се срамувах и исках да изтрия миналото си... Ето обаче че сега миналото иска да изтрие мен. Човек никога не трябва да оставя неуредени сметките си — отвърна ѝ той и я целуна по челото. — Сега трябва да вървя, защото ставаме съмнителни.

— Обещавам ти, че ще го разоблича. Ще отговаря лично пред Великия Мъдрец и краля. Знаеш... Баща ми е влиятелен.

— Не се хаби за такъв като Ехоу, Лилиен! — рече ѝ Скар и понечи да тръгне, но тя здраво стискаше ръцете му.

— Няма ли да ми кажеш нещо, преди да си тръгнеш завинаги? — попита го тя.

— Дори и да не го кажа, знаеш, че го изпитвам... Именно ти спря ръката ми в Ефес. Именно ти спаси моята душа.

Очите на Лилиен се пълнеха със сълзи.

— Единствено любовта ми остана и с мисълта за нея ще посрещна смъртта и избавлението си... — бяха последните му думи.

Скар се отдалечи по посока на гората. Лилиен постоя още малко, загледана в гърба на своя любим. Наложил си да спре да риде. Лицето ѝ придобило сурово изражение. Предстоеше ѝ да се подготви за битката при Храма. О, да! Тя щеше да е там и да защити Скар, ако се наложеше.

Малко по-късно Лилиен вече вървеше към покоите си, изчислявайки наум времето, с което разполага. Тъкмо влизаше в стаята си, когато чу гласове от съседната, превърната във временен кабинет на Ехоу стая. Тласкана от парещо любопитство, Лилиен се доближи до дървената врата. Отвътре се чуваха гласовете на Магистъра по магия, на Стийл и от време на време този на дипломата.

Лилиен не искаше да ги прекъсва, стори ѝ се, че обсъждаха нещо важно — затова реши да се вмъкне без да я усетят и да подслуша разговора, тъй като вратата беше леко открената. За неин късмет пантите бяха добре смазани и тя не издаде никакъв шум.

Жената се озова в кабинета на Магистъра по магия. Помещението всъщност представляваше огромна библиотека, в която жриците от Храма държаха томове си с литература, свързана с целебни магии и митология. Лилиен се възхити, защото библиотеката беше доста богата. Това, естествено, беше в нейна полза, тъй като успя да се скрие зад един претъпкан рафт с табелка, на която прочете: „Учения за билките“.

Самото помещение беше доста тъмно — завесите бяха спуснати над прозорците, а единствената светлина идваше от запалената камина — типично библиотечарска атмосферата.

Лилиен се вслуша в разговора, който мъжете водеха.

— Да, определено нещата не се развиха в наша полза — обясняваше Ехоу.

— За какво му беше притрябвало на Великия Мъдрец да пуска полуживия?! — негодуваше Стийл с най-сериозния си тон. — Можехте

да го унищожите още тук. След това щяхме да намерим шайката му в гората и да ги избием.

— Великия Мъдрец е един изкуфял старец! — повиши тон Ехоу и тропна с юмрук по нещо, най-вероятно маса.

Лилиен се опитваше да диша спокойно. Двоумеше се усеща ли сърдечния си пулс, или по-скоро го чува.

— Вие защо толкова държите Скар да умре? Бях в лечебната стая, когато разговаряше с негово Върховенство. Беше с разсъдъка си и знаеше какво прави. Може би е проумял грешките си и има право на прошка — рече Ллойд.

— Ти не разбираш... — отвърна троснато Ехоу. — Той трябва да умре.

— Защо? — попита недоумяващо Ллойд.

— Не ти влиза в работата, ясно ли е? — рече Ехоу.

За разлика от дипломата, Лилиен знаеше защо Магистъра по магия желае смъртта на Скар. Ехоу Хоумс се страхуваше от ветерана, защото той беше единственият, който помнеше мрачното минало на мага. Татуираната жена копнееше още сега да излезе от укритието си и да разкрие истината на Ллойд. Но бързо се спря. Беше сама срещу трима мъже. Трябваше да запази самообладание. Каквото и да решеше Магистъра, тя щеше да е на бойното поле утре, за да го възпрепятства.

От мислите ѝ я извадиха стъпките на Стийл. Чуваше ги все по-близко и по-близко. Мъжът с дълги катранено черни коси явно се разхождаше между рафтовете на библиотеката, изгубил интерес към разговора. Лилиен тъкмо се уплаши, че бодигардът ще я намери, когато изведнъж спря да чува стъпките му.

— А! Книга за мъжката сексуалност — Стийл беше измъкнал някакъв дебел том от рафта за сексология. — Вижте! „Полезни съвети за активен полов живот“.

Последва звук от книга, стоварваща се върху дървена повърхност. Изглежда, воинът беше хвърлил находката си на масата, около която стояха Ехоу и Ллойд.

— Дайте тази книга на Великия Мъдрец. Мисля, че трябва да я прочете... — рече Стийл.

Лилиен въздъхна. Засега нямаше опасност да я открият.

— Дай му я ти. Нали си му бодигард — чу се гласът на дипломата. — Всъщност... той къде е?

— В залата за експерименти. Прави някакво проучване във връзка с ритуала на Мрачния Господар — отговори му Ехоу, който напълно беше в течение на дейностите на Роландан. — Научил е от Скар, че Мрачния Лорд готви ново прераждане, в което да се снабди с още войски.

— Още полуживи, които да ни сритат задниците! — възкликна зеленоокият войн с дрезгав глас.

— Значи няма да бъде с нас, когато битката започне? — попита Ллойд.

— Да — отвърна му магът. — И назначи мен да го замествам по време на сражението. На защитниците ще им трябва способен заклинател.

Ллойд не му отвърна. Не след дълго Лилиен чу как вратата на стаята се отваря и демонстративно затръшва. В библиотеката бяха останали само двамата мъже и тя. Тъкмо беше решила да се измъкне от помещението, когато чу Ехоу да шепне на Стийл.

— Когато сражението започне, ще насоча Магията на Душите срещу Скар. Искам да си там и да ме пазиш.

— С удоволствие — отвърна му с малко по-бодър глас бодигардът. — Аз също желая смъртта на копелето повече от всичко.

— Нима? И защо? — подпита го Ехоу с интерес.

— Само ако и ти ми кажеш.

— Добре. Кой почва?

— Ти! — изсъска заговорнически Стийл.

— Е, няма много за разказване. Скар ми е брат. Когато баща ни получи удар, се погрижих да отровя майка ни. В сетния си час я принудих да подпише и подпечата документ, с който получавам цялото наследство и власт над замъка ни.

— Бива си те... — рече му със задоволство Стийл. — Аз пък бях част от банда, на която Скар беше главатар. При едно нападение над някакъв конвой се оказа, че сме пленили самата кралица с децата ѝ. Аз бях този, който хвърли малкото ѝ бебе в Спиралата. Не понасях да бъда командван от Скар.

Беше ред на Ехоу да ахне.

— Значи си бил ти!... Години наред кралството издирва мародерите, опозорили Кралицата и отнели децата ѝ...

— Виждаш ли? Моето минало е не по-черно от твоето. Ето защо е хубаво да сме съучастници. Аз съм личен бодигард на Великия Мъдрец. Кой би ме заподозрял?

Последваха звуци на звънящи стъклени чаши. Мъжете вдигаха тост. Лилиен беше потресена. Беше яздила в един отряд заедно с едни от най-големите престъпници в Силвернада, които продължаваха да правят кроежи за още злини.

Жената усети, че ѝ се вие свят. Успя обаче да се съвземе за секунди, защото трябваше на всяка цена да напусне библиотеката и да намери Ллойд. Но ако му издадеше чутото, дипломатът щеше да ангажира стражите на Храма за залавянето на заговорниците. А съвсем скоро предстоеше битката с полуживите.

Не. Лилиен щеше да изчака сблъсъка да премине. Щеше да направи всичко по силите си, за да спре Ехоу.

Стъпвайки бавно и леко, Лилиен започна да се движи към изхода на стаята. Вгълбена в безшумното си измъкване, тя не забеляза няколкото паднали от рафта пред нея книги. Спъвайки се в тях, жената загуби равновесие и се хвана за близкия шкаф. За жалост, не успя да се задържи и падна на земята, повличайки зле закрепената мебел със себе си.

Стийл за секунди се озова при нея.

— Какво по дяволите? Ти! — възкликна бодигардът и извади оръжието си. До него се появи Магистъра по магия, който изглеждаше не по-малко изненадан.

— Какво правиш тук? Подслушваш ни... Какво чу? — приближи се към нея костюмираният мъж.

Тя обаче скочи ловко и го блъсна, след което се насочи към вратата. Стийл се оказа по-бърз. Със силен удар в гърба бодигардът я повали и извади от кесията си връв, с която да завърже ръцете ѝ.

— Тя знае — констатира Ехоу.

— Няма да се измъкнете ненаказани, кучи синове... — започна да му крещи Лилиен.

— Ще видим тая работа — рече магът и я шамароса. — Стийл, вържи я добре и ѝ запуши устата.

Ехоу извади ключ от джоба си и го размаха пред Лилиен:

— Не се безпокой. Няма кой да те открие тук. След като свърши битката, ще се разправяме с теб.

Стийл сбута Лилиен в един мрачен ъгъл на стаята и я завърза за много тежък шкаф, пълен с книги. За добавка, заклинателят произнесе няколко магически думи, за да я парализира напълно. Заклинанието щеше да трае поне няколко часа. Точно докато трае битката.

Мъжете излязоха от импровизирания кабинет, подсмиввайки се заради добре свършената работа. Ехоу не пропусна грижливо да заключи библиотеката, доверена му лично от Великия Мъдрец.

Не след дълго огънят в камината изгасна. Изгасна заедно с всяка надежда за Лилиен да се освободи. А най-тежката ѝ болка идваше от факта, че нямаше да успее да помогне на Скар. Щяха да го убият, след това да се погрижат и за нея. Дано поне се срещнеха след смъртта.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ОСЪЗНАВАЩИ

Ветеранът беше посрещнат от съратниците си с в горичката с мрачен възторг. Слугите на Тъмния Господар го очакваха с нетърпение, защото Скар беше техният ключ към предстоящите кръвопролития.

— Съберете се! — извика офицерът на армията жадни за битка бойци.

Скар се покачи върху насип камъни и се извиси с цял ръст над подчинените си. Когато всички се скупчиха около Скар, той реши да ги удостои с няколко думи, преди да ги хвърли в последната им битка. Не че слугите на Мрачния Лорд имаха нужда от мотивиращи речи, тъй като те не влияеха на тъмната им природа. Но Скар възвръщаше човешкото в себе си и счете за нужно да каже някакво мотивиращо слово.

— Тази вечер ще окъпем Храма в кръв!

Кръвожадните воители, започнали да се превръщат в някога-живи, нададоха одобрително ръмжене. Звуците, които бойците издаваха, бяха свирепи, неудържими и чудовищни. За миг ветеранът си помисли, че защитниците на Храма нямат шанс срещу толкова ужасяващ враг. За щастие, доблестните мъже, които бранеха Любов, бяха предупредени и знаеха сценария, по който щеше да протече битката.

— През изминалите часове успях да вляза в Храма, тъй като стражите не бяха достатъчно бдителни. Там се срещнах с организатора на отбраната и го подкупих. Защитниците ще ни пуснат в Храма и ще ни позволят да избием жреците на Камъка.

Полуживите се умълчаха. Някой от тях се провикна:

— Защо ни е нужно да сключваме пакт с хората. Можем да изколим всички!

— Така е — отвърна му Скар. — И ще го направим. Но първо се налага да проникнем в сградата. Както виждате, стените ѝ са високи и от здрав мрамор.

— Искаш да кажеш, че след като стражите ни пуснат и проникнем в Храма, ще ни позволиш да избием и тях.

— Именно — извика Скар, — но има и още нещо. В момента зад стените на Храма на Изцелението се намира Великия Мъдрец.

Някога-живите заръмжаха отново.

— Ще го убием и ще занесем главата му на Мрачния Господар като трофей.

Воините избухнаха в победоносни възгласи. Създанията бяха върнали уважението си към своя офицер. Той щеше да ги поведе на най-кръвожадната и славна битка.

— Време е да тръгваме. Помнете само едно — рече Скар, привличайки отново вниманието им, — не атакувайте преди да ви наредя!

Възобновената вяра в пълководеца правеше съществата лоялни. За тях Скар беше толкова необходим, колкото и Мрачния Господар.

Ветеранът поведе армията си някога-живи към Храма на Изцелението Любов, където предстоеше най-голямото падение на нечестивите.

Попър беше изключително напрегнат, защото всеки момент се очакваше някога-живите да изкочат на пътя и да ги нападнат. Младият му колега обаче беше още по-нервен и постоянно го обсипваше с въпроси.

— Смяташ ли, че онзи изрод ще удържи на думата си и че няма да се възползва от доверчивостта ни?

— Щом Великия Мъдрец му е повярвал и е отсъдил да действаме според плана, значи така трябва бъде.

— И ти му вярваш?! — възкликна младият страж. — Не чуваш ли какво се говори из Кралството? Че Великия Мъдрец разширява все повече и повече правомощията си. Че контролира дори самия Крал.

— И така да е, на мен ми е все едно. Аз съм войник. Изпълнявам заповеди. А ти не си достатъчно зрял, за да даваш такива. Затова по-добре си мълчи и следвай плана! — отговори му Попър.

— Кралството пада заради такива като теб! Консервативни типове, които изпълняват нареждания, без да се бунтуват и да отстояват своето!

За разлика от разпенения младеж, по-възрастният Страж държеше тона си спокоен:

— Кралството пада заради арогантни пишлемета като тебе. Мислите си, че можете да промените света и затова го разрушавате до основи. След това скимтите, че не знаете как да си построите нов!

Момчето, явно засрамено от думите на по-възрастния си колега, замълча и погледна с обида земята в краката си. Попър му хвърли съжалителен поглед и реши да го успокои, защото осъзнаваше, че младежът е изнервен заради първото си сражение.

— Гореве главата, синко! Има ситуации, в които трябва да следваме сценария, най-вече защото не можем да предложим по-добър. Дори да не следваме плана, който Великият Мъдрец и началникът на защитата изготвиха заедно с мерзавеца, какво по-добро бихме могли да предложим, замисли ли се?

Момчето мълчеше. Изглежда, не беше разсъждавало по въпроса.

— Ти си войник. А след малко ще станеш истински войник. Защото ще си направил точно това, което се очаква от войниците. Те изпълняват заповеди...

— А не мога ли поне веднъж да послушам сърцето си? — попита младокът.

— Слушай сърцето си, когато си у вас с любимата. Когато си на служба, най-много да се прецакаш. Аз съм страж от много години. Ако бях слушал сърцето си по време на служба, щях да бъда или изгонен от работа или хвърлен в някоя яма.

Момчето кимна и обърна решителен поглед към пътя. Думите на Попър го бяха вдъхновили.

В същия момент планът се задейства. Нашествениците се проточваха в бавен траурен марш.

Охранителите на Храма трябваше да ги пуснат, а след това да запечатат портите.

Ами ако Скар ги беше измамил?

Попър и младият му колега щяха да са първите мъртъвци за деня.

От една достатъчно висока кула Ехоу наблюдаваше с ужас мудно, но сигурно настъпващите бойци. Магистъра по магия се вираше през лупите на бинокъла си в най-предната редица на

нечистивата армия. Водеше ги Скар — неговият брат. Ехоу можеше да види решителното изражение на ветерана. Слугите на Мрачния Лорд вече се намираха почти при входа на сградата. Беше дошло време Ехоу Хоумс да действа. Имаше нужната енергия и концентрация. Колкото по-скоро постигнеше целта си, толкова по-скоро щеше да се освободи завинаги от хилядите, изпълнени с кошмари ноци, в които брат му се връщаше, за да го убие.

Ехоу изучаваше лицата на някога-живите. В тях нямаше живот, нито милост. Някои имаха гладки черепи, други бяха в процес на разлагане. Но всички до един крачеха уверено, предвкусащи агонията на човеците.

Младият страж опита да не се разтреперва от страх, но мисълта, че тези създания са далеч по-умели бойци от него, го ужасяваше. Младежът срещна погледа на полуживият предводител — мъжът, който по-рано го беше излъгал, представяйки се за полицаи, търсец лечение в храма, но и мъжът, на когото дължеше живота си.

Гледайки подминаващите го чудовищни създания, младокът осъзна, че всеки човек в храма дължи живота си на този странник.

След което стражът обърна поглед към Попър, чието лице беше като изсечена монета. Младежът искаше да прилича на по-възрастния си колега — доблестен и неустрашим страж.

Скар и воините му вече бяха проникнали в храма. Някога-живите му се подчиняваха безпрекословно. Бойците имаха невероятна дисциплина. Движеха се в строго определен ред и не докоснаха дори с пръст стражите на входа. Ветеранът се замисли колко полезни щяха да бъдат тези същества, ако служеха на доброто, ако се биеха за справедлива кауза.

„Но какво всъщност е справедливостта?“ — запита се Скар. — „Не е ли тя просто въпрос на гледна точка. Добри, зли — всички сме еднакви — просто хора, преследващи собствените си цели и гледни точки. А когато срещнем някого с противоположно на нашето възприятие, той автоматично се превръща в наш враг...“

Изведнъж полуживият усети безкрайна тъга. На света нямаше абсолютно добро или абсолютно зло.

Всички те — някога-живи, жрици, защитници, политици и дипломати, водеха най-голямата си битка не другаде, ами в самите себе

си. И там някъде, дълбоко в умовете и сърцата си, избираха страна и плащаха съответната цена. Но каквото и да избраха, рано или късно опитваха от всичко. Защото това беше изначалната природа на нещата. Защото това беше животът. И най-добрият начин да го изживее човек е, когато изпита горчивината на нещата.

„Тогава къде беше щастието?“ — запита се Скар, докато навлизаше с бойците си във вътрешния двор на храма. — „Не е ли точно там, където човек е осъзнал горчивината на нещата и е решил да отдаде значимото на сладките неща в живота...“

Някога-живите спряха по команда на Скар. Бяха изпълнили целия двор, а в коридорите, обримчващи двора, се спотайваха защитниците, скрити зад дебелите сводове и арки.

Скар се усмихна — беше осъзнал, че единственият начин човек да стигне до сладката страна на живота е да свикне с горчилката дотолкова, че тя да не му прави впечатление.

Така беше направил самият Скар. Беше носил белега на злото в себе си, беше живял с него само за да му напомня, че трябва да се обърне към доброто и да извърви пътя на изкуплението с увереност. Защото Лилиен, неговата любима, го беше оценила. Беше го оценил и Великия Мъдрец, който се предполагаше, че е най-големият му враг.

Скар даде предварително уречената команда, насочена не към неговите бойци, а към защитниците на Храма.

Когато видя високо вдигнатия юмрук на предводителя на нашествениците, отговорникът по отбраната даде гръмката си заповед за атака. Десетки смели и достойни мъже започнаха да изскачат от укрытията си. Някога-живите бяха изумени от внезапния развой на събитията и се обърнаха въпросително към Скар. Ветеранът им отговори по неочакван начин. Извадил двуострия си меч, той съсече най-близко стоящия до него нечистив боец. Главата на създанието литна високо във въздуха. Без да губи време, ветеранът се нахвърли върху друг от своите.

Запленен от силата, която злодеянието вливаше в есенцията на съществуването му, Скар беше във вихъра си. Защитниците бяха добре инструктирани как да водят схватката и някога-живите започнаха да дават сериозни жертви.

Разбрали вече, че собственият им офицер ги е предал, създанията се изпълниха с неистова ярост. И когато моментът на изненадата беше

отминал, те отвърнаха на нападащите ги хора както подобава. Скоро писъците на посечени и наръгани мъже изпълниха целия храм. Слугите на Мрачния Господар бяха по-опитни от повечето стражи, някои от които водеха сражение за първи път.

Младите доблестни сърца на защитниците обаче препускаха в такта на битката. Те нямаше да побягнат и да се предадат. Някога-живите също не можеха да отстъпят, защото портите на Храма бяха залостени, а в гръб ги притиснаха Попър и неговият по-неопитен другар, вдигнали високо мечове и с бойни песни на уста. Стражите от входа бяха твърдо решени да се хвърлят в боя на помощ на събратята си и дори да загинеха, щяха да са спокойни, че не са извършили предателство, ами са се били до край.

Пукотевицата от яростната битка беше повече от красноречива. Ехоу и Стийл изкочиха от главния корпус на храма и застинаха на място. Пред тях се разстилаха стъпалата към вътрешния двор, където някога-живите се биеха със защитниците.

Постепенно войските на Мрачния Господар взеха превес над мъжете от Храма. Около бойното поле обикаляха жрици, опитващи се да помогнат на ранените воители, но безуспешно. Някога-живите посичаха всеки, който се изправеше на пътя им. Сражението щеше много скоро да свърши. И то в полза на нашествениците.

Ехоу огледа тясното бойно поле и веднага фокусира Скар. В главата на магът започна да се оформя матрицата на заклинанието, с което щеше да го убие. В този миг беше силно изблъскан от Ллойд.

— Какво по дяволите чакаш? — попита го дипломатът. — Нападай съществата!

— Не ми се меси! — извика Ехоу и също блъсна Ллойд. От силния удар Ллойд се стовари на земята. Когато се опита да се надигне, с ужас установи, че кракът му е лошо изкълчен. Дипломатът беше в напреднала възраст и не можеше да намери сили да се изправи. Той просто седеше на стъпалата и наблюдаваше сражението. И тогава видя Скар. Ветеранът беше заел страната на защитниците на Храма и се биеше ожесточено срещу доскорошните си другари. Сърцето на Ллойд се изпълваше с топлина. Ето че Скар беше оправдал доверието на Великия Мъдрец и наистина беше предал Мрачния си Господар. В същия миг вниманието на Ллойд се насочи към стоящия до него Ехоу.

Магистъра по магия вдигна ръцете си срещу Скар и занарежда словата на Магията на Душите, която щеше да унищожи полуживия.

Скар посичаше със завидна лекота. Сякаш сърцето му, което вече не биеше в него, пееше песента на свободата. Щеше да даде всичко от себе си, за да помогне на стражите на Храма. Това беше неговият момент на триумф. Но в един миг всичко се промени. Скар усети онази ужасяваща магическа енергия, която беше убила Обелиск на Кралския път. Сега обаче тя беше насочена срещу ветерана. Изведнъж Скар беше изпълнен от невероятна немощ и със сетни сили той се обърна и видя мага, застанал срещу него с протегнати напред ръце. Магията изсмукваше цялото съществуване на Скар. Ветеранът изгърва меча си и падна на колене. Ако някой решеше, можеше много лесно да го посече. Ала някога-живите създания се заотдръпваха от него, защото също усетиха мощта на заклинанието. Слугите на Мрачния Господар се страхуваха от заклинателя, стоящ на стъпалата, защото бяха видели с каква лекота беше убил техния събрат на Кралския път. А и в сградата имаше достатъчно хора за убиване. Нашествениците изгубиха интереса си към Скар, оставяйки го да се гърчи в заливащите го вълни от магическа енергия.

Измина около минута, в която ветеранът се бореше със заклинанието. Знаеше, че то ще го смачка, само ако го допусне. Магията на Душите влияеше на хора със слаба воля. Същото важеше и за волята на полуживите. Ала Скар беше силен духом и отхвърляше заклинанието. Макар и да го омаломощаваше физически, магията не можеше да пръсне душата му. И той знаеше, че Ехоу Хоумс — неговият брат — също знае това. За радост на Скар, брат му въобще не беше добър магьосник. В сблъсъка им нямаше да има победител. Не и ако някой не се намесеше.

— Убий го! Отиди и го убий! — изкрещя Магистъра по магия, като не изпускаше концентрацията си от заклинанието, хвърлено върху брат му. Стийл извади меча си. Макар и добър боец, в момента ветеранът беше безпомощен срещу физическа атака. Зеленоокият войн щеше да го убие.

Скар продължаваше да се бори с Магията на Душите и засега успяваше да я надвие. Препускаше из всички онези спомени, които му даваха увереността, че не е злодей. Спомняше си Лилиен, която

вярваше в него и го обичаше. Спомняше си добрите години като наемник, преди да се отдаде на похот и злодеяния. Започна да си спомня един по един епизодите от живота си. В името на всичко, в което беше вярвал, Скар нямаше да се предаде.

Изведнъж падналият на колене воин забеляза с периферното си зрение приближаващия се Стийл. Срещу воина полуживият нямаше как да се защити, не и в момента. Тогава разбра, че краят му е настъпил...

Битката се беше изместила от двора на Храма към вътрешните помещения. Защитниците, останали много малко на брой, бяха разцепени на групички и се защитаваха със сетни сили срещу вилнеещите някога-живи. Създанията успяха да проникнат в помещенията, където се укриваха жриците. За всички тях — невинни служители в Храма на изцелението Любов, настъпи клане. Стените бяха окъпани в кръв, а подовете чернееха от трупове. Попър и другарят му се бяха присъединили към една група от петима стражи, които бранеха входа на учебния корпус на младите лечители. Мъжете бяха зверски изморени, но не даваха отпор и се биеха по двойки. В залата, която защитаваха, бяха събрани всички студенти по медицина, практикуващи знанията си в Храма. Надушили, че в помещението се крият порядъчен брой жертви, група от четирима някога-живи се опитваше да проникне. Битката беше яростна. Първата двойка, охраняваща залата, беше посечена. Следващата двойка пазачи, които заеха местата им, бяха младокът и Попър.

Младежът беше успял да отсече главите на две от съществата, докато се сражаваха в двора. Адреналинът кънтеше в главата му. С един добре преценен замах стражът осакати още един от нападателите си, а със следващия си удар го обезглави. И тогава чу вика на агония, долетял от някъде ляво. Младежът се обърна и видя Попър, който се свличаше на земята. Противникът му го беше пронизал в стомаха. По-възрастният страж се строполи с усмивка. Беше се борил до края. Младият страж извика предизвикателно и се нахвърли върху убиеца на другаря си. Не след дълго торсът на съществото се търкаляше по пода. Потънал в необузdana ярост, защитникът продължи бясното въртене на меча си, връхлитайки останалите нашественици. За броени секунди главите на съществата излетяха от раменете им. Младежът коленичи

до Попър и се разрида над изстиващото му тяло. Останалите мъже отдадоха чест на загиналия си другар и поздравиха младока за проявената смелост.

— Последвайте ме в Храма! — кресна със се сила младият страж, след като нахлу в помещението при студентите. — Елате с нас! Вземете мечовете на загиналите защитници, независимо от това дали можете да ги владееете, или не. Защитете Кралството си!

Словата на стражът успяха да трогнат останалите младежи и те тръгнаха след него. Всички задружно трябваше да дадат отпор на мрачните войски, които нямаше да проявят милост.

В същия момент Ехоу със задоволство гледаше безпомощното и сгърчено тяло на брат си. Стийл стоеше в очакване до коленичилата фигура, сразена от заклинанието. Магистъра усети опиянение и... щастие. Щеше да елиминира Скар и така никой никога нямаше да разкрие убийството на майка им или незаконното усвояване на фамилните богатства, с които магът си беше купил дипломата и привилегиите да бъде Магистър по магия. Ехоу чувстваше невероятен триумф. Животът му досега не беше лош, но щеше да става още по-хубав. Заклинателят не съжеляваше за нищо. Той не разбираше какво значи да съжеляваш. Не дължеше извинение никому за делата, които е вършил и които тепърва щеше да извърши. След броени секунди Стийл щеше да отсече главата на брат му, а в сърцето си Ехоу усещаше единствено мрачно удоволствие.

Но хубавото усещане трая само миг. След това магът усети невероятна болка, взривила се в гърдния му кош. Изведнъж Ехоу се откъсна от заклинанието си и усети как в гърдите му, до дръжката си, е забит кинжал. Само миг и Ехоу Хоумс безславно се сгромоляса на земята...

Лloyd се отдалечи бавно от трупа на Магистъра. В последния решителен момент дипломатът беше успял да се изправи на крака, да извади кинжала от вътрешния си джоб и да наръга заклинателя. Макар че беше служил дълги години в наемнически отряд, дипломатът не беше убивал досега. Но мъжът вярваше, че убийството, което извърши, е оправдано. Сега обаче трябваше да напусне бързо бойното поле, да отиде в експерименталната зала и да намери Великия Мъдрец, който също щеше да се включи в битката.

Всичко се случи за броени секунди. Скар очакваше острието на Стийл да сложи край на живота му, когато изведнъж усети, че магията е свалена. Ветеранът успя да реагира веднага и се претърколи така, че мечът на зеленоокия воин срещна само въздуха. В целия хаос от тела и оръжия полуживият успя да намери меча си и го вдигна в момента, в който Стийл го връхлиташе за втори път. Двете остриета се отблъснаха със силен звън. Противниците се изгледаха. Бяха достойни. Но победителят от схватката щеше да е един. Стийл направи лъжливо движение встрани и успя така да се извърти, че да удари Скар в рамото. Полуживият обаче не усети болка. Ветеранът се възползва от краткото объркване на Стийл, който явно беше забравил срещу какво се бие и успя да го изрита в десния крак. Изгубил опората си, зеленоокият воин получи наръгване в хълбока. Скар извади меча си и отскочи назад. Жертвата му беше повалена. Ветеранът се доближи, готов за последен съсичащ удар, когато до ушите му достигна гръмкия смях на Стийл.

— Нима фактът, че ще умреш, те весели толкова? — попита го Скар, вдигайки меча си над главата му.

— Всички някога ще умрем. Ето защо се смея. Дали ще загина в тази битка, или в старческото си легло, смъртта е еднаква... — гласът му запазваше саркастичната си нотка дори в самия край.

Ветеранът си позволи да огледа наоколо. Дворът беше изпълнен с труповете... В Храма цареше тишина. В този миг Скар не знаеше кой е победил и въобще дали можеше да има победител в такава безмилостна сеч.

— Убий ме сега и няма да разбереш къде е скъпата ти Лилиен! — изхриптя Стийл, свит на земята, постепенно губещ кръвта си. Скар се вгледа в зелените очи на противника и си спомни:

„... Проблясваща в черно кама, с орнаментирана змия. И зелени пронизващи очи, които го гледат как умира с прерязано гърло...“

* * *

Скар си спомни, че лежащият пред него мъж е същият, който го беше издебнал и убил. Тогава у ветерана избухна и последното стаено пламъче гняв. Скар вдигна мечата си, падна на колена до тялото на Стийл и го намушка. И пак и пак, и пак. Чак когато се увери, че тялото му е разфасовано, ветеранът се осъзна и прехвърли в главата си последните думи на Стийл.

„Убий ме сега и няма да разбереш къде е скъпата ти Лилиен!“.

„Лилиен...“ — последната мисъл на Скар, преди мракът на отчаянието да го окъпе, последван от загубата на съзнание.

ЕПИЛОГ

Мисълта, с която се пробуди, беше, че е най-великият магьосник, съществувал в Сявасугда, Последното измерение. След това обаче си спомни, че има още много дела, които трябва да свърши, за да утвърди абсолютното си господство.

Мрачния Господар лежеше в руините на Храма на Изцелението Форгивънс, който неговите слуги бяха завладели и опустошили за него.

Слънцето на новия ден палеше пясъка под тялото му, но Нумориус не обръщаше внимание на дребните неудобства. Та той беше успял да покори цяло магическо поле, да го разкъса и да овладее изфабрикуваната нова магическа материя.

Мрачния лорд се чувстваше непобедим, чувстваше се безсмъртен. Изправяйки се с невероятна пъргавина, той отправи взора си в далечината. Докъдето стигаше погледът му, в която и посока да се обърнеше, Нумориус виждаше телата на хиляди полуживи.

Неговите бойци! Неговите легиони! Неговият миг на триумф. Трябваше да ги призове. И тъй като беше спал непробудно през изминалото денонощие, магьосникът беше акумулирал нужната енергия. С високо вдигнат жезъл, Нумориус занарежда словата на заклинанието, а до него стоеше Забрава, напълно предан и неустрашим.

Докато с лице, отправено към небесата, Нумориус мълвеше магията си, спящият в близост аморфид се пробуди и разпери криле. Дватама обединиха усилия и не след дълго Камъка на Живота, поставен за връх на скиптъра, засия в ярко зелен цвят. Около самия магически предмет се издигна гъста зелена мъгла, която беше почти непроницаема. За броени минути тя започна да се разпростира по цялата територия. Щом Забрава усети докосването ѝ, осъзна, че силата му се удвоява. Чувството беше толкова блажено...

Много скоро магическата мъгла обви напълно телата на воините. Скверното ѝ меко сияние се вмъкваше в дремеците им сетива и ги

пробуждаше. А когато достигна и последния труп, мъглата започна да се издига в небето. Цветът ѝ ставаше все по-тъмен и по-тъмен. И ето че земята беше хвърлена в огромна сянка. Тъмнина, в която единствената светлина идваше от Камъка, подчинен на Мрачния Господар. И всички полуживи откликнаха на повика, опиянени от зеленото сияние. Всички те тръгнаха към него. Легиони от хора, гоблини, планиняри и Ужаси, които щяха да служат вярно на Нумориус, защото той беше по-могъщ от всякога.

Мина се време, докато върнатите към живота същества успеят да стигнат Камъка. Сега те го обграждаха в кръг, подчинени на властта му и на строгият мъж, който го притежаваше.

— Вие бяхте призовани, за да служите — проехтя гласът на Нумориус.

Нямаше нужда поотделно да обладава мислите на слугите си. Всички можеха ясно да го чуят, защото Гласът му се извисяваше на километри, подсилен от черното му могъщество.

— Оттук нататък се очаква да служите на силата, към която винаги сте вървели приживе. На злото. На мен. Аз съм вашето олицетворение на злото. Вашият мрачен блян.

И тогава слугите до един се поклониха.

Вторият ритуал беше завършил успешно. Втората вълна полуживи щеше да залее и унищожи всяко кътче на Силвернада.

Но преди да се отправи с армията си към замъка Ефес, където да организира бъдещите си военни кампании, Мрачния Лорд реши да се свърже със Скар и бойците му.

И беше отхвърлен...

„Защо отказваш да се облееш във великолепието ми, робе?“ — запита го Гласът.

„Защото не си ми нужен!“ — съпротиви се съзнанието на Скар.

„Нима? Как си позволяваш да се опълчваш срещу господаря си?“ — гласът ставаше гневен.

„Нямаш власт над мен. Аз съм свободен!“

Мрачния Господар се опита да стовари целия си гняв върху Скар. Магьосникът все още държеше в плен душата му. Можеше да я смачка. Следващата заповед беше към Камъка на Живота. Само че той не му се подчини.

При цялото си могъщество Нумориус не можеше да унищожи душата на полуживия. Скар го беше отхвърлил — душата му беше неподвластна.

„Така да е! От този момент силата ми няма да те захранва повече. Ще загинеш в мъки от слабостта си. Ще се стопиш и изчезнеш, защото няма какво да подхранва живота ти!“

Това бяха последните думи на Гласа, преди да изчезне завинаги от съзнанието на Скар. Ветеранът беше наистина свободен и можеше да се отдаде на заслужен покой...

... който нямаше да настъпи.

Скар отвори очи. Чувстваше се както в деня, когато се беше пробудил в Забравената Долина. Липсваше му усещането за въздух. Дробовете му бяха празни.

След като се огледа, осъзна, че се намира в една от стаичките на Храма, където държаха пациентите. Стаичка, която му беше позната, най-вече заради сумрака от дебелите спуснати завеси. На съседното легло Скар разпозна приседналия Велик Мъдрец.

Ветеранът се вгълби в изучаване на възприятията си и установи, че не изпитва нищо. Нищичко. Погледът на война отново потърси белобрадия мъж.

— Аз... все още съм полужив.

— Да, синко. Все още си — отговори му Великия Мъдрец.

— Но аз... Аз успях да го победя. Отхвърлих го.

— Да, синко. Ти успя да го отхвърлиш.

— Защо тогава съм полужив? Не трябваше ли просто да изчезна, да бъда унищожен? — Скар не разбираше.

— Тялото ти е забъркано от есенцията на Камъка на Живота. То може да бъде унищожено единствено ако душата ти бъде унищожена. Но ти успя да я защитиш, противопоставяйки се на Мрачния си Господар. Ти си свободен и душата ти е твоя собствена.

— Това значи ли, че мога да продължа съществуването си? И какво съществуване ще да е това? — Скар скочи от леглото си.

— За съжаление, не, синко... — отвърна му Великия Мъдрец и в очите му имаше сълзи.

— Обясни ми.

— В момента си полужив. И както можеш да усетиш, си все още силен. Но тъй като Мрачния Лорд отдръпна магията си от теб, ще отслабваш с всеки изминал ден. Последното злодеяние, което извърши като предаде собствените си воители, успя да подсили енергията ти, но тя скоро ще се стопи.

— И тогава наистина ще умра?

Великия Мъдрец кимна и се изправи. Беше почти с една глава по-нисък от Скар. И при все това, войнът изглеждаше някак по-дребен и немощен.

— И все пак имаш възможност да живееш... Преди да ти кажа обаче каква е тя, ще те попитам нещо.

Скар погледна Роландан с надежда.

— Имаш ли за какво да живееш?

Великия Мъдрец беше задал въпроса, от който ветеранът най-много се страхуваше.

Имаше ли за какво да живее? Самият живот му поднасяше изпитание след изпитание, но никога удовлетворение.

Чест, Дълг, Морал. Тези благодетели Скар ги беше погазил множество пъти през изминалия си живот. Нима си заслужаваха? Не.

Но това, което го беше спасило — то си заслужаваше. Лилиен. Любовта им, истинската обич. Да, заради нея си заслужаваше да опита още веднъж. Особено сега, след като се беше разплатил с миналото, му се полагаше нов живот.

— Има! Ще направя всичко възможно! Само ми кажете къде е Лилиен. Жива ли е?

Великия Мъдрец поклати отрицателно глава.

— За съжаление, не са я намерили никъде в Храма. Има много обезобразени след битките тела. Възможно е да е сред жертвите...

Думите на стареца ужасиха Скар. За момент войнът пожела да заплаче, но лишени от живинката си, очите му не трепнаха. В продължение на няколко минути Скар беше като хипнотизиран.

— Много бързо се отказваш, синко... Там ти е грешката — изрече с тъжен глас Великия Мъдрец. — Винаги, когато положението изглежда отчайващо, се предаваш. Бягаш. А не оставаш да се бориш, надявайки се на чудо.

— А има ли чудо, което да я върне? — попита го разгневено ветеранът.

— Ти не ме чу правилно. Казах, че е съвсем възможно да е сред жертвите. Възможно. Но има шанс и да не е, и да се е измъкнала в целия хаос.

Скар млъкна и се замисли над казаното от Роландан.

— Ако живееш достатъчно дълго, може би отново ще я срещнеш. Може съдбата отново да ви поведе по един път. Искаш ли да живееш?

— Искам!

Скар се втренчи в очите на Мъдреца, в които видя стотици години мъдрост. Хилядолетие бродене по земята, през което Роландан беше срещал много отчаяни и изстрадали мъже като Скар. Мъже, които не бяха получили повторен шанс.

Не! Скар нямаше да пропилее този шанс.

— Какво трябва да направя?

— Ела с мен. Нека се разходим... — Великия Мъдрец хвана Скар за ръка и двамата излязоха.

Роландан развеждаше воина из различните коридори и отделения на Храма. Навсякъде лежаха ранени, но превързани и обгрижвани стражи. Жриците неуморно се трудеха, за да облекчат страданията на пострадалите. Всички погледи се обръщаха към Скар, припознавайки го не като предводителя на вражеската армия, а като защитника на Храма. Воини и жрици му се покланяха в знак на дълбока почит.

— Виждаш ли тези хора? — говореше му Великия Мъдрец. — Ти върна надеждата им в доброто. Това е огромен принос в предстоящата война. Заради тях също си заслужава да живееш.

Двамата продължаваха своята обиколка из Храма. Не след дълго стигнаха до вътрешния двор. Някога в него никнеха екзотични цветя и билки, но сега почвата беше разровена и пропита с кръв. И въпреки всичко, скоро градината щеше да бъде отново засадена, а в нея щяха да се разхождат бъдещите възпитаници на Храма.

— Трябва да живееш и заради себе си. Заради силната си воля, с която можеш да постигнеш всичко.

Слязоха по стъпалата и стигнаха до мястото, където Скар беше убил Стийл. Мястото, където се беше борил срещу ужасяващата Магия на Душите.

— Какво се случи с Ехоу Хоумс и останалите? — спомените на ветерана бяха все още мъгляви.

— Всеки го застигна това, което заслужава. Теб също. Ще получиш възможността да си върнеш живота.

Двамата се спряха насред превърнатия в бойно поле вътрешен двор. Великия Мъдрец извади втъканата в колана му карта и я подаде на Скар. Ветеранът я разгледа, но видя просто някаква непозната за него планина.

— Това е картата на Драконовите Планини — едничката съществуваща карта. Тя ти принадлежи.

Скар я разгледа още веднъж. Изображението не му говореше нищо.

Великия Мъдрец заговори отново:

— Някога... много отдавна... по земите, върху които сме построили Кралството си, са бродели други народи. Имало е други цивилизации... Но ние не знаем почти нищо за тях. Когато корабите на прадедите ти акостираха тук, завариха единствено разрушение. Аз бях с тях. Рамо до рамо с Ланс Пътешественика.

Скар го зяпна смаян. Значи все пак слуховете за Великия Мъдрец бяха верни. Той беше стар колкото Кралството.

— Когато дойдохме тук, в тези пострадали от неизвестен Катаклизъм земи, нямаше почти никакви следи от предишен живот...

— Великия Мъдрец посочи жезъла си — ... освен този Камък и писанията, които намерихме заедно с него. С помощта на хората от Островните Кралства разгадахме какво е предназначението му, а аз овладях силата му. Именно чрез него удължих живота си и основах Храмовете и Школите за лечение.

Скар кимаше, заплепен от историята.

— Както знаеш, съществува и друг Камък, този на живота, който Нумориус успя да подчини. Според древните писания съществува и трети Камък. Знаем за него и предполагаемото му местонахождение от години, но до една експедициите за намирането му пропадаха.

— Защо? — попита Скар.

— Защото изследователите не се връщаха, а ние спряхме да изпращаме нови... Нуждаехме се от тях във войните срещу гоблините и варварите.

— Какъв е този Камък?

— Не се знае много за него, освен че е могъщ колкото и останалите. Нарича се Камъка на Кръвта и от скриптовете, които успях

да разчета, разбрах, че може да направи безсмъртен този, който го овладее...

— И искате от мен да го намеря? — прекъсна го Скар с вълнение в гласа.

— Искам да го намериш и да си върнеш нормалния живот... — отговори му Великия Мъдрец.

— А защо решихте, че мога да се справя?

— Погледни картата. В Драконовите планини има пещера. Носи името Прекъснатото Измерение. Според древните писания в нея се крие проход, който ще те отведе при Камъка. Всички живи изследователи, които изпратихме, изчезнаха. Но ти си полужив, есенцията на съществуването ти е друга. Може би ще успееш там, където другите се провалиха.

Скар разгледа картата още веднъж — този път по-уверено. Щеше да опита. Спомни си за Драконовите планини — знаеше в коя посока се намират. От храма, в който се намираше в момента, го делиха три дена поход до Кралския Път. А оттам щеше за седмица да стигне до подножието на планинския масив.

— Как да ви се отплатя за тази възможност? — попита Скар, а тонът му издаваше въодушевление.

— Ако успееш да овладееш Камъка, върни се и заеми страната на Кралството в борбата срещу Мрачния Господар. Той отново въздигна легионите си от полуживи и ние хората няма да можем да издържим дълго.

Скар беше повече от съгласен. Изведнъж целият му микросвят се наля със смисъл. Щеше да открие Камъка и да се включи във войната срещу Нумориус. А когато унищожеше Мрачния Лорд, щеше да започне нов живот.

Ветеранът се поклони на Роландан и с решителна стъпка тръгна към изхода на Храма. Кийтс го чакаше при портите. Скар не очакваше да срещне младия страж. Новината, че младокът, с когото по-рано имаше спречкване, е жив, накара Скар да се почувства някак щастлив.

Момчето носеше доспехите на загиналия си другар Попър, а на наметалото си беше закачил значка, идентифицираща го като отговорник по отбраната на Храма. Когато Кийтс видя Скар, се втурна и го прегърна по братски.

Ветеранът се усмихна и поздрави момчето.

— Здравей, доста неща се случиха през последното денонощие — той посочи новото снаряжение на младока.

— О, да! — отговори с лъчезарна усмивка кърдросото момче. — Тъй като старият отговорник по реда загина героично в битката, Великия Мъдрец ме назначи с думите, че напълно заслужавам званието.

— Страхотно! Сигурен съм, че ще оправдаеш и занапред избора му! — отговори Скар.

След няколко секунди мълчание Кийтс се прокашля и подаде на Скар някаква огромна кожена торба.

— Разбрах, че ти предстои дълго пътешествие. Реших, че ще имаш нужда от това-онова. Всичко, което ще ти потрябва, е в торбата.

Полуживият пое вързопа и го разтвори. Вътре имаше скаутско въже, налакътници, няколко кинжала, кремък и други джунджурийки. Скар се усмихна на младежа, а той продължи.

— Намерихме ги на бойното поле. Мисля, че ще ти послужат добре!

Кийтс подаде на Скар оръжието му.

Ветеранът пое с финес верния си двуостър меч и благодари на Кийтс.

— Е, това е! Беше ми приятно да те срещна. Ти промени живота ми — младежът подаде десницата си на Скар.

— На добър час, приятелю! — бяха последните думи на младия страж, който се запъти към вътрешността на Храма.

Скар тръгна в обратна посока — навън — към света, който го очакваше. Винаги е приятно да чуеш благи думи за из път, особено когато не знаеш какво те очаква.

След половин час ветеранът вече напредваше по маршрута, който щеше да го отведе в Драконовите Планини. Небето беше толкова чисто и бодро, че се открояваше полетът на всяка птичка, напуснала гнездото си. Скар беше доволен. Красиво утро, в което той поемаше на поредното си пътешествие към... към... Драконовите планини! Към шанса си да бъде отново човек. Шанс, който не трябваше да пропуска, най-вече защото сам си го беше извоювал.

Налагаше се да побърза. Времето му изтичаше.

... Скрита в далечните сенки, тя го следваше неумоливо. Все още не можеше да го настигне, а и не трябваше да му се разкрива. Щеше да изчака подходящия момент. Леките ѝ стъпки щяха да вървят по неговите. Нейната сянка щеше да се слее с неговата. Целия си живот беше отдала на това. На него. И макар той да беше срещнал края си, дори след края, тя щеше да продължи да го следва. Защото неговата съдба беше и нейна. Защото трябваше отново да са заедно.

Защото нямаше измерение на живота, което да ги раздели.

Никога...

Високо горе, в небето, изгревът над Силвернада зеленеше.

БЕЛЕЖКИ ОТ АВТОРА

Щом четете този текст, значи вие официално притежавате втората част на „Пътуване през спомени“, книга първа от поредицата Истории от Последното Измерение.

Измина повече от половин година преди да издам тази втора част, но най-после историята е сглобена и цялостна. И независимо дали вече сте я прочели или тепърва ви предстои да навлезете (за добро или лошо) в Последното Измерение — едно е сигурно — вие притежавате два тома българско фентъзи, изградено в напълно нов и идентичен свят.

Едно постижение за българското High Fantasy.

Една свършена задача.

Но пътят напред е все още дълъг и предстои много работа. Времето между излизането на първата и втората част на книгата бе от изключителна важност за мен. То ме научи на много неща, но едно главно, че не е достатъчно да си само писател. Това беше време, в което се занимавах изключително много с реклама; време, в което „Пътуване през спомени“ успя да намери ценни съюзници в българското медийно пространство, така, че идеята да се разпространи сред читателите у нас, които както постепенно разбрах — са уникално много.

Това време някак си ме направи по-положителна личност, най-вече защото видях изключително оптимистични неща, свързани с литературата у нас. Запознах се с хора, които пишат; които издават; които популяризират, и най-вече — такива, на които им пука.

Ето защо мотивацията и амбициите ми се увеличиха — така че продължаваме смело и самоотвержено напред.

Първите си благодарности искам да изразя към хората, благодарение на които „Пътуване през спомени“ ч.2 стои в ръцете ви.

На първо място искам да благодаря на Ралица Николова за спасителната редакция, която прави втората част много по-лесна и достойна за четене, за разлика от първата.

На Пламена Барева за страхотният артуърк върху историята и Последното измерение.

На Лили, която надмина себе си с втората корица, показвайки, че талантът всъщност може да е и безграничен.

Специални благодарности имам и към хората, които ми помогнаха с популяризирането на тази моя първа творба. Признателен съм за цялата им отвореност, инициативност и най-вече работа в името на фентъзи жанра и българската литература.

Благодарен съм на Ивелина Лукова (<http://killabunneh.blogspot.com/>), за нейното така реалистично ревю върху „Пътуване през спомени“, което всъщност беше и първото, което творбата официално получи.

Много благодарности и на Екатерина Стоянова (<http://ekaterinaes.blogspot.com/>) и нейното хубаво ревю, което успява най-точно да представи това, което лежи отвъд историята и идеята на „Пътуване през спомени“.

Изключително признателен съм и на няколко български сайта, които удариха стабилно рамо, в това — новината за Последното измерение да стигне до повече хора. За тях смятам, че съвсем заслужено са си заслужили името и популярността сред българските читатели.

Това са:

- Цитаделата (<http://www.citadelata.com/>)
- The Crazy Admins (<http://thecrazyadmins.info/>)
- SciFi (<http://scifi.bg/>)
- Сборище на Трубадури (<http://trubadurs.com/>)

Освен това изразявам множество благодарности към всичките си приятели от Търново, София и страната за цялостната им подкрепа; на издателска къща „Весела Люцканова“ — за цялата коректност и професионализъм; на семейството ми — за това, че не се отчая напълно от мен и на всички фентъзи читатели, заради които си заслужава човек да твори.

Добре дошли в Последното Измерение. Пътуването ви едва сега започва!

„Пътуване през спомени“ в интернет:
<http://www.goodreads.com/book/show/20445522-1>

Посете още и Антологията на Златните фентъзи цитати:
<http://goldenfantasyquotes.blogspot.com/>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.